

ÖZGÜR GELECEK YOLUNDA işçi-köylü

www.iscikoylu.org

Sayı: 2004-1

1

*Yıl:2 *30 Temmuz-12 Ağustos 2004 *Fiyatı: 750. 000 TL ISSN:1303-9350

Birileri saray düğünleri yaparken, her gün biz ölüyoruz ACINI VE YASINI ÖFKEYE DÖNÜŞTÜR!

► Yaşanan tren kazasının ardından yapılan açıklamalar açık bir şekilde göstermiştir ki devletin halk düşmanlığı efendisinden aldığı güçle giderek artan bir pervasızlık içerisinde. Özellikle R. Tayyip Erdoğan her olayın arkasından yaptığı gibi kazadan sonrada tehditvari değerlendirmeler yapmıştır. Ancak bu sinirlilik hali ve öfke tıpkı efendilerinininki gibi, aynı zamanda büyük bir endişe ve çıkmaz halinden kaynaklanmaktadır.

Oysa şu bir gerçek ki depremlerden,

“kaza”lara, doğal afetlerden hastalıklara kadar bütün olaylardaki ölüm, yaralanma, zarar görme gibi sonuçların olağandışı bütün bilançoları mevcut rejimlerden/sistemlerden kaynaklanmaktadır. Hakim sınıfların gerekli altyapıyı sağlamamak, önlem almamak yoluyla sebep olduğu katliamlar; takdir-i ilahi/kader olarak nitelendirilmekte ve/veya “önlenemeyen insan hatası” adı altında birkaç alt düzeyde memur günah keçisi olarak saptanıp kurban edilmesiy-le örtbas edilmektedir.

► Büyümedeki artış ve enflasyondaki düşüşle birlikte propagandası yapılan “ekonomide düzelmeye” yaygaraları, büyük bir palavradır. Öyle ki bunun en iyi halkımız farkında olmakta, somut olarak piyasada eskisi gibi zam furçası ile karşılaşmasa da kendi alım gücü sürekli girelediği ve yoksullaştığı için sonuç aynı kapağa çıkmaktadır. İşte Tayyip’in “hızlandırılmış tren katliamı” ardından an-sızın verdiği fotoğrafın biriktirdiği ve artık taşıdığı sorunları bunlar oluşturuyor. Kısacası onlar da köşeye sıkışmış

durumdalar. Sistem aynı sistem. Sömürü ve zorbalık üzerine oturanların kaderi benzer olmak durumundadır.

Düşman, asıl düşmanının farkında ve asıl korkması gerekenleri iyi biliyor. Her an bir yerden bir kıvılcım çakacak, bir parlama olacak diye ödleri kopuyor. Toplumsal öfkeyi biriktirmek, tansiyonu düşürmek için çeşitli oyunlar yapıyorlar. Ancak acımızı öfkeye, öfkemizi örgütlü güce çevirdiğimizde bu oyunların hepsi boşa çıkacaktır.

İşçi-köylü'den

Dünya Ezilenlerini
Birleştiren Ortak Fotoğraf;
Yoksulluk, Fuhuş, Uyuşturucu
SINIF SAVAŞIMI ORTAK KADERİN
ORTAK KURTULUŞU

Sayfa 30

ENTERNASYONAL

21. yüzyılda Halk Savaşı ve Prachanda Yolu Nepal'de sekiz yıldır Halk Savaşı yürüten ve stratejik denge aşamasında bulunduğunu ifade eden Nepal Komünist Partisi (Maoist) de ülkemiz Proletarya Partisi gibi Maoizm'i Marksizm-Leninizmin bir üst aşaması olarak kabul etmekte. Ancak bu belirlemenin

yanında adını NKP(M) Başkanından alan Prachanda Yolu olarak ifade edilen teorik açıklamalar da sunmakta. Bu yazı Yoldaş Ananta tarafından yazılan ve Prachanda Yolu'nun açıklamaları sunan bir makaleden alıntıdır. Kardeş Partinin farklılıklarını da görmek açısından olumlu olacağını düşünerek yayınlıyoruz. (Sayfa 14-15)

Emperyalist kapitalist sistem sürekli olarak insan haklarına verilen değeri örneklendirmeye çalışırken yaşanan gerçekler bu söylemlerin yalan olduğunu ortaya çıkartıyor. Bunun son bir örneği de Hollanda'da yaşandı.

OC Eindhoven Mülteciler Kampı'nda kalan **Marissa Bandola Meo** adlı bir kadın tedavi edilmediği için yaşamını yitirdi. Uzun bir süredir kamp doktoruna sağlık sorunlarını çözmesi için gidip gelen 22 yaşındaki kadın, son doktora gidişinde de yine "hiçbir şeyin yok, iyisin" cevabını aldı. Odasına dinlenmek için çekildikten bir

süre sonra ölü olarak bulundu. Bunun üzerine kamp sakinlerinden birkaçı tüm odaları dolaşarak yaşananı anlattı ve herkesi eyleme davet etti. Zaten kamptaki insanlık dışı uygulamalardan, idarenin aşalayıcı ve duyarsız tavırlarından bıkmış olan kamp sakinleri, saat 10:00'da **İdare'ye, yani COA'ya doğru yürüdü**. Fransızca, İngilizce ve Hollanda'ca hazırlanan 'OC Eindhoven yasta, Marissa yaşamını yitirdi', 'Ağrı kesiciler kesinlikle kötü muamelerin sonuçlarını iyileştirmezler', 'Bakım en doğal haktır, bizi öldürmeyi bırakın, bize yardım istiyoruz' yazılı pankartlar kampın her yerine asıldı ve tüm insanlar taleplerini dile getirdiler. Uygulamalara karşı tüm sesler birleşti. Korkan görevliler kapıları pencereleri kapattılar, kimileri ise kaçmaya başladı. Bunun karşısında 300-350 ci-

Sözde insan hakları savunucusu Hollanda devleti gerçek yüzünü gösterdi!

varındaki kitle, sesini duyarmak ve bu olayı kamuoyuna yansıtmak amaçlı, **Eindhoven Centrum'e giden çevre yolunu birkaç saat trafiğe kapattı**.

Her gün haksızlıklarına maruz kaldıkları COA görevlilerine müdahale etmeyen kitle, bunun üzerine 60-70 civarında bir polis gücüyle karşı karşıya kal-

dı, taşlar ve sopalarla karşı koydu. **Köpeklerle ve joplarla saldıran polis 3 kişiyi yaraladı ve protestoya katılanların çektiği resimlere zorla el koydu**. Yaralılar ise hastaneye kaldırıldı.

Konu ile ilgili bir açıklama yapan HTİF (Hollanda Türkiyeli İşçiler Federasyonu) olayı kınadı.

BAŞSAĞLIĞI

Yurtdışından Türkiye'ye gelen okurlarımızın içinde bulunduğu araba Manisa Salihli'de trafik kazası yapmıştır. Kazada okurlarımız Ali ve Fethiye Harite'nin kızı Kinem ve yeğeni Helin yaşamlarını yitirmiştir.

Okurlarımıza başsağlığı diliyor, acılarını paylaşıyoruz.

İşçi-köylü Gazetesi

BANKA HESAP NUMARALARI

Emriye Demirkır

Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şubesi

Euro Hesabı: 0751 0067 5731 0000 009

TL Hesabı: 0751 0067 5743 0000 009

İş Bankası İstanbul/Aksaray Şub.

Euro Hesabı: 1002 1130549-TL

Hesabı: 1002 1180043

Vakıfbank Valide Sultan Şubesi

Euro Hesabı: 00158 048 000 213746

KENYA'DA AÇLIK TEHLİKESİ

Kenya Devlet Başkanı **Kibaki Mivai**, uluslararası yardım kuruluşlarının temsilcilerinin katıldığı bir toplantıda ülkesine yardım edilmesi çağrısında bulundu. Mivai, yarısı çocuk olmak üzere 3 milyon üç yüz bin kişiye acil gıda yardımı yapılması gerektiğini söyledi.

Mivai, ülkenin kuraklıktan kaynaklanan krizle başa çıkabilmesi için 72 milyon dolar tutarında 156 bin ton gıda yardımına ihtiyacı bulunduğunu belirtti. Devlet Başkanı, Ekim ve Aralık ayları arasında düşmesi beklenen yağmurların da gelmemesi halinde 1 milyon kişinin daha gıda yardımına ihtiyaç duyabileceğini belirtti.

Kenya'da devlet başkanı yardım çağrısında bulunurken İngiltere'nin bu ülkedeki büyükelçisi Edward Clay'den hükümete sert eleştiriler geldi. Clay, Mivai hükümetini yolsuzluk yapmakla suçladı. Clay, yolsuzlukların faturasının 188 milyon dolar tutarında olduğunu söyledi.

Düzeltilme;

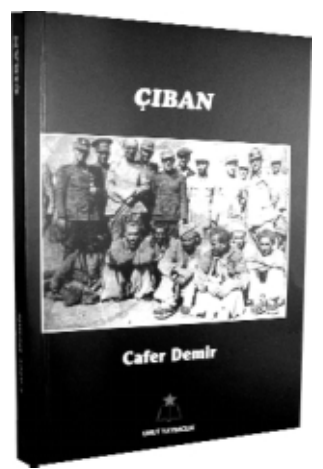
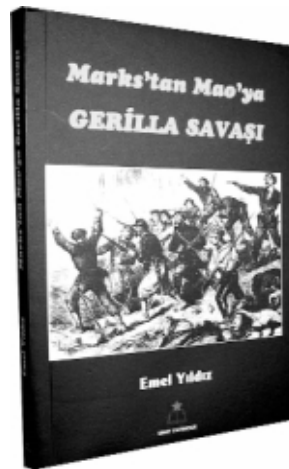
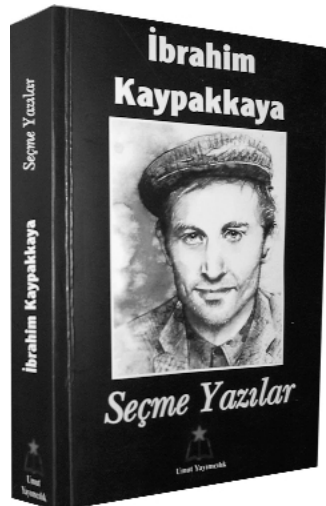
Gazetemizin 38. sayısında yayınlanan "Emperyalist NATO Zirvesi'ne geçit vermeyelim" başlıklı yazımızda yer alan RESİSTANBUL 2004'ün kuruluşuna ilişkin haberde ve 2-12 Haziran'da Frankfurt şehrinde yapılan panelde yanlış aktarımlar bulunmaktadır.

İlk olarak Resistanbul 2004 ismi altında Avrupa'da Türkiyeli örgütler tarafından oluşturulan platform ILPS ve ATİK önderliğinde oluşturulmuştur.

İkinci olarak 12 Haziran'da Frankfurt şehrinde yapılmış olan konferans ILPS'nin kendi çalışmaları sırasında yapmış olduğu bir çalışmadır.

Bu hatadan dolayı okurlarımızdan özür dileriz.

Umut Yayıncılık'tan dört yeni kitap

✓ **İbrahim Kaypakkaya Seçme Yazılar**; Devrimin karakteri, yolu, hedefleri ve sorunlarına net bir şekilde açıklık getiren; Kürt sorununu o ana dek kimsenin ulaşamadığı bir uzak görüşlülükle çözümleyen Kaypakkaya'nın görüşleridir. Söz konusu kitap bu görüşlerin birinci elden ifadesidir.

✓ **Dünyanın Çatısındaki Kızıl Bayrak**; NKP(M)'nin yürüttüğü Halk Savaşı'nın canlı tanıklığına dayanan bir çalışmanın ürünü olan bu kitap, Nepal'de yürütülen Halk Savaşı'nın Türkiye kamuoyuna duyurulması açısından yararlı olacaktır.

✓ **Marks'tan Mao'ya Gerilla Savaşı**; Genel Marksist bilgileri içeren bu çalışma içinden geçtiğimiz bu süreçte büyük önem taşımaktadır.

✓ **Çıban**; Toplumsal belleğimizin yenilenmesi için gerekli olduğunu düşündüğümüz ve yaşanan trajedinin canlı tanıklarının anlatımlarıyla Dersim katliamının öykü şeklinde anlatıldığı bu kitabımızın ve diğerlerinin ideolojik ve politik birikimimize katkıda bulunacağını umuyoruz.

Umut Yayıncılık bürolarında ve kitapçılarda

İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI
6 AYLIK: 10.200.000 • 1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

HAPİSHANELERDE YENİ SALDIRI DALGASI; YENİ CEZA İNFAZ YASA TASARISI

Meclis Alt Komisyonu'nda onaylanarak Meclis'e gönderilen **Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı** hapishaneler açısından yeni bir saldırı dalgasının da habercisi. Eylül ayında açılacak olan Meclis'in gündem maddeleri arasında yer alan yasa tasarısı burada görüldükten sonra büyük ihtimalle uygulamaya sokulacak.

İçinde birçok saldırı maddesini kapsayan yasa tasarısı, bugün için uygulanan tecrit politikasının ağırlaştırılmasının yanısıra bir dizi disiplin cezası, tek tip elbise, hapishanelerin özel sektörlerle satılarak tutuklu ve hükümlülerin ucuz iş gücü olarak kullanılması gibi bir dizi saldırıyı içinde barındırıyor.

Siyasi iktidarların aynası niteliğinde olan hapishane politikalarının, ezilenlere uygulanan saldırı politikalarıyla bir paralellik taşıması, bu anlamda ne garip ne de tesadüfi bir durumdur. Bu saldırıların kendi içindeki uyum, hapishaneler sorununun kavranması anlamında da oldukça önemli veriler sunmaktadır. Hapishanelere yönelik yaşanan bir dizi saldırı ve gelişmeler, yaşanan dönem veya süreçten koparılarak ele alınmaz.

F tipi hapishanelerde bugün itibarıyla onaylanan politika ve sistem, devletin devrimcilere ve ezilenlere yönelik politikasının somutlandığı mekanlar olma özelliğini dün olduğu gibi bugün de koruyor. İntikamcı ve öç alma mantığının hüküm sürdüğü bu mekanlarda faşizmin açıktan onlarca rengini de görüyoruz. Siyasi tutsakların toplumdaki tecrit edilerek tek ve üç kişilik dünyalara sıkıştırılma hedef ve uygulaması bugün ülkemiz hapishanelerinde hüküm süren politikadır. Ege menlerin her komünist ve devrimci tutsak aynı zamanda ıslah edilmesi gereken bir hastadır mantığını bir dizi pratikte ve politikada görmek mümkün.

Ülkemizde sistemin hapishaneler politikasının ne olduğunu ise belleği zayıf olmayan, geçmişine yabancılaşmamış her insan bilir. Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar, 19 Aralık 2000 Hapishaneler operasyonu devletin hapishaneler yasasını anlamak açısından oldukça çarpıcı ve belirgin örneklerdir. Bilançosu ağır olan hapishaneler saldırısının katliamlarla tarihe geçtiği örneklerin yanısıra uygulanan psikolojik saldırıların çeşitliliği de oldukça fazla. Tecrit bugün bunun en somut örneği.

128 maddeyi kapsayan İnfaz Yasası'nda bugün itibarıyla en çok tartışılan ve gündemde tutulan tek tip elbise, tutuklu ve hükümlülerin zorla işliklerde çalıştırılması

gibi maddeler. Ancak bunların dışında haberleşme hakkından, savunma hakkına ve çeşitli yaptırımlara "katlanma yükümlülüğü" ile direnme hakkının gasp edilmesi gibi daha bir dizi saldırıyı kapsıyor.

Yasanın belli maddelerini inceleyecek olursak; örneğin madde 40 tutuklu ve hükümlülerin haberleşme hakkına yönelik bir madde. Tutukluların haberleşme haklarının ellerinden alındığı bu maddede "suç" tanımlamasını gerektiren gerekçeler ise şunlar;

"a)Protesto amacıyla idarece verilen yemeği topluca yememe eylemine katılmak,

b)Kurum işyurdu yönetim kurulunca uygun görülün işte çalışmamak,

c)Herhangi bir şeyi protesto amacıyla veya idareye karşı toplu olarak sessiz direnişte bulunmak,

e)Gereksiz olarak marş söylemek ve ya slogan atmak"

Tutuklu bu "suç"ları işlediği takdirde mektuplaşma, televizyon izleme, gazete, dergi, kitap vb. hakları bir aydan üç aya kadar elinden alınarak bunlardan yoksun bırakılacak. Marş söylemenin ya da slogan atmanın hükme bağlandığı bu maddede bu gerekliliğin kime göre ve neye göre belirleneceği ise sanırız uygulanmaya başlandığında görülecek. Bugünkü uygulamalarla yayınlara keyfi bir şekilde tutsaklara verilmemesi koşullarda bundan sonraki yaşanacak gelişmeleri de düşünmek zor olmasa gerek. Devletin "haber alamayan mahkum sudan çıkmış balık gibidir" faşist anlayış ve pratiği daha boyutlandırılarak uygulamaya sokulacak.

Bunun yanısıra hükümlülerin zorla iş atölyelerinde çalıştırılması getiriliyor. İnfaz

Yasasının 27. maddesinde durum şöyle formülendiriliyor; "Hükümlü, ceza infaz kurumunda, işyurtları ve atölyelerde çalışmakla yükümlüdür.

Çalıştırmanın amacı, hükümlülerin salıverilmelerinden sonra yaşamlarını sürdürecektir meslek ve sanatları öğrenmelerini sağlamak, çalışma ve üretme güdülerini kişiliklerinde yerleştirmek veya güçlendirmektir..." Yasa daha yürürlüğe girmeden hapishanelerde açılacak atölyelerin ihaleleri şimdiden firmalara dağıtmaya başlanmış durumda. Getirilen bu hükümlerle tutsaklar

yok pahasına denilecek ücretlerle hapishanelerde kölelere, iş yapma yetenekleri geliştirilecek kılıfıyla bu mekanların insan öğütme fabrikalarına dönüştürülmesi hedefleniyor.

Yasadaki diğer bir madde ise tek tip elbisenin dağıtılması ve bunun bir zorunluluğa bağlanması durumu. 64. madde ile hükme bağlanan bu kısımda; **"Kişisel elbisesini giymesine izin verilmeyen hükümlüye, yazlık ve kışkık olmak üzere iklime uygun, sağlığa ve çalışmaya elverişli giysi verilir; hükümlünün bu giysiyi giymesi zorunludur..."**

1980 AFC'sinin ardından uygulanmak istenen "tek tip elbise" yapılan direnişlerle geri püskürtülmüştü. Tek tip saldırısına karşı başlatılan direnişte dört devrimci tutsak şehit düşmüş, yapılan işkenceler sonucu yüzlerce tutsakta sakatlanmalar ve hastalıklar oluşmuştu. Askeri yasaların hüküm sürdüğü hapishanelerde sistem, getirdiği bu ve buna benzer uygulamalarıyla o gün olduğu gibi bugün de askerleştirilmiş, robotlaştırılmış tutsaklar yığını yaratma hedefiyle hareket etmiştir. Mevcut tecrit koşullarında hiçleştirilmeye çalışılan tutsak kitlesi bu uygulamalarla tamamen kişiliksizleştirilmeye ve yok edilmeye çalışılacaktır.

Egemen sistemin bir anlamda geçmiş yenilgilerinin acısını çıkarırcasına uygulamak istediği bu yasalar sadece tutsaklarla, egemenler arasındaki bir çarpışma arenasını değil toplumun tüm muhalif kesimleriyle bir çarpışma anlamına gelmektedir. Tutsaklara yönelik yapılan saldırıların tümü aynı zamanda toplumda haksızlıklara karşı sesini yükseltmek isteyenlere yönelik de bir mesaj içermektedir. Sesinizi yükselttiniz an karşılaşacağınız, tecrit, tek tip elbi-

se vb. saldırılar olacaktır.

Ceza İnfaz Kanunu'nun yasallaşması durumunda uygulamaların tümü **hapishane yönetiminin inisiyatifine** bırakılacak. Uygulamalar hiçbir biçimde denetlenmeyerek, idarenin eline verilecek. Ve hapishane yönetimleri kendi keyif ve iradeleri doğrultusunda bu kanunların tek yürütücüsü durumunda olacak. Her türlü keyfi uygulamanın önünü açan bu yetki, hapishane personeline kadar indirilecek ve tutsakların her davranışı suç kapsamına alınarak disiplin suçu işlediği gerekçe gösterilerek çeşitli cezalar verilecek.

Bu gelişmelerin yanısıra devlet DGM'lerde yaptığı "değişimle" birlikte Anayasanın 143. maddesinde değişikliğe giderek "terörle ilgili ihtisas mahkemeleri" kurulmasının çalışmalarını sürdürüyor. Kurulacak olan bu mahkemeler, sadece siyasi tutsaklara bakacak ve savcılar özel olarak seçilecek ve yine bu savcılar özel yetkilerle donatılacak.

AB'nin demokrasi maskesinin ülkemizdeki yansımaları sadece bunlarla sınırlı değil. Ancak Eylül ayında açıldığında görülecek ilk paket hapishanelerle ilgili olacak. **Bu anlamda önümüzdeki dönem hapishaneler yoğunluklu gündem maddeleri arasında olacak.** Bugün devam eden tecrite karşı yüzlerce tutsak yaşamını yitirdi ve bir o kadar da sakat kaldı. Bu bilanço her gün biraz daha artarken, yeni dönem hapishaneler saldırısıyla birlikte daha da artacak.

'96 Ölüm Orucu'nun 8. yılını geride bıraktığımız bugünlerde egemenler, bugüne kadar büyük bedeller ödenerek kazanılmış hakların tümüne yönelik geniş saldırı planları içindedir. Saldırının püskürtülmesinde **geniş kitle muhalefetinin** yaratılması belirleyici önemdedir. Bu anlamda Yasaya ilişkin karşı adımların atılmasına şimdiden başlamak gerekiyor. Öncelikle kitlelerin bilinçlendirilmesi faaliyeti önemli. Tek Tip Elbise saldırısı ile öne çıkan Yasa'da, bu saldırının sadece bir parçasını oluşturuyor. Yasa'daki saldırıların tümü konusunda bilinçlendirme faaliyetinde yürütülecek propaganda çalışmaları önemli.

NATO sürecinde gerek yerellerde gerekse de merkezi düzeyde kurulan eylem birliklerinin bu zeminde devam etmesini sağlamak, bu dönem görevlerimiz arasında. Saldırılara karşı parçalı değil birleşik ve güçlü bir karşı duruşun örgütlenmesi, saldırının geri püskürtülmesi için belirleyici önemde. Gelişecek olan sürecin peşinden sürüklenen değil müdahaleci olmak için sürecin önemini kavrayarak, görevlerimizin bilincinde olarak hareket edelim.

PATRONDAN DERNEK BAŞKANINA SALDIRI

2004 yılının başından beri çorap sanayiinde çalışan ve çoğu Çorap Emekçileri Derneği'nde örgütlü olan **Azim Çorap Fabrikası** işçileri patronun uyguladığı esnek çalışma yöntemlerine, ücret gasplarına, keyfi baskılarına maruz kalmış, bu duruma tepki gösterenlerin ise iş sözleşmeleri keyfi olarak feshedilmiştir.

15 Temmuz tarihinde bir basın deklarasyonu yayımlayan Çorap Emekçileri Derneği (ÇEM-DER) bu zeminde gelişen ve saldırılara varan olayları anlatmıştır. 13 Temmuz günü işten çıkarılan ancak hak arayışlarına devam eden işçilere fabrika önünde saldırılmış ve saldırı sırasında ÇEM-DER Genel Başkanı **Salih Çınar** ve Danışmanı **Mehmet Akdemir** de yaralanmıştır.

Basın metninde Azim Çorap Fabrikası patronlarının işten çıkarma, zorla boş kağıda imza attırma, mafya tarzında yaptığı diğer baskıları anlatan dernek mensupları aynı zamanda patronları bu tür uygulamalara son vermeye çağırıyor. (H. Merkezi)

İHD'DEN ASGARI ÜCRETE PROTESTO

İHD İzmir Şubesi 15 Temmuz 2004 tarihinde şube binasında yaptığı basın toplantısıyla asgari ücrete yapılan düşük zammı protesto etti. İHD İzmir Şube Sekreteri **Mihriban Karakaya** yaptığı açıklamada belirlenen asgari ücret oranının insan haklarının ihlali olduğunu söyleyerek "Yaşamsal temel ihtiyaçları dahi karşılamayacak bu ücretin yıllardır açlık sınırının altında belirlenmesi uygulamasına son verilmesini istiyoruz" dedi. Karakaya yeni düzenlemeler yapılması için "acil çağrıda bulunuyoruz" dedi. (İzmir)

TURKCELL İŞÇİSİ ASKER GİBİ

En büyük GSM operatörü Turkcell "yeni önlemleri" ile müşteri memnuniyetini ön plana alıyor. Ancak bütün şirketlerde olduğu gibi Turkcell'de de çalışan işçiler bu memnuniyeti yaşayamıyorlar. Sistem işçinin haklarını gaspediyor. Hiçbir güvenceleri olmadan çalışan ve mesai saatinden bir saat önce işe gelmesi zorunlu olan müşteri temsilcilerine bu saat için ise ücret ödenmiyor. Müşteri temsilcisine performansına göre ödeme yapılırken, görüşme süresi 2 dakikayı geçen işçi performansı düşük olarak kabul ediliyor. Günde 1 saat dinlenme hakkı olan işçinin bu süreyi aşması da performans düşüklüğü olarak kabul ediliyor, tuvalet ihtiyacı dahi 6-7 dakika ile sınırlandırılan Turkcell işçisi askeri kışladaymış gibi muamele görüyor. İşyerinden telefon açması kaldırılan işçiler durumdan şikayetçiler. (İzmir)

Sınıfsal Bakış

“HEM SUÇLU HEM GÜÇLÜ” GÖRÜNTÜSÜ VERSELER DE,
“KADER” AĞLARINI ÖRÜYOR!

Yanlarına, yörelerine “bağımsız, özgür, muhalif” oyunu oynattıkları paramedyadan başka muhabirleri yaklaştırmadıkları halde, yine bu kesimden (Doğan Medya Grubu) bir gazeteciden, “**hızlandırılmış tren katliamı** vesilesiyle Bakan istifası konusunda” yöneltilen, bu gibi durumlarda son derece **doğal/alışıldık** bir soruya, tipik bir **suçlu refleksiyle** verdiği “**haddini bilerek soru sor**” yanıtıyla gündelerdir konuşulan Tayyip Erdoğan; bu tavırla **birden çok** şeyi ifade eden bir tutum sergilemekle, gelinen noktanın **net bir fotoğrafını** sunmuş olmaktadır.

Aslında, bu son fotoğraf, önceki karelerden sadece **birikim ve taşkınlık** olarak farklılık arz etmektedir. Yoksa, küstahlık halka karşı **sıkça** gösterilmekte, **özellikle de** hakkını arayanlara yönelik hakaret ve aşağılayıcı sözler, başta Tayyip Erdoğan olmak üzere bilumum zevatın ağzından **defalarca** sarf edilmekteydi. ABD emperyalizminin pespaye uşağı konumunda kucağına iyice yerleşmeye **paralel**, Bush’un G-8 zirvesi esnasında sarf ettiği “**büyük adamsın**” (“büyük” kelimesini **aşağılık/kişiliksiz/karactersiz** diye okumak gerek) sözüyle şımarmanın tavana vurduğu bir göz kamaşmasıyla **kendinden geçerek**, saray debdebeli düğünlere girişen Tayyip Erdoğan; faşist Türk devletinin bu süreçte üstleneceği rol ile bu rolde partisi ve hükümetine ABD emperyalizminin verdiği destekten aldığı güçle **giderek artan** bir pervasızlık içerisinde.

Ancak bu sinirlilik hali ve öfke tıpkı efendilerinin gibi, aynı zamanda **büyük bir endişe ve çıkmaz** halinden kaynaklanmaktadır. Yani birbiriyle çelişkili gibi gözüken **ruh hali**, emperyalist ve faşistlerde ikili bir karakter olarak **daima** birlikte var olmakta; saadet tablosu, her şey yolundaymış görüntüsü ne kadar verilmeye çalışılsa da, **sınıf çelişkinin ve mücadelesinin** yansımalarının üstü örtülemeyince duydukları öfke kendilerini ele vermektedir. Öte yandan, sömürü, soygun, talan ve yağmadan her boyutta nasiplenmek, tümünün ortak **sınıfsal karakteridir**. Bunun için hiç kimse, bunların yüzlerindeki kimi maskelere kamp da “**ihtişamlı**” ve “**ifratlı**” yaşantılarını yadırgamamalıdır.

İmam Hatip Liseleri konusunda kendi tabanına “**sahip çıkmadınız**” diye çıkışan ve açıkça “**hükümet olarak bu aşamada bedel ödeyemeyiz**” diye konuşan; Fransa’da foyası iki dakika sonra açığa çıkacağını bile bile kendi **cep telefonunun** numarasını verme şovu yapabilen (20.07.04); M.A.Birand’ın, “**Chirac’la özel sohbetinizde neler konuştunuz?**” sorusuna “**Siz haremimizi anlatırsanız biz de düşünürüz.**”(22.07.04) gibi “**şaşırtıcı**” yanıtlar veren Tayyip Erdoğan; bu **kendinden geçmişlik** haliyle efendilerinin adımlarına ayak uydurmaya çalışırken “**tren katliamı**” ile kendisinin de (partisi ve hükümetinin de) **raydan çıkmış** olduğunu bir an için fark etmiş olacak ki, “**haddini bilmezlikte**” emsalsiz bir noktaya savrulma-

ya başladı.

Öyle ki; bu katliam o kadar **göstere göstere** hazırlanmış, o denli bayağı bir biçimde tezgahlanmış ki, işin içinde olan **herkes** bunun bir “**ölüm oyunu**” olduğunu biliyordu. Hatta bugün AKP hükümetini “**eleştiriye**” soyunan bir kısım medya bile danışıklı bir tezgahın içinde **petrol, lastik ve otomotiv** tekellerinin sözcülüğünü (bir takım yazarlarının iyi niyetli yorum ve eleştirilerine patronlarının yaktıkları yeşil ışığın ardında bu yatmaktadır) yapmaktadır. Yani kimse işler tersine döndü diye düşünüp, “**Medya AKP’den desteğini çekiyor mu?**” diye anlamsız sorular sormamalıdır.

Nitekim, TMMOB’un olay yerinde inceleme yapıldıktan sonra basın toplantısıyla açıklanan raporunda şu tespitler yapılmaktadır: “**Hızlandırılmış tren; pervasız, bilimi, teknolojiyi ve özelinde insanı dışlayan politikaların sonucudur. 100 yıllık altyapının üzerine ölüm treni kurulmuştur. Demiryolu hattının fiziki ve geometrik yapısı, ray ve bağlantı gibi üst yapı elemanları ile taşıt özellikleri, yüksek hız uygulamasına uygun değildir. İnsanlar göz göre göre ölüm yolculuğuna çıkarılmıştır.**” (24.07.04)

Burada, faşizmin, faşistlerin politikalarının merkezlerinde, tercihlerinde **hiçbir zaman ve hiçbir şart altında** insan faktörünün olmadığını uzun uzadıya işlemeye gerek yok. Depremlerden, “kaza”lara, doğal afetlerden hastalıklara kadar **bütün olaylardaki ölüm, yaralanma, zarar görme gibi sonuçların olağandışı bütün bilançoları** mevcut rejimlerden/sistemlerden kaynaklanmaktadır. Hakim sınıfların gerekli altyapıyı sağlamamak, önlem almamak yoluyla sebep olduğu **katliamlar**; takdir-i ilahi/kader olarak nitelendirilmekte ve/veya “önlenemeyen insan hatası” adı altında birkaç alt düzeyde memur ya da müteahhitin günah keçisi olarak saptanıp kurban edilmesiyle örtbas edilmektedir. Süreç yine aynı biçimde işletilmektedir. Makinistler tutuklanmış, TMMOB’un raporunda belirtildiği gibi, “**Ray ve traverslerin hemen kaldırılması, delillerin karartılması sonucunu doğurmuştur.**”

Olayın üzerinden 4-5 saat geçtiği ve bir çok görevlisi ve yetkilisi “**kaza**” mahalline ulaştığı halde, toplam **240** yolculu bir trendeki ölü sayısını **iki** ayrı bakanlığının **100** gibi **anormal** bir farkla duyurduğu AKP hükümeti, önceleri her vesileyle **beceri, yetenek ve iş bitiricilikle** övünüp duruyordu.

Bu pratikte böylesine **çuvallanması**, Bülent Arınç’ın **22. Dönem** yasama faaliyetleri ile ilgili yaptığı, “**Son iki yılda yapılan Anayasa ve yasa değişiklikleri (462 adet) son 40 yılın en büyük değişimidir. Bizce yaşadığımız değişimin adı demokratik devrimdir.**”(21.07.04) açıklamasındaki “**beceriyle**” çelişiyor gibiyse de; IMF ve AB talimatları doğrultusunda hazırlanan bu yasaların, **çoğu** tarafından **okumadan oyladığı** hatırlanırsa, bu be-

cerinin “**sırrı**” da çözülmüş olmaktadır.

Dünya çapında **saflaşma, ayrışma ve mevzilenmenin** sınıfsal olduğu kadar devletler arasında da **kamplaşma, bloklaşmayı** kapsadığı süreçte; faşist Türk devletinin rolü belirlenir, konumu şekillenirken; **idari yapılanması** düzenlenmekte, **askeri gücü** elden geçirilmekte, **siyasi yapısı** tahkim edilmekte (AKP’nin doğuşu ve gelişimi, DSP’ye müdahale, GP’nin akıbeti, DYP’de Ağar süreci, CHP’de Derviş ve Sarıgül gelişmeleri, MHP’nin dizginlenmesi ve toparlanması, ANAP olgusu ve gensorular vd.), **iktisadi düzenine** daha fazla sömürü, talan ve yağma için esaslı müdahalede bulunmaktadır (Ali Babacan, “**IMF’nin yüz akıyız.**” 08.03.04). **3 Kasım**’la kurulan **mekanizma**; iki partili meclis bileşeninde, tek parti yönetiminde, AKP hükümeti eliyle işletilmektedir. Buna, TSK, TÜSİAD, TOBB gibi hakim sınıfların diğer kurumlarının da esasta bir itirazları yoktur. Cumhurbaşkanı, kimi “**çıkış**”ları ve “**veto**”ları ile sadece “**traşçı/makyajcı**” rolü oynamaktadır. Emperyalizmin **tam desteğini** almış bir hükümete, hakim sınıfların diğer kurumlarından **esaslı ve sürekli** bir itirazın gelmesi eşyanın tabiatına aykırıdır.

Ancak bu **tam endekslilik** hali emperyalist efendilerinin verecekleri “**görevler**” neticesinde örneğin Afganistan’da, Irak’ta veya bir başka yerde ağır bedeller ve hüsrarla sonuçlanmadan önce **esas vurgun** kendi topraklarında yenecektir. Bu **her zaman** böyle olmuştur. Bunun işaretleri, sınıf çelişkinin ve mücadelesinin keskinleşmesi ile **hızlı** biçimde alınmaktadır. Çoğu egemen sınıfların kendi kurumlarına ait yakın zamanda yayınlanan çeşitli **istatistik** verilerle ortaya çıkan yakın dönem **Türkiye panoraması**, bu gerçeği açık bir biçimde kanıtlamaktadır.

Devlet İstatistik Enstitüsü’nün Nisan ayında **18.4 milyon** olarak kaydettiği **yoksulluk sınırı** altındaki insan nüfusu, **Dünya Bankası**’nın Haziran raporlarında **10.3 milyon** olarak açıklandı. **DİE, açlık sınırı** altındaki nüfusu **926 bin** olarak saptadığını söylüyor. Bütün bu sayılar, bir önceki yıla göre **ciddi bir artışa** karşılık geliyor. **BM Kalkınma Programı**’nın bu ay yayınlanan **İnsani Gelişme Raporu**’nda; nüfusun yüzde **2’si** günlük **1 doların** altında, yüzde **10.2’si** ise günde **2 doların** altında gelirle yaşamak durumunda. Aynı rapor, **en yoksul yüzde 10’luk kesimin ulusal gelirin yüzde 2.3’ünü, en zengin yüzde 30.7’sini** aldığını belirtiyor. **Türk-İş**’in raporlarına göre **1994’de 7 milyon 281 bin** olan **açlık sınırı 10 yılda 33 kat** artarak Haziran 2004’de **474 milyona** ulaştı. **Yoksulluk sınırı ise 1 milyar 422 milyon. Asgari ücret 318 milyon ve 4.5 milyon kişi buna mahkum durumda.**

DİE’nin **ILO** (Uluslararası Çalışma Örgütü) tanımlarını esas alarak hesapladığı **yüzde 12.4’lük işsizlik oranı**, söz konusu standartlar nedeniyle işgücü dışında tutulan işsizlerin de eklenmesiyle **yüzde 22’lere** kadar yükseliyor. Bu oran, **genç nüfusta** yüzde **32.7’yi** buluyor. **ATO** (Ankara Ticaret Odası)’nın geçtiğimiz haftalarda peşpeşe yayınladığı “**Neler Oluyor Bize**” başlıklı raporlar, sosyal yapının büyük bir bozulmaya uğradığını gözler önüne serdi. Yaklaşık **50 bin** dilencinin bulunduğu “**dilencilik sektöründe**” bir **yılda**

yarım **katrilyon liranın**, yaklaşık **100 bin** “hayat kadını”nın çalıştığı “**fuhuş sektöründe**” bir **yılda asgari 3-4 milyar doların** dönmekte olduğu ve bütün bunların “**mafya**” kontrolünde gerçekleştiği yazılıyor. “**Mafya**”, günümüzde bilindiği gibi emperyalist-kapitalist sistemin, **devlet denetiminde “yasadışı”** örgütlenen çeşitli şebekeler ağına verilen “**genel ad**” olarak anlaşılmalıdır.

Büyümedeki artış ve enflasyondaki düşüşle birlikte propagandası yapılan “**ekonomide düzelmeye**” yaygaraları, **büyük bir palavradır**. Öyle ki bunun **en iyi** halkımız farkında olmakta, somut olarak piyasada eskisi gibi zam furçası ile karşılaşmasa da kendi **alım gücü sürekli gerilediği ve yoksullaştığı için** sonuç aynı kapıya çıkmaktadır. Konu edilen “**büyüme**”, rant gelirlerinden kaynaklanan, **sermayenin gelirlerindeki** büyümedir. Kısacası ne işsizlik ne de yoksulluk azalmaktadır. 2003’de **22 milyar dolar** olan dış ticaret açığının bu yıl **40 milyar doları** bulması bekleniyor. **150 katrilyonluk** bütçenin **46 katrilyonu** açık vermekte, **66 katrilyonu** ise faize gitmektedir. Kalanı ile bütün “**işler**” halledilmeye çalışılmakta, başka bir ifadeyle “**hizmet**” olarak tanımlanan bu “**işler**” (eğitimden sağlığa, adaletten her türlü alt yapı hizmetine kadar) göstermelik olarak sunulmakta, sunulur gösterilmektedir. Bu faşist diktatörlüğün **kurumsallaşmış işleyiş biçimi** haline gelmiştir.

İşte Tayyip’in “**hızlandırılmış tren katliamı**” ardından **ansızın** verdiği fotoğrafın biriktirdiği ve artık taşıdığı sorunları bunlar oluşturuyor. Aynı sorunlar efendilerinin de başında! Bush’dan Blair’e alayı, ekonomik ve siyasal sorunlarla, iflas eden projeler, yolunda gitmeyen planlar ile, açığa çıkan yalanları ve sahtekarlıkları ile Tayyip kadar acemilik çekmeseler de bir biçimde uğraşıp duruyorlar. Yani **onlar da köşeye sıkışmış durumdadır**. Sistem aynı sistem. **Sömürü ve zorbahk üzerine oturanların kaderi benzer olmak durumundadır**.

Ancak dahası bunların benzer **daha önemli** bir sıkıntısı var. Tayyip’in soru soran gazeteciye “**haddini bil**” azarlamasında bulunurken burjuva medyanın **özellikle atladığı** bir başka sözü daha bulunmakta. “**Meselelere ideolojik yaklaşmayın**” diyor. Böylelikle **çok önemli** bir gerçeğe parmak basıyor ve **asıl korkusunu** açığa vuruyor. Çünkü meselelere eğer böyle yaklaşırsa **işin renginin ve karakterinin** değişeceğini çok iyi biliyor. Anahtarın **tam da burada** olduğu iyi belletilmiş. O koltukta boşuna oturtulmuyor. **Sınıfsal kaynamanın** farkında, çelişkilerin **derinleştiğinin**, gerilimin **arttığı** ayırında. Hiç şüphe yok ki, **Okmeydanı**’nın bant/tekrar görüntülerini tıpkı Bush gibi o da sadece televizyonda değil **gece rüyasında** birkaç kez daha izleyip duruyordur. (Bush Ortaköy’deki camili köprülülükünde yer ismi vermeden **bahsetmişti**.)

Düşman, asıl düşmanın farkında ve asıl korkması gerekenleri iyi biliyor. Her an bir yerden bir kıvılcım çıkacak, bir parlama olacak diye ödleri kopuyor. Toplumsal öfkeyi biriktirmemek, tansiyonu düşürmek için bütün atraksiyonları yapsalar da sistemin çarklarının dönmesi gerekiyor. Böyle olunca da kaçınılmaz bir biçimde, “kader ağlarını örüyor”.

Tamek işçilerinin azimli direnişi sürüyor

Açlık sınırının 470 milyonun üzerinde olduğu ülkemizde milyonlarca emekçi, 300 milyon asgari ücrete mahkum edilmektedir. Bu mahkumiyete karşı örgütlü mücadele verenlere karşı ise patronların ilk başvurduğu yöntem işten atmak olmaktadır.

Bu olaylardan biri de Bursa'da eski Yalova yolu üzerinde bulunan TAMEK Fabrikası'nda yaşanmıştır. Sendikaya üye oldukları için 3.5 ay önce işten atılan 60 TAMEK işçisi fabrikanın önünde direnişlerini sürdürüyorlar. Direnişle ilgili Öz Gıda-İş Sendikası Bursa Şube Başkanı Arif Baş ve direnişteki TAMEK işçisi Yasemin Tütüncü'nün görüşlerini aldık.

- Direniş sürecini bize anlatır mısınız?

Arif Baş: Bu arkadaşlarımız 3.5 ay önce sendikaya üye oldukları için işten atıldılar. Biz de bu süreçten beri direniştik. Ve arkadaşlarımız işe alınana kadar direnişimize devam etmeye kararlıyız. Şu an 110 kişi çalışıyor, 81 işçi bizim üyemiz, ancak 60 tane üyemiz işten atıldı. Ancak üretim devam ediyor. Karacabey'de bulunan işçilerden buraya transfer etmişler, artı 30 işçi de taşeron firmadan gelmiştir. Taşeron işçisinin yasal olarak üretim yapma hakkı yoktur. Ama varolan yasalarla para cezası veriliyor. Biz Bölge Çalışma Müdürlüğüne başvurduk, Bölge Çalışma Müdürlüğünden de

müfettişler geldi, para cezası kestiler, patron da bu para cezasını ödeyip çalıştırıyor. Başka yasal olarak yaptırım gücü yok. Tek yaptırım gücü bizim sendikası olarak buraya girmemizdir. Biz sendika ve işçiler olarak dayanışma içerisindeyiz. Direnişimiz devam ediyor, yalnız patronu bulamıyoruz, patron ortada yok. Muhatap olacağımız kimseyi bulamıyoruz. Kamuoyuna yeteri kadar sesimizi duyuramadık. Bursa'daki yerel basın patronların basınıdır. Sonuç almaya kadar eylemlerimiz devam edecektir.

Yasemin Tütüncü: TAMEK işçileri olarak insanca yaşamamız için sendikaya üye olduğumuzdan dolayı haksız yere işten atıldık. Biz de haklılığımızı ispat etmek için sürekli olarak burada bulunmaktayız. Tabii ki patron bizi yıldırma, caydırma için elinden gelen her şeyi yapıyor. Biz de haklılığımızı Bursa çapında, Türkiye çapında herkese ispatlamaya çalışıyoruz. Emegin karşılığının ancak mücadele ile alınabileceğini kendi çabamızla küçük de olsa göstermeye çalışmaktayız. Bu nedenle gücümüzün sonuna kadar eylemimizi devam ettireceğiz. Patronun sendikaya üye olmamamızı istemesinin nedeni burada yaşanan haksızlıkların devam etmesi. Ve esir kampı gibi çalışmamızı istemelerindedir. 15 sene çalışan bir işçi arkadaşımız bile asgari ücretin biraz üstünde ücret almakta, biz çoğumuz asgari ücret almaktayız. Bugün açlık sınırı 470 milyon olarak belirlenmektedir. Bizi açlık sınırının altında çalışmaya mahkum ediyorlar. Biz işçi, memur, emekçiyi bu ücretle aşağılamaya çalışmaktadırlar. Bize "çalışıyorsanız çalışın, çalışmıyorsanız gidin" diyerek kapıyı gösteriyorlar. Nasıl olsa işsizlik çok.

- Başbakan 6 milyarlık geçinemediğini söylüyor, biz emekçilere gelince ise "yok" deniliyor, bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Y. Tütüncü: Buna gülmek mi, ağlamak mı lazım bilmiyorum. Devlet yetkilileri kendileri milyarlar alırken bizi 300 milyona mahkum ediyorlar, bu farkı görmemek için cahil olmamız lazım. Bugün çayla simit yese bile bu ücretle geçinemeyecektir. Bunun kirası, elektriği, suyu, giyimi olmasını siz düşünün. Bunlar sizi insan olarak görmüyorlar. Ama bu bizim Türkiye emekçilerinin ayıbı, neden diyorsanız sessiz kalmamızdır.

- Şu an içeride çalışan işçilerle diyalogunuz nasıl?

Y. Tütüncü: Şu an içerideki arkadaşlarımızla diyalogumuz iyi ama patronun yaverleri bizimle içeride çalışan arkadaşlarımızın arasında provokasyonlar yaratarak birliğimizi bozmak ve direnişimizi dağıtmak istiyorlar. Ancak biz bu oyuna gelmeyeceğiz. Sendikayı kabullendirinceye kadar direnişimize devam edeceğiz. (Bursa)

Çorumlu işçiler; "Artık susmayacağız"

Çorum'da faaliyet gösteren kiremit ve tuğla fabrikalarında çalışan işçiler, sosyal haklarının düzeltilmesi ve sendikalaşma haklarının tanınması için "Alinterimizin tam karşılığını istiyoruz" sloganıyla 18 Temmuz Pazar günü Çorum il merkezindeki Rus Pazarı'nda bir miting düzenledi.

Miting Düzenleme Kurulu Başkanı ve işyeri temsilcisi Erhan Eray yaptığı konuşmada "Artık biz de sorunlarımızı içimize atıp tüm aile mensuplarımızla birlikte yarı aç yarı tok çalışmaya bizi zorlayan çalışma koşulları karşısında susmayacağız" dedi. Sözlerine "artık günlük üç paket yabancı sigara parası karşılığında bizi çalıştırmaya çalışan işverenlerimiz karşısında, 200 gün çalışıp 30 gün SKK primlerimizin yatırılması karşısında haklı sesimizi yükselteceğiz" şeklinde konuşarak, "Çalıştığımız ücreti bilmeden, alınımızın terini çalışmamızın karşılığını bize avans olarak ödeyen ve himmet buydukları ücreti alıp 'bereket versin' dememizi bekleyen sektör patronları karşısında susmayacağız. Artık işçi sağlığı ve iş güvenliği tüzüklerinde ve kanunlarda belirlenen hiçbir şarta uymayan sağlıksız tehlikeli şartlar altında çalışmamızı bekleyenler karşısında, geçirdiğimiz iş kazaları

neticesinde kolunu, bacağı, parmağını hatta hayatını kaybeden işçi kardeşlerimizin ve geride bıraktıkları dul ve yetimlerin sessiz ve derinden gelen seslerine kulak tıkamamızı bekleyenler karşısında, köle düzeni karşısında güçlüğün haklı karşısında baskın olduğu düzen karşısında, bizden oy isterken nerdeyse gökteki yıldızları bizlere vaat eden ancak hükümet olduktan sonra bizleri unutanlar karşısında, susmayacağız" dedi. Çimse-İş Sendikası'nda örgütlenme çalışması başlatan kiremit ve tuğla fabrikası çalışanları fabrikanın önünde nöbet tutuyor. "Sendika, sigorta ve 7,5 saatlik işgünü" talebini dile getiren işçiler direnişlerine devam ediyor.

7500 tuğla ve kiremit işçisinin bulunduğu Çorum'da işçiler 50 yıl öncesinin koşullarında çalıştırılıyor. Hiçbir sosyal haktan yararlanamayan işçiler yılda 200 gün çalışmalarına rağmen patronlar sadece 30-40 günlük sigorta primlerini yatırıyorlar. Tuğla-kiremit patronları işçilerin hak alma mücadelelerini engellemek için işçilerden her sezon başında üzeri boş bonolar alıyorlar. Bu bonolar işçiler üzerinde ekonomik baskı aracı olarak kullanılıyor. (H. Merkezi)

Emekçinin Gündemi

KÖLELİK YASALARINA KARŞI ÖRGÜTLÜ VE DİSİPLİNLİ MÜCADELEYE

Emperyalistler kârlarına kâr katmak amacıyla ile tüm dünya halklarına karşı başlattıkları geniş çaplı saldırılarının dozunu her gün biraz daha artırarak devam ettiriyorlar. Yeni politikalarla saldırılarını hayata geçirmeye çalışıyorlar. Faşist TC devletinin AKP hükümeti de uşaklığına laf gelmesin diye bu saldırılarda taşeron rolü oynamaya devam ediyor.

Bu çabanın son örnekleri **Kamu Yönetimi Reformu aldatmacasının kabul edilmesi ve bu doğrultuda tüm sektörlerde özelleştirme saldırılarının artması, hizmetlerin paralı hale getirilmesi ve kamu emekçilerinin sözleşmeli statüsüne alınmasıdır.** Bunun yanında yer altı ve yer üstü kaynaklarının emperyalistlere peşkeşi için yeni yeni yasalar gündeme getirilmektedir. Kamu Yönetimi Reformu'nun en önemli maddelerinden biri de **Belediyeler Kanunu ve Kamu Personel Rejimidir.** Yani kamu yönetiminin temel amacı olan "yoksul halk kitlelerinin ihti-

yaçlarını karşılamak" ve toplumsal faydayı esas almak ilkesi ihlal edilmektedir. Kamu hizmetlerinin süreklilik, eşitlik, tarafsızlık, ortak yarar gibi nitelikleri bu maddeler ile yok edilmektedir. Böylece aslında kendi anayasalarını dahi ihlal etmektedirler.

Yasa tasarıları ile kamu hizmetlerinin özel sektöre devrinin yolu ardına kadar açılmakta, başta eğitim ve sağlık olmak üzere sosyal güvenlik ortadan kaldırılmaktadır. Asker ve polis dışında memur statüsü kaldırılmakta, militer güçler güvence altına alınarak kamu emekçileri sözleşmeli personel statüsüne taşınmaktadır.

Performansa dayalı ücret sistemi, esnek ve kural dışı çalışma adı altında iş güvencelerini ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. **Özelleştirme** ile tüm hizmetler emperyalist efendilere devredilerek sendikasılaştırma, işçi, memur, sözleşmeli personel gibi statü ayrımı çalışanlara dayatıl-

maktadır. Toplu sözleşmeli, grevli sendikal hak ve özgürlüklerin kaldırıldığı, demokratik bir çalışma ortamının önüne set çeken bu yasalar halkı müşteri gibi görenek; parası olmayanın eğitim ve sağlık hizmeti başta olmak üzere hiçbir kamu hizmetinden yararlanılamamasını da beraberinde getirmektedir. Tüm bu saldırılara karşı biz DDSB militanları, çalışanları, kadrolarının görevi sınıf sendikacılığı ilkeleri doğrultusunda bulunduğumuz işyeri ve alanlarda işçi, memur ayrımı yapmaksızın örgütlenmeli/örgütlemeli, DDSB Örgütülüğünü güçlendirecek çalışmalarını hayata geçirmeli, başta işçiler ve kamu emekçileri olmak üzere tüm halkımızı daha fazla yoksulluğa, açlığa mahkum etmeye çalışan bu yasa tasarılarına karşı çıkmalı, tüm gücümüzle karşı koymalıyız.

Bugün aslında en önemli görevimiz, **planlı ve disiplinli çalışma** olmalıdır. Her DDSB militanı, kadrosu ve çalışanı kolektif disiplini örgütlemeli, yaptığı çalışmanın amaçlarını ve sonuçlarını iyi değerlendirmelidir. Bulduğumuz işyerlerinin yanısıra semtimizde de tanıdık ilişkilerimizin bulunduğu alanlara yayınlarımızı götürmeli, çalışmalarımızı planlı süreklileş-

tirmeliyiz. İş ayrımı yapmadan, verilen tüm görevleri küçük, büyük, önemsiz vb. demeden zamanında ve özenle yapmalı, kolektif iradenin belirlediği karar ve yöneleme uygun planlar ve programlar yapmalıyız. Kolektif iradenin disiplinine ve denetimine açık olmalı, alınan kararları yerine getirebilmek için tüm gücümüzü ve enerjimizi kullanmalı, planlı ve programlı çalışmada ısrarcı olmalıyız.

Bizler yaz aylarında tatil rehavetine kapılmamalı, çalışmalarımızı devam ettirmeli, izin/tatil sürecini, kendimizi, arkadaşlarımızı ve ilişkilerimizi geliştirecek bir süreç olarak ele almalı, ona uygun davranmalı ve adımlar atmamızdır. Var olan bazı eksik ve zaafı yanlarımızı kolektif iradenin yönelimine uygun olarak belirli plan ve programlar doğrultusunda değiştirmeli, eğitime önem vererek kendi iç eğitimlerimizi tamamlamalıyız. Komite ve alan önderliklerimiz, bu konulara daha bir özenle hazırlanmalı, kolektif iradenin disiplini ve denetimini her militemiz, kadroya hissettirmelidir.

Örgütlü ve kolektif iradenin bir parçası olduğumuzu unutmadan, yaşam ve düşünüş tarzımızı proleter tarza büründürmeli, komünist bir kişilik kazanmalıyız.

AKP hükümetinin IMF politikaları ile tarımı tasfiye etmeye çalışması hızla devam ederken bu saldırılar karşısında köylüler zor durumda. Devletin sübvansiyonları kaldırarak sözde Doğrudan Gelir Desteğini yaşama geçirmesi tarım arazilerinin küçülmesi, sebze fiyatlarının düşmesi ve ekim masraflarının yükselmesi ile köylüler artık neredeyse üretim yapamaz duruma geldiler. Ayrıca yaşanan kuraklık, sel, don gibi üreticiyi mağdur eden doğal afetlerin karşısında köylülerin herhangi bir sigortası olmaması da yaşanan sıkıntıyı büyütüyor. Yine sistemin köylüler üstünde oynadığı bir oyun olan ilaçlı tohumlar da köylülerin bir daha bu tohumu kullanamamasına neden oluyor. Tüm bunlar hesaba katıldığında köylünün geçim kaynağı olan tarım artık onu doyuramaz hale gelmiştir. Önemli bir bölümünün tarımla geçimini sağladığı Tarsus'un Yeşiltepe köylüsü de tepkisini dile getirdi.

-Kendinizi tanıtır mısınız?

Uğur Tok: Ben bir köylü çocuğuyum. Yaklaşık 18 senedir çiftçilikle uğraşıyorum. Zaten eğer bir köylüysen, köyde yaşıyorsan doğar doğmaz çiftçisin demektir.

-Şu anda köylüyü etkileyen faktörler nelerdir?

-Şu anda tohum, ilaç, gübre, su paraları bizi fazlasıyla etkiliyor. Mazot fiyatları çiftçiye göre çok yüksek. Çiftçilere mazot fiyatını ucuzlatmaları gerekiyor. Bunun için istasyon sahipleri ile konuştuk ama ka-

bul edilmedi. Mesela ekimde Amerikan tohumu kullanmalıyız. Yerli tohumdan yeterli verimi elde edemiyoruz. Amerikan tohumu ilaçlı geliyor. Ve o tohumun verimli olması için de bir ilaç almak zorundasın. Örneğin, kabak tohumunun kilosu 300 milyon. Bunun yanında ilaç ve gübre de almak zorundasın. Yani çiftçiye 700 ila 800 milyona mal oluyor. Patlıcan tohumu daha pahalıya geliyor. Patlıcan tohumu 100 gr. 180 milyondan fazla. Yani altından daha pahalıya geliyor. Tohumlar ilaçlı geldiğinde bir daha o tohumlar kullanılmıyor. İlaçlı olduğundan siz tohum çıkartamıyorsunuz.

-Sulamalar nasıl yapılıyor? Size kaç mal oluyor?

-Sulama için sezonluk ödeme yapıyoruz. Sezon başı yani 6 aylık bir dönem için dönümüne 14 milyon ödüyoruz. Tabii kışın biraz daha değişiyor. 14 milyonun yanında ayrı olarak kurutma parası ödüyoruz. O anki koşullara göre fiyatlar değişiyor. Mesela kendi suyunu kullanıyorsun. Arzezyen suyu ona da 2 milyon ödüyorsun dönüm başına. Düşünün bu şekilde 1 milyara yakın ve daha fazla masrafın var. Buna mazot parası dahil. Ama ırgat parası dahil değil. Bir erkek yevmiesi on beş milyon. Otuz kişi çalışırsa epey yüksek bir meblağ tutuyor.

-Şu an ne ekiyorsunuz?

-Mısır ekim. Ama ondan da fazla bir şey beklemiyorum. Benim hasatıma bir ay var. Ama Mersin Limanı'nda şu an yurtdışından 100 tonun üzerinde mısır gelmiş du-

Devletin sübvansiyonları kaldırarak sözde Doğrudan Gelir Desteğini yaşama geçirmesi tarım arazilerinin küçülmesi, sebze fiyatlarının düşmesi ve ekim masraflarının yükselmesi ile köylüler artık neredeyse üretim yapamaz duruma geldiler.

Köylüler zor durumda

rumda. Gelen mal bizim ürettiğimizden daha düşük bir fiyatta. Herkes ona talim ediyor. Bizim malımız daha iyi ama aynı fiyat. İkincisi taban fiyatları belli değil, belirlenene kadar mal çürüyor. Biz de tüccarın verdiği fiyattan satmak zorundayız. Yani bir kilo mısıra 200 bin lira masraf yapıyoruz. Ama o mısıra 225 bine satmak zorundayız. Şimdi ondan kalan parayı gelecek mal için mi ayırayım, yoksa geçinmeye mi çalışalım? Hiçbir kazanç yok.

-Devletten size bir yardım yok mu?

-Aman olmaz olsun, daha kötü oluyoruz o zaman. Bir ara yardım ettiler, büyük baş hayvan dağıttılar köylüye. Parasını taksitle ödersiniz dediler. İşte 2.5 faiz alacaklardı. Fakat kriz oldu ve faizler 10'un üzerine çıktı. 12 hayvan, 20 milyarlık hayvanları devalüasyon, enflasyonla 300 milyar oldu. "Biz ne yapacağız" diye sorduk, "bize parayı ödeyeceksiniz" dediler. Hayvanları başkasına satmak yasak, yavrusunu da satmak yasak. Sadece sütünden yararlanıyorsun. Geri de iade edemiyorsun. Traktörünü ve evini satanlar vardı. 20 milyar peşin vermek isteyenler vardı, o da kabul edilmedi. Bir köylü en son dayanamadı. 3 tane hayvanı öldürdü, çıkarttı parasını verdi. Başka kurtuluşun yok. Eğer hayvan ölürse parasını ödeyip kurtuluyorsun faizini ödemedi. Devlet katkı olarak para da veriyor geri ödemesiz. Ama onu da toprak sahipleri alıyor, sen faydalanamıyorsun. Çünkü toprağı kiralamışsın, tapu mal sahi-

binde.

-Peki sera yapıyor musunuz?

-Evet, küçük sera yapıyoruz. Tünel sera. Yüksek sera yapanlar da var, onlar balın en güzel tarafını yiyor. Biz tabakta kalanı yiyoruz. Ancak tadını alıyoruz. Yani kazanamıyoruz bu işten. Bizden daha önce çıkartıp satıyorlar.

-Kışın yaşanan sel baskınları oluyor, bu baskınlarda devlet yardım ediyor mu?

-Bize "başımızın çaresine bakın" diyorlar. Yapacak tek şey ölen sebzenin ardından bakmak.

-Köyünüzde tarım kooperatifi açılmadı mı?

-Yeni kuruldu ama şimdiye kadar kaydolun yok. Sadece 40 kişi kayıt oldu. Kayıt parası olarak 300 milyon istiyorlar. Bizim de o kadar paramız yok, kayıt olamıyoruz. Köylülüğü bitirmeye çalışıyorlar. Çiftçide para yok. Birkaç kişinin dışında kimse karşı çıkmıyor. Zaten bu birkaç kişi de sizin gibi insanlar.

-Sendikalaşmayı düşündünüz mü?

-Ne olduğunu bilmiyoruz. Kooperatif açıldı. 300 milyon istedi. Sendika ne kadar isteyecek bilmiyoruz. Eğer iyi olursa neden olmasın.

-Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

-Dışarıdan görenler çiftçilerin çok kısa yoldan para kazandığını zannediyor. Aslında böyle değil. (Mersin)

Nisan ayında yağın karla meydana gelen don felaketi, bu yıl fındık rekoltesini yaklaşık %60 oranında düşürdü. Bazı bölgelerde ise bu oran %80-90'lara kadar çıkmaktadır. Türkiye Ziraat Odaları Birliği'nce 2004 yılı fındık ürünü rekolte tespit çalışmalarından hazırlanan rekolte tahmin raporuna göre köylü, fındıkta önemli kayıplar nedeniyle geçen yıllara oranla çok zor hasat dönemi yaşayacak.

Türkiye Ziraat Odaları Birliği'nin Haziran ayında yaptığı çalışma sonucu hazırlanan raporda fındık üretiminin yapıldığı Ordu, Giresun, Samsun, Trabzon, Artvin, Rize, Sakarya, Düzce, Zonguldak ve Bartın'da değerlendirme sonucunda, bu tarihten sonra hasada kadar olan zaman içinde hava şartları normal gittiğinde 605.175 hektar alandaki fındık bahçesinde 2004 yılı toplam fındık rekoltesinin 360.750 ton dolaylarında olacağı tahmin edilmiştir. Rapora göre, Samsun'da 70 bin hektar alandaki fındık bahçesinde rekoltenin 29.010 ton olacağı, en yüksek rekoltenin 5 bin ton ile

Fındık rekoltesinde düşüş gündemde

Çarşamba ilçesinde, en düşük rekoltenin ise 26 ton ile Alaçam ilçesinde olacağı tahmin ediliyor.

2004 yılı alternatif fındık maliyetinin

belirlendiği 60 kg verimle Türkiye ortalamasının 3 milyar 698 bin lira olduğu açıklandı. Dekara 31 kg verimle Doğu Karadeniz'de fındık maliyeti 7 milyar 157 milyon

790 lira ile bunu Batı Karadeniz'de dekara 125 kg verimle 1 milyar 775 bin 132 lira maliyetinin tespit edildiği açıklandı.

Fındığın belirlenen yüksek maliyetine karşın rekoltenin düşük olması fındık hasatına kadar serbest piyasalarda ne şekilde olacağı, fındığın fiyatını yönlendiren finans sektörü, fabrikalar ve ihracatçı tüccarların ne şekilde fındığın fiyatını yönlendireceği üreticiyi endişelendiriyor. Öte yandan Ziraat Odası ve Tarım İl Müdürlüğü tarafından Samsun'da fındık toplama tarihleri belirlendi. En erken fındık toplanmasına Çarşamba ilçesinde, Yukarı Kol Bölgesinde 10 Ağustos tarihinde başlanacak. Nisan ayından bugüne olumsuz havalardan dolayı Samsun'da fındık bahçelerindeki kayıp ve dökülmelerden kaynaklı bu sene az olan fındığın hasat edilmesi için tarım işçilerinin bu seneki ücreti Samsun'da belirlenmedi. Ordu ilinde fındık toplamada çalışacak tarım işçisi ücretleri kendinden yemekli olursa 8 milyon, yemeksiz 10 milyon, Çavuşlarına 20 milyon olarak belirlendi. (Samsun)

“Üretim durdurulmasın, üreticiye sahip çıkılsın”

Samsun'da Mayıs yağmurlarının yoğunluğu buğday üreticisinin ürününü yarı yarıya düşürdü. Özellikle **Bafra** ilçesine son dönemde yağmur ve dolu yağışı köylünün buğdaya bağlı umutları, buğdaya bağlı geçimlikleri yarı yarı azalan ürünle söndü. Özellikle tütünle birlikte ailesinin geçimlik ihtiyacını az miktarda ektiği buğdayla karşılayan yoksul köylümüz kışın yetmesi gereken ve değirmene un yaptırılarak ekmek pişirilen buğday yarı yarıya düşünce geçim sıkıntısı yaşıyor. Buğdayda yaşanan sorunları Bafra'nın köylerindeki yoksul köylülerimizden öğrenelim:

Şükrü Güner: Ben Lengerli Köyü'nde nim. Buğdayla birlikte tütün de ekıyorum. Bu sene 9 dönüm buğday ekim. Genelde ihtiyacım kadar ekıyorum, tütünün yanında. Mayısta yağın yağmurdan dolayı buğdayım çıktı. Yemelik olarak ayırdığım yanında 500 kilosunu da sattım. 310 bin liraya değirmene, 10 gün üzerine vadeli verdim. İlaçlamazsam buğdayım hiç olmayacaktı. Maliyetini anca kurtardı. Benim hiçbir yerden gelirim yok, Doğrudan Gelir Desteği'nden faydalanamıyorum. Sağlık sorunumdan dolayı çalışmıyorum. Benim 3 çocuğum var, biri 14 yaşında, orta 3'e gidiyor. Biri orta 1'e gidecek, küçüğü 4 yaşında. Okutmak çok zor, okumazlarsa köyde benimle çalışıyorlar. Geçimimiz çok zor ama köyde aç kalmayız, ot toplar yeriz. **Günden güne durumumuzun kötüye gitmesinden başımızdaki hükümetler sorumlu.** Köyde karnımızı doyurduk mu yaşayabiliriz ama kasabada otursak geçinemedik.

Hasan Güner: Lengerli Köyü'ndenim. 3 çocuğum var. Hanım, ben, annemle birlikte 6

kişiyiz. 7 dönüm tütünü var, buğdayı kendi yiyeceğim kadar yetiştiriyorum. Buğdayın peşinden kalem yapıyorum. 800-900 kilo tütün yapıyorum. Köyde ancak geçinebiliyorum. **Ben emeğimin karşılığını istiyorum. Avrupalıya, Amerikalıya ezdirmesinler beni.** Bu ülkenin gerçek sahipleri biziz. Bu ülkede bir savaş olduğu zaman zengin zaten yer ayarlamış kendine, kaçacak yer bulur. O nedenle bu ülkenin gerçek sahipleri biziz. **Ülkemize sahip çıkmak istiyoruz ama elimizde imkanımız yok.** Bakın ben 7 dönüm buğday ekim. İlaç attım ama imkanım olmadığından düzenli atamadım. Traktörle atmaya imkanım yoktu, tulumla attım o da düzenli olmadı. Buğdaydan 140 teneke hasat yapabildim. Bu da ancak kendime yetiyor. İlaç masrafı, ekim masrafı, nerden baksan 300 milyon masrafımız var. İhtiyaç olan unu yapmak için ben Kuşçular Değirmeni'ne götürüyorum. Unumu orda yüzde vererek öğütüyo-

rum. Fabrikaya bırakmıyorum. Fabrikada yüzde 40 alıyorlar. % 5 firesiyle yarısı gidiyor. Değirmen unu, hayvan yemini veriyor, % 10'unu alıyor. Ben yarımımızı düşünemiyorum, bugünümüzü geçirmeye bakıyoruz. Çocuklarımı okutabilsem belki iyi olur. Bilemiyorum herkes okuyup buradan giderse kim üretecek? Doktoru da alıp yiyecek, topraktan çıkan ürüne doktorun da ihtiyacı var, petrol sahibinin de ihtiyacı var. **Herkesin topraktan çıkana ihtiyacı var. Toprakta üretim durdurulmasın, üretilene sahip çıkılsın. Çünkü topraktan üretilmediği zaman kimsenin karnı doymaz.** Dün destekleme veriyorlardı, bugün DGD veriyorlar. Onun da yarısını verdiler, yarısını hala verecekler. Verileni de kandırmaca bir para veriyorlar. Dünya Bankası vermiş bu parayı bizim devletimiz de dönüm başı 13 milyon kandırmaca parası veriyor. Onu yaptırırken de yarısını masrafa veriyoruz. Çünkü Ziraat Odaları'nda

para kesiliyor, ilçe tarımda para kesiliyor.

Ahmet Gümcük: Ben Erikli köyündem. 25 dönüm buğday ekim. Bu seneki yağın yağmurlar yetiştirdiğim buğdayı yarı yarıya etkiledi. Normalde 25 dönüm arazinin 12 ton buğday vermesi lazım ilçe tarıma göre. Ben burdan yağmurdan dolayı 3 ton buğday aldım. Burasını ben icarla ekim, geçen sene buraya 1 milyar icar verdim. Bu sene buğday 260 bin lira, geçen sene 400 bin lira idi. Buğdayı yanık olduğu için fabrikaya veriyoruz, elimizde şu an bekletemiyoruz, çünkü amburumuz yok. Buğdayın % 30'unu fabrika alıyor. Buğday samanının balyasının tanesi 700 bin lira. Biz hayvan yetiştiriciliği yaptığımız için buğday ekim. Samanını kullanacağım. Bu tarlayı kiralamıştım, daha da kiralamayı düşünmüyorum. Bu sezon böyle olunca bayağı zamanımız var. Ben daha yeni geldim Arabistan'dan. 50 dönüm arazi ekim ama geçinemiyorum. Yurtdışına gitmişim daha yeni geldim. Niye ben yurtdışına gideyim? Bizim memleketimizde herşey üretilir. Ama bugünkü sorunum ben ürettiğim ürünü pazarlayamıyorum. Maliyetin üzerinde pazarlayacağım ki ben de ondan geçimimi sağlayayım. Böyle olmasının sebebi büyük fabrikalar var arkasında. Örneğin Suudi Arabistan'da şeker şeker kamışından yapılır. Kilosu lira bazında 800 bin lira. 1 kilo şeker bir kere bizim ülkemizde şeker pancarından nasıl üretiliyor? Bu kadar fabrikamız var, bu kadar üretimimiz var. Kilosu şekerin 2 milyon. Bunun arkasında bir şeyler aramak lazım. Nedeni bizi aşıyor biraz. Şeker yapamıyoruz niye; kota koymuş. İşte bizim kadar kötü mü üreticisi, daha diyecek bir şey bulamıyorum. (Samsun)

Köylüler haklarını söke söke aldılar

Viranşehir'de üç aydır elektrik sorunu yaşayan pamuk üreticisi köylüler, TEDAŞ, valilik ve kaymakamlığa yaptıkları başvurulardan sonuç alamayınca 15 Temmuz 2004 tarihinde Viranşehir Kaymakamlığı'nın önünde oturma eylemi yaptılar.

Bölgenin en önemli sorunlarından biri olan kuraklıkla başa çıkabilmek, ürünlerini sulayabilmek için buradaki köylüler kendi imkanlarını zorlayarak, milyarlarca lira borçlanarak kuyu açmışlar. Bu kuyulardan elektrik pompalarıyla su çekip tarlalarını suluyorlar. Köylüler buradan aldıkları sularla ürünlerin verimini artırmaya çalışırken devletin bu köylere gelen elektriğin büyük bir kısmını Siverek hattına

yönlendirmesi sonucunda, köylülerin kurduğu su pompaları düşük voltajlı elektrikten dolayı yanmaya başlamış. Yeterli elektriğin bölgeye gelmesinden dolayı köylülerin milyarlarca liralık pompaları yanarken diğer taraftan da ektikleri pamuğun susuzluktan kurummasıyla yüz yüze kalıyorlar.

GAP'a 90 km uzaklıkta olan Viranşehir'de yaşanan elektrik sorunu köylüleri üretemez hale getirirken duruma daha fazla dayanamayan köylüler 15 Temmuz Perşembe günü Kaymakamlık önünde “**Elektrik hakkımız, söke söke alırız**”, “**Hakkımızı çetelere yedirmeyiz**” vb. dövizleri açarak oturma eylemi yaptılar. Kaymakamla görüşmek isteyen üreticilerle kaymakam görüşmeye çıkmadı. Bunun üzerine üreticiler “Kaymakam dışarı, Kaymakam istifa”, “AKP şaşırma, sabrımızı taşıрма” sloganlarını attılar.

Kaymakamlığın önünden ayrılan köylüler AKP ilçe binasına doğru yü-

rüdüler. Burada kitleye müdahale eden polise kitle de karşılık verdi. Köylüler “**bizim oylarımızla hükümete gelen parti bize neden kulak vermiyor**” diyerek AKP'ye olan tepkilerini AKP ilçe binasını taşıyarak, içerideki eşyaları kırarak gösterdiler. AKP ilçe binasından ayrılan köylüler TEDAŞ Müessesesine Müdürlüğü'ne yürüdüler. Burada kendilerine muhatap bulamayan üreticiler Mardin yolunu trafiğe kapatarak eylemlerine devam ettiler. Burada da polisler köylülere saldırdı. Polisin saldırısına köylüler de karşılık verdi. Mardin yolundan ayrılan köylülerin hedefi bu sefer de MHP ilçe binasıydı. MHP ilçe binasının camlarını kıran köylüler tekrar Kaymakamlık'ın önüne geldiler. Kaymakamla görüşmekte ısrarlı olan köylülere özel hareket timi, çevik kuvvet polisi ve TMSH ekipleri biber gazları, panzer ve coplarla saldırırken köylüler de taş ve sopalarla karşılık vererek çatıştılar. Bir saatten fazla süren çatışmanın ardından 7 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar ertesi gün serbest bırakıldılar.

Köylülerin birlikte hareket etmeleri ve kararlı duruşları sonucu sonraki gün Viranşehir Siverek yol ayrımına giden Vali, Kaymakam ve TEDAŞ müdürü, köylülerin elektriğini bağlamak zorunda kaldı. (H. Merkezi)

Çukurova pamuk üreticileri destek istiyor

Pamuk, 1970 ve 1980'li yıllarda Çukurova'da 300 bin hektar alanda ekilirken önceki yıl ekili alan 38 bin hektara düştü. Bu yıl üretim alanı 50 bin hektara çıkan pamukta son dönemlerde bir canlanmanın gözlemlendiğini kaydeden Adana Ziraat Mühendisleri Odası Şube Başkanı **Ayhan Barut**, hükümetlerin yanlış tarım politikaları sonucu pamuk ekim alanlarının 38 bin hektara kadar gerilediğini söyledi. Pamukta umduğunu bulamayan Çukurova köylüleri alternatif ürün olarak ayçiçeği, soya, meyve, mısır ve buğday üretimine yöneldi. Ancak bugünlerde o ürünlerden de istediği verimi alamayan köylüler daha zor günler geçiriyor.

Pamuk yerine üreticilerinin buğday ektiğini kaydeden Barut, buğdayın katma değerinin düşük olduğunu ve Çukurova toprağına buğday değil, narenciye ve sebze ekilmesi gerektiğini ifade etti. Barut, şunları dile getirdi:

“20 yıldır pamuğun ekildiği alan 38 bin hektara düşmüş. Pamuğun daha fazla teşvik edilip desteklenmesi gerekiyor.”

Pamukta tahmini rekoltenin bu yıl 200 bin ton kütlü pamuk olacağını kaydeden Barut ayrıca “**Çukobirlik, üretici ürününü satarken daha kolay satmasının alt yapısını hazırlamalıdır. Çukobirlik tek alıcı konumunda. Çukobirlik alım yapmazsa pamuk üreticisinin hali perişan olur. Bu üretilen pamuğu da göremeyiz**” şeklinde konuştu. (H. Merkezi)

DEHAP, NATO Zirvesi'nde sürecine uygun politika izledi

DEHAP'ın ve diğer Kürt parti ve kurumların NATO karşıtı platformlarda yer almalarına rağmen protesto eylemlerinin dışında kalmaları sıradan bir yaklaşım değil, **bilinçli bir tercih** olarak görülmelidir. Ve bu tercihe kaynaklık eden ana fikir de, **Kürt sorununun çözümünü emperyalist kapılarda arayan mantıktır.** Bu mantık, düşünüş tarzı yağmalama ve talandan, bölge halklarını köleleştirmeden başka hiçbir pratik değeri olmayan emperyalist projelere karşı çıkmak bir yana, bu projeler içinde kırıntılar elde etmenin hesapları peşindedir. Bu hesaplar emperyalistlerle çatışmayı değil, uzlaşmayı dayatmaktadır. Sorunların çözümünü sorunların yaratıcısı olan emperyalistlerin bölgeden sökülüp atılmasında aramaz, onları sorunun çözümünde bir özne olarak görür. Bundan dolayıdır ki, **"Kürt sorunu ABD'siz çözülmez"** fikri adeta bir tez haline getirilmiştir. Bu tezin önemli dayanaklarından biri olarak Irak'taki Kürt coğrafyasında işgalcilerin sosyal dayanakları haline gelen feodal burjuva milliyetçi Kürt önderliklerin sağladıkları **"avantajlar"** gösterilmeye çalışılmaktadır. Hemen belirtmeliyiz ki Irak'ta sergilenen direniş karşısında her geçen gün daha büyük zorluklarla karşı karşıya kalan işgalci güçlerin, Irak'ta kurdukları kukla rejim içinde yer alan Kürtlere karşı çıkarlarından dolayı belli esneklikler gösterecekleri muhakkaktır. Bu ne kadar objektif durumdan kaynaklı gerçek bir olguysa söz konusu feodal burjuva Kürt önderliklerinin de işgalci

güçlere dayanmada sağladıkları **"avantajlı"** durumları da bir o kadar gerçek bir olgudur. Diğer bir ifadeyle bu önderliklerin fazla bir seçeneği yoktur. Irak'taki Kürt coğrafyasının statüsü ile ilgili sürekli yaşanan tartışmalar, Talabani ve Barzani üzerinden Kürt topraklarını denetiminde tutan faşist ve gerici devlet yönetimlerinin oluşturduğu baskılar bu durumun en somut kanıtlarıdır.

ABD; TC ilişkileri TC'nin iç sorunlarını asgari düzeye indirmeyi dayatıyor. Çünkü emperyalistler **"istikrarlı"** bir uşağın çıkarlarını daha iyi koruyacakları perspektifini asla gözardı etmezler. Bundan dolayı da Irak Kürdistanı'ndaki feodal burjuva önderlikler bugünkü objektif durumdan dolayı işgalciler için ciddi bir önem arz etseler de bu önem bugün ABD-TC ilişkilerini hiçe sayan, onu hesaba katmayan bir boyutta değildir.

Yine eğer bugün yeni kurulan Irak'taki kukla yönetimi KONGRA-GEL'i "terörist" örgüt olarak tanımlıyorsa, Talabani TC başkentinde KONGRA-GEL'e dair bir TC memuru gibi açıklamalarda bulunuyorsa, tüm bunların önemli bir nedeni ABD'nin TC'ye yüklediği roldedir. ABD'nin Kürt sorununda izlediği iki yüzlü politikadır. Ve tüm bu gerçekler görülmelidir.

Görülmesi gereken diğer bir gerçek de KONGRA-GEL'e karşı başlatılan kampanyanın giderek daha da büyüdüğüdür. **Bu saldırı dalgasının genişliğini son 2 haftada yapılan operasyonlarda katledilen gerillalara yapılan işkence-**

lerde görebiliriz. Gözleri oyulan, kulakları kesilen ve daha birçok işkenceye maruz kalan gerillaların ölümleri bile ailelerine verilmemiştir. Yine bunun yanında devletin daha önceki yıllarda da başvurduğu bir yöntem olan "Teröre hayır" mitingleri yeniden canlandırılmaya çalışılmaktadır. Kongra-Gel'in yaşadığı tıkanıklığa esas olarak İmralı sürecini hazırlayan ve İmralı süreciyle birlikte giderek daha da derinleşen tasfiyeci çizginin yol açtığı gerçeğini baştan beri ifade ediyoruz. İşte **İstanbul'da yapılan NATO Zirvesi'ni protesto mitinglerine ve gösterilere katılmayı engelleyen de bu çizgidir.** Bu çizgi Kürtlerin çıkışını ve kurtuluşunu anti-emperyalist mücadelede, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde değil, sistem içi reformlarda görüyor.

Diyebiliriz ki ilerilik-devrimcilik iddiasında bulunan herkes **"pratiğimizden öğrenmeliyiz"** söyleminde hemfikir. Ne yazık ki birçok konuda olduğu gibi bu konuda da söylem ile pratiğin uyumu yoktur. Mesela yurtsever güçler İmralı sürecini hazırlayan ve İmralı süreci ile birlikte geline aşamada ideolojik-politik ve askeri açıdan ciddi tıkanıklıklara yol açan politikayı sorgulamada gereken dirayeti ortaya koyamamışlardır. Bu tarihi süreçlerden öğrenmeyi adeta reddetmişlerdir. Eğer ortaya objektif bir tutum, objektif bir bakış açısı koyulabilirse izlenen bu politikanın bırakalım Kürt sorununu çözmemeyi, tam taksine daha da çözümsüzlüğe ve ciddi bir kuşatmaya yol açtığı rahatlıkla görülebilir. Yine bu kuşatmanın inkar ve imha politika-

sının kitleler üzerinde belli bir umutsuzluğa ve özellikle silahlı mücadeleye karşı belli bir güvensizliğe neden olduğu da görülebilecek gerçekler arasındadır ve en tehlikeli olan da bu durumdur. Bu yurtsever Kürt kitlesinin yürüttüğü mücadelenin haklılığı konusunda tereddüde düşmesi kendisini var eden radikal mücadeleye karşı inancsız bir duruma gelmesi ve zorla istenilen başarının elde edilemeyeceği bilincinin beyinlere ve yüreklere yerleşmeye başlamasıdır.

Diğer önemli konu ise, teslimiyetçi ve tasfiyeci politikaları eleştirirken dikkat etmemiz gereken en önemli noktalar Kürt halkının ulusal demokratik talepleri uğruna yürüttüğü haklı ve meşru mücadele ile tasfiyeci çizgiyi eleştirmeyi ve mahkum etmeyi asla birbirine karıştırmamaktır. Birincisini savunmak devrimcilerin ve komünistlerin görevidir. Ve Kürt ulusunun ulusal demokratik taleplerinin de bu çerçevede ele alınıp savunulması geleceğin değil bugünün sorunudur. Bunu savunmak teslimiyetçiliğe ve tasfiyeciliğe karşı net bir duruş sergilememek anlamına gelmez. Bilakis bunları savunmak bu uğurda mücadele etmek, tasfiyeciliğin gerçek niteliğini açığa çıkarmaya daha çok hizmet eder. Her şeyden önce Kürt halkıyla diyalog kurulmasını sağlamayı kolaylaştırır, önyargıların parçalanmasına katkı sunar. Ve yine tasfiyeciliğin dönük eleştirilerin, asgari düzeyde bir güven ortamının, bir mücadele arkadaşlığının yaratıldığı ortamda daha da etkili olacağını asla göz ardı etmememiz gerekir.

HPG gerillalarına işkence

Muş merkeze bağlı Kızılağaç belde-sinde korucularla HPG gerillaları arasında çıkan çatışmada şehit düşen 3 HPG'li, **Berxwedan Çıray kod adlı Tahir Kaya, Şerwan Delil kod isimli Murat Keserci ile Orhan kod adlı Mustafa Ali isimli gerillaların savcılık tarafından otopsi yapıldıktan sonra kulaklarının kesildiği, yüzlerinin ise parçalandığı öğrenildi.**

Muş'un Kızılağaç beldesi yakınlarında 13 Temmuz günü akşam saatlerinde

korucular ile HPG gerillaları arasında çıkan çatışmada şehit düşen üç HPG gerillasının çatışma yerinde otopsi raporları Muş Cumhuriyet Savcısı **Abdülkadir Polat** tarafından tutuldu. Savcı raporu tutuktan sonra HPG'lilerin cenazelerini asker ve koruculara teslim etti. Şehit düşen HPG gerillaları Muş Devlet Hastanesi Morgu'na kaldırılırken, bazı vatandaşlar savcılığa başvurarak kendi çocuklarının da kırsalda buldukları gerekçesiyle cesetleri görme talebinde bulundular. Başvuruları kabul edilen vatandaşlar gerillaları teşhis etmek için Morg'a gitti. Daha sonra İHD Muş Şubesi'ne başvuran üç kişiden **Ali Topçu** gördüklerini şöyle aktardı. **"Cesetleri teşhis etmemekle birlikte dehşet verici bir olayla karşılaştık. Cesetler soğuk depoya konmadığı için büyük bir kokuşma başlamış. İki kişinin kulakları kesilmiş ve bunların yüzleri taşlarla parçalanmış. Kulağı kesilen bir kişinin dudakları dahi kesilmişti. Cesetler artık tanınmaz halde. Zaten koldan dolayı içeride dahi duramadık"** dedi.

İHD Muş Şube Başkanı **Sevim Salihoğlu** ise, kendilerine yapılan başvurudan sonra Cumhuriyet Savcısı **Abdülkadir Polat** ile görüştiklerini, savcının da olayı doğruladığını belirtti.

(H. Merkezi)

Gerilla cesedine işkenceye protesto

11 Mayıs 2004'te Siirt-Eruh'a bağlı Çoçi dağında çıkan çatışmada HPG gerillalarının kimyasal silahla öldürülmesi, 18 Haziran'da Adana şehir merkezinde **Şiar Perinçek**'in sokak ortasında katledilmesi, 26 Haziran'da Gabar'da çıkan çatışmada **Reşit Reşo**'nun öldürülmesinin ardından 13 Temmuz'da Muş Kızılağaç'ta çıkan çatışmada **3 HPG gerillası** katledildi. Gerillaların cesetlerinin işkence yapılmış, kulakları ve boğazları kesilmişti. Yüzleri de parçalanmış cesetler morga da koyulmamış ve toplu şekilde gömülmüştü. Ve bu olayda diğerleri gibi sorgulanmadan oldu-bitti yöntemi ile uygulanmıştı.

Bu saldırıyı protesto etmek için İHD İzmir Şubesi şube binası önünde **23 Temmuz** Cuma günü saat 17.30'da bir basın açıklaması yaptı. Dövizlerin de açıldığı eylemde İHD İzmir Şube Başkanı **Mustafa Rollas** basın açıklamasını okudu. Saldırıya değinen Rollas "bir yandan askeri operasyonların sürdürüldüğü, diğer yandan vahşet olaylarının yaşandığı bir dönemde, siyasi iktidarın 'demokrasi, kardeşlik' söylemleri yaşananlarla çelişmektedir" dedi. Eylemde **"İnsanlık onuru işkenceye yenecek"**, **"Yaşasın halkların kardeşliği"**, **"Faşizme karşı omuz omuz"** vb. sloganlar da atılırken eyleme **Partizan, ÖMP, DHP, Odak, TAHY-DER, ESP, SDP** ve DEHAP da destek verdi. Eylem alkışlarla sona erdirildi. (İzmir)

Rayların altında kalan devlet ve karartılan gerçekler

48 gün önce AKP hükümetinin Başbakanı R. Tayyip Erdoğan tarafından ilk startının verilmesiyle TCDD'de hızlandırılmış trene geçilmiş oldu. 22 Temmuz günü daha öncesinden de 2 can alan hızlı trenin ne kadar güvenli olduğu sorusuna Ulaştırma Bakanı **Binali Yıldırım**; "Hiç kaza olmaz diyemem, dünyanın her yerinde, ileri ülkelerde bile tren kazaları oluyor. Ama biz gereken önlemleri aldık. Herkes gönül rahatlığıyla bu hattı kullanabilir" dedikten yaklaşık 4 saat sonra 234 yolcu ve 12 personelle Haydarpaşa'dan Ankara'ya hareket eden tren Sakarya Pamukova'da raydan çıkıp devrildi.

Kazanın hemen ardından ölü sayısı 100'ün üzerinde denilirken ertesi günlerde yapılan açıklamalarda ölü sayısının 36, yaralı sayısının 43 olduğu açıklandı. Kaza gecesi TCDD Müdür Vekili **Kemal Ergüleç** yaptığı açıklamayla aslında Türkiye'de insan hayatına verilen önemin ve egemen sınıfların, yüzyıllardır ezilen sınıfı nasıl aldattıklarının, kandırıklarının örneği oldu: "Herşey Allah'tan, her yerde olabiliirdi".

Kazadan sonra tüm programını iptal edip yaralıları ziyaret etme "inceliğini" gösteren Başbakan hastane kapısında "göz göre göre, hızla, geliyorum diyen" hızlı tren kazasından duyduğu üzüntüden bahsederken, kazada eşini kaybeden acılı bir kadın "hani güvenliydi, kocam öldü, duy sesimi" diye feryat ederek tepkisini dile getirdi.

Kazanın ardından büyük bir hızla delillerin ortadan kaldırılması çalışmalarına başla-

yan yetkililer aynı zamanda önceden de defalarca kez güvenliği tartışma konusu olan tren kazasıyla ilgili "günah keçisi" olarak trenin makinistlerini gösterdi ve bir günlük gözaltının ardından iki makinist tutuklandı.

Bu tutuklamalarla beraber kısmi bir rahatlama yarattığını düşünen yetkililer, makinistlerin avukatının makinistlerin talimata uyduklarını ve trenin normal seyrinde, kendilerine verilen belgelere uyduklarını aktarmasının ardından sorumlu arama çalışmalarına devam ettiler. Ancak herkez biliyor ki **kazanın sorumlusu TC devletidir. Tren kazasının altında kalması gereken de odur.** Bu olay bu sistemin teminatı olan, emperyalistlerin uşağı TC devletinin halkı düşünmediği ve devletin halk düşmanı olduğuna sadece bir örnektir. 17 Ağustos 1999 Marmara depreminin ardından depremedeleri başlarını soktukları prefabrik konutlardan atmaya çalışan, Bingöl'de yatılı devlet okulunda Bingöl depreminin ardından sağ öğrenci çıkmaması ve bugün Ağrı Doğubeyazıt'taki halktan yardımı esirgemesi, İstanbul Aydos'ta, Tarsus Şahin Mahallesi'nde emekçi halkın gecekondularını yıkmaya çalışan ve aynı zamanda milyarlık kaçak villalara izin veren, bugün hız limiti belli olan treni çok daha yüksek hızda çalışmasını sağlayan ve bunu umursamayan TC devletidir.

Yüzlerce örnek verilebilir TC'nin halk düşmanlığına. Ancak göz göre göre meydana gelen kazadan tüm halkın çıkaracağı sonuç ortaktır olmalıdır. TC'nin yaptığı hiçbir yeniliğin halkın çıkarına olmadığı, aksine her "demok-

ratikleşiyoruz" söylemlerinin emekçi halka zulüm olarak döneceğidir. Emekçi halkı, insanı düşünen, insan için olan bir sistemi yaratmak için dostunun, düşmanının ayırmasına varmalı ve "cılız" tepkilerini büyütme için örgütlü mücadele saflarında birleşmelidir. Tren kazasıyla ilgili, hızlı tren gündeme geldiği günden beri basın açıklamaları yapan, yetkilileri uyaran BTS (Birleşik Taşımacılık Sendikası) Genel Başkanı **Fehmi Kutan**'in görüşlerini aldık.

Fehmi Kutan: Gündeme getirilen hızlandırılmış tren projesinin devreye girmesiyle önlemlerin sürekli kontrol altında tutulması gerekiyordu. İtirazlarımızı ilettik ve gerekli önlemler yapılmazsa bir kazanın itirazları kaçınılmaz olduğunu belirttik.

Hükümet yaşananlar karşısında epeyce zor durumda kaldı. Şimdi bunun bir yere saptırılması gerekiyordu. Bu yüzden de hız tartışmaları öne çıkarıldı. Ben de tren kullanan bir insanım, konunun hızla sıkıştırılması asıl sorunu başka yere havale edelim mantığıdır. Sadece hız yaptık diye tren devrilmez. Bunun örnekleri çoktur. 30-40 km azami hızın olduğu bir bölgede tren 150 km hızla ulaşır ve devrilmeyebilir. Ama iyi biliyoruz ki aynı bölgede 10 km hız yapan tren devrilebilmektedir.

Tren seferleri Ocak ayında başlayacaktı, deneme seferleri çok kötü sonuçlar verdi, ertelemek zorunda kaldılar. Çalışmalar yapıldı sonra sefere başladılar. **Raylar döşenirken sıcaklığın 20°C'nin üzerinde olduğu dönemler seçilir çünkü raylarda genleşme olayı vardır. Kış aylarında çalışma yapıldı. Yazın sıcaklıklar artınca raylarda genleşme başladı.** Kontrol de yapılmadı. Üzerinde seyreden tren hızı fazlaysa rayların bunu karşılaması mümkün değil. Hızlı tren sefere konulmadan önce de demiryollarında saatte yapılacak hız ilişkisi formülle oynandı. Avrupa standartlarında altyapıya sahipmiş gibi bir model uygulanmaya çalışıldı. Yine yolun geometrisi uygun değildi. Altyapı dolgu malzemesi yeterli değildi. Bunların hiçbiri yapılmadı ve bu kaza meydana geldi. Trende kontrol saati dediğimiz kara kutu vardır. Buradan hız ile ilgili bilgi edinilebilir. **Hükümet buradan hareketle yaşananların üstünü kapatıp suçu iki makinisti üstüne yıkmıştır.** Sendikamızın avukatı makinistlerin tutulduğu cezaevine gitmiştir. Delil olayında şöyle bir mantık var: Mutlaka

bir sorumlusu vardır. Çoğunlukla katarın üzerindeki insanlardır. Makinistlerde olduğu gibi. Dolayısıyla kaza olduğunda kabaca kontrol edilir. Bozulan raylar kesilir, yenileri takılır ve olay kapanır. Kamuoyunun % 70'i demiryollarını sıcak karşılamaktadır. Ancak yeterli duyarlılığı gösterememektedir. Bundan sonra, umarız böyle istemediğimiz bir sonuçla karşılaşmayız. Zihniyet değişmediği sürece böyle olaylar da devam edecektir. **Taşmacılık alt yapısının bilimsel veriler doğrultusunda yeniden düzenlenmesi gerekiyor.** (Ankara)

MALTEPE'DE İŞKENCE BİTMİYOR

Maltepe Polis Karakolu emekçiler üzerinde terör estiriyor. Bu saldırı hal-kasına en son eklenen Gülsuyu/Maltepe'de oturan **İsmail Sürer** (56) adlı kişi oldu. Yaşamını pet şişe toplayarak sürdüren Sürer, **21 Temmuz 2004** günü saat 06:30 sıralarında tanımadığı bir kişi tarafından döner bıçağıyla saldırıya uğramış, Sürer'in arkadaşları tarafından 4 kez karakola haber verilmesine karşın karakoldan kimse olay yerine gitmemiştir. Sonrasında kendisi şikayet için gittiği **Maltepe Polis Karakolu**'nda küfre, hakarete ve dayaklı işkenceye maruz kalarak karakoldan kovulmuştur. Bunun üzerine gazetemizi ziyaret eden Sürer başından geçenleri anlattı. Ömrü boyunca karakola gitmediğini, hiçbir sicilinin olmadığını anlatan Sürer; **vergilerini vererek yaşattıkları devletin kendilerine işkence ve zulüm olarak geri döndüğünü ifade ederek** devletin mafya ve çetelere çalıştığını, Çakıcı'nın MİT pasaportuyla uğurlandığını belirterek artık halkın uyanması gerektiğini vurguladı. Kendi hakkındaki gerekli bütün girişimleri için çaba harcayacağını belirten Sürer Adli Tıp Kurumu'ndan aldığı 3 günlük iş görmez raporuyla savcılığa suç duyurusunda bulundu. (Kartal)

Aydos halkı AKP'yi protesto etti

Pendik ilçesinin Aydos Mahallesi halkı gündür kurdukları barikatlarla, belediye tarafından çıkarılan yıkım kararına karşı

evlerini korumanın çabası içinde. Her seçim döneminde oy avcılığına çıkan düzen partileri, seçimler bittikten sonra verdikleri

tüm vaatleri unutarak halka zulmetmeye devam ediyorlar.

Aydos halkı bu yıkım kararına karşı ilk gün barikatlar kurarak direnir, evlerini başlarına yıkmak isteyenleri geri püskürttükten sonra, bütün mahalle halkını bu mücadelelerine katmak için seferber oldular. Mahallede sokak sokak dolaşarak, toplanmalar yaparak, bildiriler dağıtarak halkı kendilerini direkt ilgilendiren bu soruna duyarlı olmaya çağırıyorlar.

Aydos halkı son olarak **13 Temmuz 2004** Salı günü Pendik AKP binası önüne gelerek basın açıklaması yaptı. Saat 13:00'de biraraya gelen mahalle halkı; "Evlerimizi Yıkırmayacağız" Aydos Halkı imzalı bir pankart açarak; "Direne direne kazanacağız", "Evlerimizi yıkırmayacağız", "AKP'nin tüccarı kaçsa satın bu halkı", "Haklıyız kazanacağız" slo-

ganları ve aynı içerikte dövizleriyle AKP önüne gelerek burada bir basın açıklaması yaptılar. Yapılan basın açıklamasında şöyle denildi; "Biz Aydoslular, Filistinlilerin evlerine katil Şaron'un buldozerlerle yıkıp girdiğini, Iraklıların evlerine ABD askerlerinin kapıları kırıp, insanlara nasıl işkence ettiklerini görmüştük. Şimdi bütün sıcaklığıyla buldozerlerin evlerimize nasıl yaklaştığını görüyoruz. Filistinlilere, intihar komandoları dediler, Iraklılara kimyasal silah depoları dediler. Aydoslulara 'görüntü kirliliği' deniyor. Şimdi bizi bu ad altında ortadan kaldırmak istiyorlar... Aydos'a yapılan bu saldırıda yer alan AK Partili belediye ve bütün kurumları kınıyoruz" denildi. Grup daha sonra toplu bir şekilde mahallelerine geri döndü. Basın açıklaması yapılan yerde yoğun önlem alındığı ve yüzlerce polisin yığıldığı dikkat çekti. (Kartal)

TUYAB'dan Eylem

KANDIRA F TİPİ ÖNÜNDE PROTESTO

19 Aralık 2000 tarihinde 20 hapishanede gerçekleştirilen “Hayata Dönüş” katliamıyla 28 devrimci tutsak katledilmiş, yaralanan ve sağ kalanlar ise F Tiplerine konulmuştu. Katliam öncesinde ve sonrasında direnişler devam ederken, bugün itibarıyla F Tiplerine ve tecrite karşı verilen mücadelede 100’ü aşkın devrimci şehit düştü, yüzlercesi de sakat kaldı. Tüm insanlık dışı uygulamalarına, işkencelerine,

Elbiseye Hayır” yazılı önlükler giyen aileler “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur”, “Öldürenler ödüllendiriliyor”, “İnfaz Yasası Tasarısı geri çekilsin” vb. dövizler taşıyarak “Tecrit ve İnfaz Yasası’na izin vermeyeceğiz/TUYAB’lı aileler” pankartını açtılar.

Askeriyenin Hapishane önünde yolun kapatıldığı gerekçesiyle izin vermediği ba-

katliamlarına rağmen devrimci tutsakları teslim alamayan devlet, daha çok 12 Eylül AFC’siyle hatırlanan Tek Tip Elbise, Zorunlu Çalışma vb. uygulamaları dayatarak tutsakları sindirmeye çalışıyor. Ancak gerek tutsak yakınları gerekse DKÖ’ler cephesinden sesler yükseliyor. “Ceza İnfaz Yasası” olarak adlandırılan yasa, devletin “teröristleri ıslah etmek” ve “topluma yeniden kazandırmak” için uzatılan bir “zeytin dalı” gibi gösterilmeye çalışılıyor. Tek tip elbise giydirilmesi ve zorunlu çalışmanın yanısıra yatış-kalkış saatlerinin askeri disiplinle uygulanması, yemeğin toplu alınmasından sayımın kışla düzeninde verilmesi ve susmanın bile suç sayılması gibi insanlık dışı muameleleri de beraberinde getirdiği pek çok yerde ifade edilerek kamuoyuna bu yasa tasarısına karşı çıkılması ve tecritin kaldırılması için yapılan eylemlere omuz verilmesi çağrısında bulunuluyor.

21 Temmuz 2004 tarihinde Kandıra 1 No’lu F Tipi önünde TUYAB’lı Aileler tecrite ve ceza infaz yasasına izin vermemek için bir basın açıklaması yaptılar. “Tek Tip

sin açıklaması yolun karşısında yapıldı. TUYAB adına metni okuyan **Meltem Kuruhan**, tutsakların dışarıyla bağıni tamamen keserek tecriti derinleştirmeyi hedefleyen bu yasa tasarısının henüz yasallaşmamış olsa da uygulamalarının hissedilmeye başladığını ifade etti. Yasanın gündeme gelmesiyle ailelere dönük saldırıların da arttığına dikkat çeken Kuruhan, bunların yanısıra bayan ziyaretçilerin askerler tarafından aranmaya başlanmasının bu yasadaki bağımsız olmadığını ve tutsaklara yönelik mahkemeye gidiş-gelişlerde uygulanan işkenceler, ringlere kamera yerleştirilmesi, hastane sevklerinin geciktirilmesi vb. sorunların sürdüğünü belirtti. Kuruhan açıklamasının sonunda “Tüm kamuoyunu Yeni Ceza İnfaz Yasası’na karşı duyarlı olmaya, yeni ölümlerin yaşanmaması için biz tutsak yakınlarının yanında sesimize ses katmaya çağırıyoruz” dedi. Aileler “Anaların öfkesi katilleri boğacak”, “Tek tip elbiseye hayır”, “İnfaz yasasına hayır”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur” sloganlarını tarak açıklamayı bitirdi.

(İstanbul)

REMZİ AYDIN İÇİN İHD'DE BASIN AÇIKLAMASI

Oğlu Remzi Aydın’ın 1 yılı aşkın bir süredir Ölüm Orucu’nu sürdürdüğünü belirten **Tayibe Aydın**, Bayrampaşa Hapishanesi’nde bulunan oğlunun tedaviyi kabul etmediği takdirde F Tipi Hapishaneye gönderilmekle tehdit edildiğini söyledi. Ölüm Orucunun **385. gününde** olan ve halen Bayrampaşa Hapishanesi’nde bulunan Remzi Aydın için 14 Temmuz 2004 tarihinde İHD İstanbul Şubesi’nde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamaya Remzi Aydın’ın annesi **Tayibe Aydın**, **Sakine Sürücü** ve Yeni Evrede Mücadele Birliği üyesi **Vefa Serdar** katıldı. Aydın’ın bütün baskılara rağmen 1 yılı aşkın süredir Ölüm Orucunda olduğunu ve bedeni-

nin her geçen gün biraz daha eridiğini belirten Serdar, hazırlanan Yeni Ceza İnfaz Yasası’yla bu baskıların daha da artacağını dile getirdi. Sözü alan anne Aydın ise 2 gün önce ziyaret ettiği oğlunun sağlığının çok kötü olduğunu belirtti. Oğlunun tedaviyi kabul etmesi koşuluyla Bayrampaşa Hapishanesi’ne getirileceğini, kabul etmemesi durumunda Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’ne geri gönderileceğini belirten anne Aydın, “Oğlumun tedaviyi kabul etmesi için beni de tehdit ettiler. Oğlumun aldığı kararlara saygı duyarım. Onun doğru kararlar aldığına inanır ve sonuna kadar kendisini desteklerim” dedi.

(H. Merkezi)

Tecrit Koşullarında Baskılar Hız Kesmiyor

F Tipi Saldırıları Artıyor

Odak ve Genç Direniş Dergilerinin Yazışmaları Müdürü Erol Zavar 14 Ocak 2000 tarihinde üzerine atılı suçtan dolayı gözaltına alınmış, üç gün olan gözaltı süresinde raporlara yansımayan malum sebeplerden iki kez hastaneye kaldırılmıştır. 1 yıllık dava sürecinden sonra 2001 yılında Ankara 2 No’lu DGM tarafından müebbet ağır hapis cezası verilerek Edirne F Tipi Hapishanesi’ne yerleştirilmiştir. Zavar 1999 yılı Haziran ayında Ankara SSK İhtisas Hastanesi’nde mesane kanseri teşhisi konarak ameliyat edilmiş ve kendisine düzenli kontrollerden geçmesi, iyi beslenmesi ve tedavisini hiç aksatmadan sürdürmesi söylenerek taburcu edilmiştir. Zavar hapishanedeyken tedavisi aksatılmıştır. Hastanedeyken ayakları zincirlenmiş; doktorlarla tek görüştürülmeyerek her kontrol için yanına gardiyan ve asker verilmiş; arama bahanesiyle sürekli insanlık dışı muameleler görmüş; ışsız, havalandırmasız sevk araçlarında sürekli saatlerce bekletilmiş, beslenme koşulları ise yerine getirilmemiştir.

İşte tüm bunlardan sonra Erol Zavar bugün tek başına hareket bile edemeyecek bir şekilde, hücre arkadaşlarının yardımına muhtaç hale gelmiştir. Tekirdağ Devlet Hastanesi’nde gerekli cihaz ve personel olmasına rağmen kontrolleri ya-

pılmamış, ancak durumu kötüleşince Edirne Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesine kaldırılarak ve önceden de konulan mesane kanseri dolayısıyla ameliyat edilmiştir. Halbuki 27 Ocak 2004’te hastaneye götürülen Zavar için hapishane yönetimi kontrollerin düzenli yapıldığını söylerken her teknik gereç ve kadroya sahip Tekirdağ Devlet Hastanesi 20 Ocak 2004 tarihli kontrolde Zavar’a sağlıklı teşhisi koymuştu. İdrarından sürekli kan gelen, ağrı ve sancularından hareket edemez halde olan ve hapishane revirine günde iki kez çıkıp sürekli ağrı kesiciler verilen Zavar’a sağlıklı raporu verilmesinin üzerinden bir hafta geçtikten sonra acil bir ameliyat geçirmiştir.

Zavar ağrı ve sancuları devam ettiği ve eski koşulları tekrarlandığından (yarı yatalak bir halde arkadaşlarının desteği ile yaşadığından) 9 Haziran 2004 tarihinde üçüncü kez ameliyat olmuştur. Zavar halen Adli Tıp Kurumu’nun kararıyla Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi’nin tutuklu koğuşunda hücreden farkı olmayan, hastanenin bodrum katında rutubetli ve havasız bir odada tutulmaktadır.

Devlet Bakanlarının ve Başbakanların tüm sözlerine karşılık tecritin ölüm olduğunu gösteren bu gerçekliğe karşı Odak dergisi çalışanları ve okurları “Erol Zavar’a Özgürlük” kampanyası başlattı ve Erol Zavar’ın özgürlüğü için imza topluyorlar. Yazılı bir açıklama yapan Odak dergisi Zavar’ın durumunu anlatarak “Her gün yalnızca tecritte olduğunu bildiğimiz ve adından, halinden bile net haberler alamadıklarımız için bir imza...” diyerek herkesi tutsakları sahiplenmeye çağırdı.

(H. Merkezi)

Tutsaklara Mazotlu Yemek

Kırıklar 1 No’lu F Tipi Hapishanesi’nden 8 Temmuz’da tahliye olan **Mehmet Yarar**, hapishanede kendilerine mazotlu yemekler verildiğini söyledi. İHD Yöneticisi **Necla Şengül** de hapishanede mazotlu yemek verildiği yönünde kendilerine başka başvurular olduğunu belirterek, “Yaptığımız girişimlere rağmen koşullar hala düzeltilmiş değil” dedi.

Tutsakların yaşam alanlarının giderek daraltıldığını belirten Yarar, “Son günlerde gelişen süreçle birlikte hapishanede bulunan tutsaklara yönelik baskıların giderek daha da arttığını, en ufak bir hareketin dahi cezalarla yanıtlanmaya çalışıldığını” belirterek duyarlılık çağrısı yaptı. Tutsakların sosyal aktivitelerinin de çok sınırlı olduğunu ifade eden Yarar, kendilerine verilen sürelerin sosyal aktiviteler için çok yetersiz olduğunu kaydetti. Sosyal aktivitelere bile askeri düzende gittiklerini belirten Yarar, “Sosyal aktivite için çağrıldığımızda 1 dakika içinde hazır olup çıkmanız gerek. Aksi halde kesinlikle götürülmüyorsunuz. Ayrıca her giriş çıkışlarda asker gibi hazır

olda durmamız isteniyor. Yani tamamen askeri bir zihniyet ile birlikte baskıya ve zora dayalı disiplin anlayışını oturtmaya çalışıyorlar” diye konuştu. Yemeklerine de mazot konduğunu dile getiren Yarar, “Bir ara yemeklerimiz mazotlu geliyordu. Biz de şaşırmiştık. Tabii yiyemiyorduk. Bunun üzerine şikayette bulunduk ve kestiler. Ayrıca gelen yemekler bizde çeşitli rahatsızlıklar oluşturuyordu. Yemek yedikten sonra kalkmak istemiyoruz, az yememize rağmen şişkinlik yapıyor” dedi. Hapishanelerde yaşanan sorunlarla ilgili olarak kendilerine ciddi boyutlara varan başvuruların yapıldığına dikkat çeken İHD Yöneticisi Necla Şengül, “İHD’ye son dönemde hapishanelerden çıkan kişilerin yoğun bir başvurusu söz konusu. Özellikle Buca Kırıklar 1 ve 2 No’lu F Tipi Hapishanelerinde bulunan tutuklu ve hükümlülerin buralarda uygulanan baskılar yüzünden çok ciddi sıkıntılar yaşadıklarını ve yaşamdan soyutlandığı yönünde başvurular var” dedi.

(H. Merkezi)

İnsan Hakları Derneği 17 Temmuz Cumartesi günü 18. yaşını Sultanahmet Parkı'nda yaptığı fotoğraf sergisi ve müzik dinletisiyle kutladı.

Sultanahmet Parkı'nda İHD olarak katıldıkları eylemlerin resimlerinin de bulunduğu bir sergi açan İHD üyeleri, saat 13:00'de bir basın açıklaması yaparak yaşadıklarını anlattılar. "**Rejimin hak ihlallerine karşı çıkarken çoğu zaman kendimiz de ihlallere maruz kaldık**" şeklinde başlayan konuşmalarda ayrıca 18 yıllık tarih içinde 13 yönetici ve üyelerini "faili belli" cinayetlerde yitirdiklerini, üyelerinin birçoğu hakkında yüzlerce dava açıldığını, hapishanelerde yattıklarını be-

ğimizi, bugüne kadar getirdik. Artık ömrümüz olduğu kadar da İHD'nin savunucusu olacağız" dedi. Ardından konuşan **Güzel Şahin** "Bana yıllar oldu gibi geliyor; çünkü biz Metris zindanlarını bile yaşadık. Nerede ezilen varsa biz ordaydık. Ve şimdi insan haklarını her yerde yükseltmek amacımız. Saygıyla emek verene ve saygı duyanlara ben de saygıyla eğiliyorum. İnsan hakları ayırım yapmıyor; ezilenin dini, dili yok; herkes ezilebilir. Biz sadece kendi çocuklarımız için burada değiliz; bizim çocuklarımız zindanlardan, işkencehanelerden, zulümden, baskıdan geçti. Yine nerde zulüm var-

İHD 18 Yaşında

lirten İHD'liler "Ancak bugün İnsan Hakları konusunda söylediklerimizin birçok kesimin ortak talebi olduğunu görüyor ve emeklerimizin, mücadelemizin boşa gitmediğini görmenin mutluluğunu yaşıyoruz" dediler.

İHD'nin basın metninden sonra konuşan **Gülşah Tağaç** "Bu derwneği sadece size değil herkes için kurduk; çünkü herkesin ihtiyacı var. İnanarak, severek kurduk derne-

sa biz insan haklarını savunmak için ordayız. Kanımın son damlasına kadar da böyle olacak" dedi. Aynı sözleri desteklediğini söyleyen **Selvi Gülmez** "...ben kızımın durumu için o kadar koşuştururken bizim için durumunu öğrenen İHD oldu. O zor günlerde her türlü hukuksal desteği verdi. İHD'nin bu mücadelesini tanımalı ve destek vermeli" dedi.

Basın açıklamasından sonra **Rojin** ve **İlkay Akkaya** gelenlere türkületiyle dinletti verdiler. Bugüne kadar İHD ile beraber verdikleri demokratik hak taleplerini anlattılar. İHD'nin düzenlediği etkinlik halaylarla sona erdi. (İstanbul)

İHD İzmir Şubesi, İHD'nin 18 yaşına girmesi üzerine Kemeraltı Girişi'nde 17 Temmuz günü saat 12:30'da bir açıklama yaptı. Açıklamayı İHD İzmir Şube Başkanı Mustafa Rollas yaptı. Rollas; hapishaneler sorunu, Kürt sorunu, işkence, baskılar vb. sorunlara değinerek İHD'nin 18 yıldır buna karşı mücadele ettiğini, bu mücadelenin süreceğini söyledi. İHD'liler "**Kayıplar bulunsun**", "**Susma sustukça sıra sana gelecek**" vb. sloganların yazılı olduğu önlükler de giyerken açıklama alkışlarla bitirildi. Ardından İHD'liler Kemeraltı'nda İHD'yi anlatan, nelere karşı mücadele ettiğini belirten bildirileri halka dağıttı. (İzmir)

İHD İzmir Şubesi 19 Temmuz 2004 tarihinde yaptığı yazılı bir açıklama ile F Tipi Hapishanelerdeki saldırıları kamuoyuna sundu. Bergama Hapishanesi'nden Kırıklar 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne sevk edilen ve buradan kısa bir süre önce tahliye olan **H.D, H.B** ve **M.Y F** Tipi Hapishanelerdeki baskıları anlattılar. Bu saldırıları raporlaştıran İHD'nin raporunda birçok saldırı görülmüyor. Saldırıların başlıcaları şöyle;

-F Tipi girişinde askerler tarafından soyundurulmuş tutsaklar için çamaşırlarına kadar aranmak isteniyor.

-Girişte tutsaklar, askerler tarafından "dinin ne?" vb. sorularla sorgulanıyorlar.

-F Tipi'ne sevk edilen tutsaklar 1 gün tecrit edilen ve havalandırması olmayan hücrelerde tutuluyor.

-Sevk edilirken yanlarına eşyalarını almasına izin verilmiyor.

-Tutsaklara 3'ten fazla kitap verilmiyor.

-Tutsaklara disiplin yönetmeliği kitabı veriliyor. Ve bu kitapta "suçun" durumuna göre disiplin cezası veriliyor.

-Her ihtiyaç için dilekçe yazılması gerekiyor.

-Kantin ihtiyaçları için haftada sadece bir kere dilekçe verilebiliyor.

-Elbiseler tutsaklara sayılı veriliyor.

-Verilen yemekler az, pişmemiş ve kalitesiz oluyor.

-Her ihtiyaç kantinden karşılanıyor. Hapishaneler ticarethaneye dönüştürülmüş durumda.

-Herşey dilekçeyle bildirildiği için, haftada ortalama 20 dilekçe veriliyor.

-Ziyaretler 1 saat sürüyor. 5-10 dakikalık gecikmeler ziyaret saatinden kesiliyor.

-Ziyaretçi ve savcıyla görüşmelerde gardiyanlar da bulunuyor.

-Kişiyen yatan paralar hesaba yatıyor, tutsaklara verilmiyor.

-İki haftada bir arama yapılıyor ve herşey dağıtılıyor.

-Sosyal faaliyete katılan tutsaklara askeri disiplin dayatılıyor.

-Doktora çıkmak için dilekçe veriliyor.

-Gazeteler tutsaklara verilmiyor.

-Hapishanede hasta tutuklular bulunuyor ve tedavileri engelleniyor.

-Tutsaklar tahliye olduklarında TV ve buzdolaplarını diğer arkadaşlarına bırakamıyorlar.

-Herşeye disiplin cezası veriliyor.

-İki disiplin cezası alana hücre cezası verileceği söyleniyor.

-Yeni yasa çıkınca tutsaklara çalışma dayatılacağı söyleniyor.

Bu saldırılar yaşananlardan sadece bazıları. Bunlar gibi birçok saldırı var tutsaklar üzerinde. Ayrıca hasta olan **Yücel Genç**, **Osman Atabey**, **Ahmet Mustafa**, **Abdo Şeyho**, **Tahir Ezgi** ve **Sadık Ertan** isimli tutsakların sağlık durumları iyi değil. Tutsakların tedavileri hapishane idaresi tarafından engelleniyor. (İzmir)

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde bulunan Salih Sevinel yaşamını yitirdi

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde tutulan **Salih Sevinel**, geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi. TAYAD'lı aileler tarafından yapılan yazılı açıklamaya göre, 2 yıldır Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde kalan **Salih Sevinel** (38) 20 Temmuz gecesi geçirdiği kalp krizi sonucu hayatını kaybetti.

Açıklamada, 3 çocuk babası olduğu belirtilen **Salih Sevinel**'in, belli bir rahatsızlığının, kronik bir hastalığının olmadığı kaydedildi. **Salih Sevinel**'in tecrit koşullarında mücadele verdiğinin kaydedildiği açıklamada, "**Bugüne kadar tecrite karşı direnişte yaşamını yitirenler gibi, siyasi iktidarın tecrit politikası yüzünden ölmüştür**" denildi. (H. Merkezi)

Aydın Gençlik Derneği'ne saldırı

15 Temmuz 2004 tarihinde Aydın Gençlik Derneği önüne yığınak yapan polis, Dernek'ten çıkan 5 kişiye saldırdı ve döverek gözaltına aldı. Dernekten çıkan İzmir TAYAD'lı **Sezgin Zengin**, İzmir Ekmek ve Adalet muhabiri **Gülşah Mersin**, Manisa Gençlik Derneği Başkanı **Cihan Aras**, Aydın Gençlik Derneği Başkanı **Fatih Gökhan Arslan** ve **Barış Aras** gözaltına alındılar. Gözaltına alınırken polislin saldırısı sonucu ağır yaralanan **Sezgin Zengin** hafıza kaybı yaşadı. **Zengin**, Aydın Devlet Hastanesi'ne kaldırılırken gözaltına alınanlar psikolojik ve fiziki işkenceye maruz kaldılar. **Zengin** Adli Tıp'tan 7 gün iş göremez raporu alırken **Gülşah Mersin**'in vücudunda darp izleri oluştu.

Gözaltına alınanlar 16 Temmuz 2004 tarihinde çıkarıldıkları mahkemece tutuklanıp Aydın Kapalı E Tipi Hapishanesi'ne konuldular.

Saldırıları protesto edildi

Yaşanan bu saldırıyı protesto eden Haklar ve Özgürlükler Cephesi-HÖC, 19 Temmuz 2004 tarihinde Konak Sümerbank önünde saat 17:00'de bir basın açıklaması düzenledi. Yoğun polis ablukasının olduğu eylemde basın metnini HÖC adına **Cafer Göylüsün** okudu. **Göylüsün**, yaşanan saldırının bir komplo olduğunu, komplonun hapishaneler boyutuyla da sürdüğünü belirterek, "**Buradan tekrar haykırıyoruz; hiç kimsenin gücü bizi bağımsızlık ve demokrasi mücadelemizden vazgeçiremedi ve geçiremeyecektir**" dedi. (İzmir)

İÖG'den işkence raporu; İşkenceler sürüyor

İzmir Barosu bünyesinde faaliyetini sürdüren İÖG (İşkenceyi Önleme Grubu) 15 Temmuz günü saat 11:00'de bürolarında yaptıkları basın toplantısıyla 2002 ve 2003 yılında yaşanan işkence vakalarını "**Çalışma Raporu**" adıyla basına ve kamuoyuna sundu. Toplantıda ilk sözü İzmir Baro Başkanı Av. **Bahattin Özcan Acar** aldı. **Acar** yapılan tüm anlaşmalara rağmen işkencenin sürdüğünü belirterek "**Ülkemiz için uluslararası düzeyde utanç kaynağı olan işkencenin önlenmesi için sözle yetinmek, bu insanlık suçu ile toplum olarak hukuksal olanaklarla mücadele etmemek ayıba ortak olmaktır**" dedi. **Acar**'ın ardından söz alan İÖG üyesi Av. **Mehmet Sami Akdöl** hazırlanan raporu basına okudu. Raporda İÖG tanıtılırken, faaliyetlerine, işlevine ve amaçlarına da değinildi. Raporda öne çıkan noktaları özetlersek;

-Gruba 229'u dosya olmak üzere toplam 423 başvuru yapıldı.

-Bunların yüzde 13'ü (55 kişi) kadın, yüzde 87'si (368 kişi) erkek.

-Başvuran 109 kişi (yüzde 26) 18 yaşın altında, 314 kişi ise 18 yaşın üstünde.

-333 başvurunun yüzde 73'ü adli (212 kişi), yüzde 27'si siyasi (91 kişi).

-423 kişiden 324 kişinin gözaltı işlemi yapılırken, 99 kişinin işlemleri yapılmadı.

İşkence ve kötü muamelenin sayılarına göre dağılımı ise şöyle

-355 kişi kaba dayak, 323 kişi aşağılama, 170 kişi tehdit, 103 kişi sağlıksız koşullara ilişkin şikayetçi olurken işkence türleri değişik şekillerde yansıyor. Bunlar arasında zorla soyma, cinsel taciz, tecavüz, elektrik verme, ölümle tehdit, falaka, askı, saç sakal yolma gibi işkence metodları var. Raporda bunların yanısıra işkenceyle ilgili haber küpürleri de verildi. (İzmir)

Halkların katili NATO'nun İstanbul Bilançosu

28-29 Haziran tarihlerinde yapılan NATO Zirvesi protestoları sırasında polis azgınca saldırmış ve birçok kişiyi yaralamış, gözaltına almıştı. NATO Karşıtı Avukatlar hazırladıkları bir açıklama ile hem bu saldırıyı kınadılar hem de yaralıların listesini basına sundular.

16 Temmuz Cuma günü İstanbul Tabipler Odasında düzenlenen basın açıklamasına NATO Karşıtı Avukatlar adına Av. Can Atalay, saldırılarda yaralanan eğitim emekçisi Ali Güneş ve bir fabrikada işçi olarak çalışan Serdar Güler konuşmacı olarak katıldı.

Can Atalay konuşmasına NATO'nun niteliğini anlatarak ve bugüne kadar görev aldığı her ülkede kadın, uyuşturucu, silah ticaretini ve işkenceleri yaygınlaştırdığını belirterek başladı. Atalay "helikopterlerden mahallelerin üzerine bir bütün olarak gaz sıkıldığını gördük. Küçük mekanlarda

ölüme sebep olacağı halde gaz bombası atıldığını ve bayan göstericilere cinsel taciz mi yoksa ırza tasavvif mi olduğuna halen karar veremediğimiz saldırılar oldu" dedi.

Sonrasında konuşmayı Ali Güneş devam ettirdi. Konuşma öncesinde Taksim'deki eylemlerde göstericilere hiçbir uyarı yapılmadan saldırı polislerin kendi hukuklarıyla çakişan durumu yerine Bayan Bush'un topuklu ayakkabılarından bahseden burjuva medyaya, bu toplumdaki fazlasıyla kopuk insanlık dışı davranışlarından dolayı teşekkür ettiğini söyleyerek

"...Ben bir eğitim emekçisiyim. O gazetelerde gördüğünüz gözaltına alınırken dahi yüzüne halen gaz sıkılan kişi benim. Burada sevdiğimiz tek şey Irak'taki Türkiyeli emekçilerin serbest bırakılması. Gerici denen, katil denenler serbest bırakırken, Taksim'de ve Okmeydanı'nda insanlar toplu işkenceye maruz kalırken, insanlara saldırıların başı Bush saraylarda şampanya patlatıyordu" diyerek gözaltına alınması sırasında polis amiri ve polisin beraber yüzüne gaz sıkarken çekilmiş fotoğrafını gösterdi.

Sözlerine kendi durumunun eyleme katılan pek çok insandan çok bir fark olmadığını söyleyerek başlayan Serdar Güler "...ben bir fabrikada emekçiyim. 28'inde buraya katiller ve tecavüzçüler geliyordu. Ve böyle bir günde bu kişiler protesto edilmeliydi" diyerek sözünü bitirdi.

Eylemlere saldırırken polisin kullandığı malzemelerin arasında dikkatleri üzerine çeken gaz bombası ve mermi kovanları incelenerek her bir silahın özellikleri anlatıldı. CN ve CS (göz yaşartıcı ve spreylenilmeyen) diye adlandırılan iki gazın da kullanıldığını ve bu gazların kullanımının insanlık suçu sayıldığına altı çizildi.

Basına seyrettirilmek üzere hazırlanan ancak teknik bir arızadan dolayı gösterilemeyen, NATO protestolarındaki saldırıların ve saldırıya uğrayanların anlatımlarının kaydedildiği CD'ler dağıtıldı. CD'lerin içinde öğrenciden işçiye pek çok meslek grubuna mensup kişilerin vücutlarındaki darp izleri gösteriliyor ve burjuva medyanın yayınlamadığı, çevredeki halka yönelik saldırılar yer alıyor.

Basın açıklamasından sonra görüşlerini aldığımız Av. Can Atalay saldırılar sırasında yaralıları müdahale etmesi için getirilen ambulansların yaralıları kabul etmediğini ve bu durum için ne yapılacağı sorusunu "Bir dahaki hafta bunun gibi olan daha pek çok olay için İdare Mahkemesi'nde dava açacağız. Elimizde durumu acil olduğu halde ambulansa alınmayan, hastaneye kabul edilmeyen ve hastaneye güvenlik şeridi sebebiyle götürülmeyen kişilerin şikayetleri var" diye cevapladı. (İstanbul)

Castleblair işçisi direnişe devam ediyor

Kısa bir zaman öncesine kadar Marks&Spencer firmasına mal üretilen Castleblair fabrikasında işçiler örgütlenmeye başlamış ve bunun üzerine patronun esnek çalışma ve performansına göre maaş dayatmasını geri püskürtmüşlerdi. Castleblair işçisi daha sonradan örgütlenerek DİSK Tekstil Sendikası'na üye oldu. Ancak bu sessiz durum çok daha değişik bir sesle bozuldu. Yaklaşık bir ay önce patron sendikalaşmayı sağlayan devrimci işçileri işten çıkararak sonrasında sendikayla oturup Toplu İş Sözleşmesini imzaladı ve de sendika bu duruma düşen işçilere sahip çıkmadı.

15 Temmuz günü DİSK Tekstil'in önünde bir araya gelen ve işten çıkarıldıklarından beri fabrikanın önüne kamp kuran işçiler saat 12:00'de basın açıklaması düzenledi. İşçiler adına açıklama yapan ve atılan işçilerden biri olan Saime Örs keyfi bir şekilde işten çıkarıldıklarını ancak 15 gündür üyesi oldukları ve ilk işten çıkarılmaları sırasında da kendilerine sendika adına Genel Sekreter Muharrem Kılıç ve sendikanın başkanı ve DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi tarafından namus sözü verildiğini fakat hiçbir icraatlarının olmadığını kaydetti.

İşçilerle ilk günlerde fabrika toplantıları alındığını ve bu toplantıda konuşarak TİS için işçilerin taleplerini söyleyen işçilerin atıldığını ve bir sonraki gün ise işçilerin 4 ikramiye ve % 20 maaş artışı talebinin sendika temsilcileri ve yöneticilerin tehdidi ile 2 ikramiye ve %8 zam (15 milyon kadar bir artış) olduğunu ve işçilere TİS metninin dağıtılmayıp isteyenlerin de reddedildiğini söyleyen Örs "İşçi sınıfı hareketi bugün dibe vurmuşsa, sendikalar bitmek üzereyse bunun en büyük nedenlerinden biri, sendika yöneticilerinin uzlaşmacılığı, patron işbirlikçiliğini bir kimlik haline getirmiş olmalarıdır" dedi.

Açıklamadan sonra sendika yönetiminden bir muhatap bularak durumu sormak isteyen işçiler sendika binasına çıktı. İşçilere muhatap olarak gelen Örgütlenme Daire Başkanı ve Sendika Başkan Vekili Sabahattin Eruyanık "ben bizim için sendika ağası diyenlerle muhatap olmam" diyerek sözlerine başladı. Daha sonrasında işçilerin kendilerine gelmediğini savunan Eruyanık "Başkan gelip sizinle konuşmuşsa bile benim haberim yok çok da umurumda değil. Karşımıza gelip sendika sizinmiş gibi konuşmayın. Bu sendikada sadece bizim sözümüz geçer" diyerek işçilerin "TİS'i niye gizliyorsunuz neden bizimle ilgilenmediniz" sorularına cevap vermiş oldu. İşçilerin neden Esenyurt'taki temsilciliğin işçiler atılıp TİS imzalandıktan bir gün sonrası 2 Temmuz tarihinden bu yanadır kapalı olduğunu sorması üzerine Eruyanık "Bana ne, ben sendikanın bekçisi miyim? Gidin siz bulun sebebinizi" diyerek karşılık verdi.

SEYYAR SATICILAR EYLEMLERİNE DEVAM EDİYOR

Eminönü'nde geçtiğimiz hafta içinde de ellerinden tezgahları alınmak istenen seyyar satıcıların eylemleri devam etti. 25 Temmuz günü bir araya gelen seyyar satıcılar Eminönü Vakıf Bank Şubesi önünde buluşarak Belediye Başkanı Nevzat Er'in uygulamalarını protesto etti. Kitle adına konuşan İşportacılar Dayanışma Derneği Başkanı İkbâl Işık, Belediye Başkanı Er'in kendisine oy verenlere çalışma alanları yarattığı ve muhalif kesimin tezgahlarına el koyduğunu söyledi. Er'in ırkçı ve feodal tutumunu kınadıklarını dile getiren Işık, "Devlet bir faşist taktiği olarak bizim üzerimizde böl-parçala-yönet taktiğini uyguluyor. Biz bölünmeyeceğiz. Biz cadde kesmek değil, yasal çalışmak, vergimizi vermek istiyoruz. Üçüncü sınıf değil, birinci sınıf vatandaş gibi yaşamak istiyoruz. Ama bazı örümcek kafalılar anlamıyor. Bizi evimizden, köyümüzden kovup, burada bize yavan ekmeği bile çok görenleri lanetliyoruz" diye konuştu.

Bu arada gruptan bazıları elektrik-su faturalarını dahi ödeyemediklerini dile getirirken, bir göstericinin de tabanı yırtılmış ayakkabılarını göstermesi dikkat çekti. "Açız" diye bağırarak kitle, 5 dakikalık oturma eyleminin ardından dağıldı. (H. Merkezi)

BURSA'DA KADROLAŞMAYA KARŞI EYLEM

Burjuva-feodal partiler her seçim döneminden sonra hükümet olduklarında kendi yandaşlarını işe almakta, diğer çalışanları gerekçe göstermeden işten atmaktadır. Bunun en bariz örneği yerel seçimlerden sonra Bursa'da Belediye Başkanlığı'nı kazanan AKP tarafından uygulanmaktadır.

21 Temmuz günü Tüm Bel-Sen'in yaptığı basın açıklamasında Bursa Şube Başkanı Fecri Er AKP'li belediye başkanı tarafından BUSKİ ve İtfa-iye'de yaklaşık 150 işçinin, emekçinin işine son verildiğini, bugün belediyenin birçok biriminde eksik personelle iş yapıldığını bir dönem de personel fazlalığı diye çalışanların zorla emekli edilmeye çalışıldığını, kabul etmeyenlerin ise sürgün edildiğini belirtti. Er, "Esas amaçları kendi yandaşlarını yerleştirip kadrolaşmaktır" dedi. (Bursa)

Kamu Reformu Yasası Meclis'te kabul edildi

AKP hükümetinin, çalışmalarını bu senenin başından beri hızla sürdürdüğü ve “**kamuda devrim**” olarak yansıttığı, aslında ise dizginsiz bir özelleştirme ve sömürü, esnek çalışma, kazanılmış hakların gaspı anlamına gelen “Kamu Yönetimi Reformu” ani bir kararla Meclis gündemine alındı. Şubat ayında görüşülmeye başlanıp 49 maddesi kabul edilen yasanın diğer maddeleri de Meclis'te tek tek görüşülüp kabul ediliyor.

Kamuda reform olarak yansıtılmaya çalışılan düzenlemenin asıl amacı ise egemenlerin iştahını kabartan kamusal alanı özelleştirmek, sağlıktan eğitime kadar birçok hizmeti emperyalist yağmaya açmaktır. Bu açıdan bakıldığında yasanın özellikle **GATS** ve **Yerel Yönetimler Yasası** ile olan ilişkisini gözden kaçırmamak gerekmektedir. Çünkü **GATS zaten tüm hizmetlerin özelleşmesi anlamına gelirken yerel yönetimler ise “yerelleştir-özelleştir” denklemini egemenler açısından bütünlendirmektedir.**

Örneğin Mayıs ayında hazırlanan Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı'nda, Kamu Yönetim Reformu'nun temel amacını özetleyen hüküm şöyledir: “Kamu kurum ve kuruluşları piyasada rekabet koşulları içinde üretilen mal ve hizmetleri üretmez ve piyasada haksız rekabet oluşturamaz. Bu ilkelere aykırılık teşkil eden bütün birimler tasfiye edilir ve yenileri kurulmaz” (Madde 3/h). Bu mad-

deden şu anlaşılmaktadır; **eğer bir hizmeti bazı firmalar üretiyor ve belli bir fiyattan satıyor ise, devlet ya da yerel yönetimler, bu hizmeti daha ucuza üreterek halka ve remeyecektir.** Çünkü bunu yapmak “piyasa koşullarında” haksız rekabet yaratmak demektir. Daha da fazlası, eğer bir mal ve hizmet özel sektör tarafından üretilmeye başlanmış ise, bu mal ve hizmet eskiden beri merkezi ya da yerel yönetimler aracılığıyla üretiliyor da olsa bu birimler “haksız rekabet yarattığından” tasfiye edilecektir. (Örneğin halk ekmek fabrikaları. Daha ucuza ekmek üreten fabrikalar bu maddeye göre ilk kapatılacak birimler arasındadır.)

Özetlemek gerekirse kamu yönetiminde bir “reform” olarak uygulanmaya konulmak istenen yasa aslında tam bir yıkım yasasıdır. Çünkü bu yasa özelleştirmeyi, yoksullaştırmayı, sendikasılaşmayı, yabancılaştırmayı hedeflemektedir. **Yasa emekçileri her denileni yapan, daha fazlasını yapabilmek için sürekli bir makine gibi çalışan, daha çok para alabilmek için yorulmadan, dinlenmeden didinen, işten atılmamak için birbiri ile sürekli yarışan, hak aramayı aklının ucundan bile geçirmeyen bireyler haline getirmeyi amaçlamaktadır.**

1.5 MİLYON EMEKÇİ SÖZLEŞMELİ PERSONEL OLUYOR

Bu ifadeleri aslında Yasa'nın maddele-

rinde de bulmak mümkün. Söz konusu yasanın 11. maddesinde özelleştirme açıkça ifade edilmiştir. Çünkü GATS yukarıda da değindiğimiz gibi eğitim, sağlık vb. bütün hizmetlerin talana açılması ile eş anlamlı bir sözcüktür. Bu hizmetler özel sektöre devredildiği zaman ortaya çıkacak manzarayı ise tahmin etmek bizler açısından zor değildir. Özellikle tüm sağlık ve eğitim sisteminin talana açıldığı böyle bir durumda bu hizmetler artık alınıp satılan birer meta haline gelecektir. Türkiye'nin egemenlerin ağzından çıkan değil ama gerçeklere dayanan verilerine baktığımızda ise, artık tamamen paralı hale gelen eğitimden kaç insanın yararlanabileceği, kaç kişinin karşılığını ödeyerek sağlık muayenesinden geçebileceği sorusu cevap bekleyen bir nokta olarak akıllarda kalmaktadır. Asgari ücretin 303 milyon olarak belirlendiği günümüz Türkiye'sinin koşullarında kaç aile parasını vererek çocuk okutabilir ya da kaç kişi parası ile sağlık hizmeti alabilir ki?

Bu yasa ayrıca işsizleştirme yasasıdır. **Çünkü yasa ile dayatılan performans artırımını ilkesi bir kişinin performansını artırmak adına tüm gücünü kullanması, kendini zorlaması ve böylece beş kişinin yapacağı işi dört ya da üç kişinin yapması anlamına gelmektedir.** Bu hem yukarıda da bahsettiğimiz gibi emekçileri birer yarış atına çevirmekte hem de böylece artık “**gerek hissedilmeyen**”, “**ihtiyaç fazlası**” haline gelen emekçilerin işlerinden atılmalarına neden olmaktadır. Yasanın yabancılaştırma boyutu da buradan kaynaklanmaktadır. Yasa ile emekçiler için iş arkadaşları artık birer rakip durumuna getirilmektedir.

Bunların yanında işin sendikaları etkileyen boyutu da oldukça önemlidir. **Bu yasa bir sendikasılaşma yasasıdır. Büyük çoğunluğu sözleşmeli personele dönüştürülen emekçilere artık sendika hakkı tanınmayacaktır.** Sözleşmeli personel haline getirilecek olan yaklaşık 1.5 milyon emekçi düşünüldüğünde bu yasa için sendika kapat-

ma yasası da denilebilir. Memuriyet polis, asker, hakim, savcı ve bürokratlardan oluşan 500 bin kişi ile sınırlı hale getirilmektedir. Geri kalan 1.5 milyon emekçi ise memuriyet dışında tutularak birer yıllık sözleşmeler ile çalıştırılacaktır. Yani patronlar bu bir yılın dolmasının ardından birçok gerekçe ile istedikleri işçileri derhal işten atabileceklerdir. Bunu yasada geçen “**sözleşmeli personel pozisyonları açısından iş sürekliliği sağlamaz**” ifadesinde rahatça görmek mümkündür.

Sözleşmeli personel uygulamasının yanında ayrıca **taşeronlaştırma** da getirilen uygulamalar arasındadır. Yasa ile hakkını aramayan, sadece son sürat çalışan emekçiler için **siyaset yasağı** da devam ediyor. Toplu eylem ve hareketlerde bulunma, birden fazla kamu emekçisi ve sözleşmeli personelin toplu olarak söz ve yazı ile müracaatları da yasaklanıyor.

Ayrıca personel rejiminde yapılmak istenen değişiklikler ile yaşanacak olanlar da emekçileri zor günlerin beklediğinin habercisidir. Kısaca maddeler halinde özetlersek; Personel rejiminde yapılmak istenen değişiklikleri;

- İş güvencesinin ortadan kaldırılması,
- Kamu emekçilerinin sözleşmeli statüye geçirilmesi
- Esnek çalışma sisteminin kamuda yaygınlaştırılması,
- Performansa bağlı ücret sisteminin uygulanması,
- Toplam Kalite Yönetimi (TKY) uygulamalarının yaygınlaştırılması,
- Norm kadro uygulaması ile personel istihdamının daraltılması ve buna bağlı olarak emekçilerin iş yükünün artırılması,
- Ücretler ve çalışma koşullarının toplu sözleşmelerle değil, bireysel performans göre belirlenmesi,
- Emekçiler arasındaki birlik ve dayanışmanın en önemli aracı olan sendikalaşmanın engellenmesi olarak sıralayabiliriz.

RESİSTANBUL 2004 yurtdışındaki NATO karşıtı kampanyayı değerlendirdi

GERİCİLİĞE VE EMPERYALİZME KARŞI BİRLİKTELİĞİMİZ SÜRECEKTİR!

Basına ve kamuoyuna

Türkiye'de Mayıs ayı başlarında oluşturulan ve yüz kırk civarında ilerici ve devrimci kurum ve kuruluşun oluşturduğu ‘Bush ve NATO karşıtı Birlik’e paralel olarak, Avrupa’da faaliyet yürüten kurumlar olarak ‘RESİSTANBUL 2004’ adıyla bir eylem birliği oluşturduk. 28-29 Haziran 2004 tarihinde İstanbul’da gerçekleştirilen emperyalist NATO zirvesine geçit vermemek şiarıyla başlatılan kampanyayla etkin bir dayanışma içine girmek ve onun yurtdışındaki sesi ve soluğu olmak üzere benzer bir kampanya örgütledik.

‘RESİSTANBUL 2004’ yaklaşık bir ay süren kampanya süresince, Türkçe ve yerli tüm dillerde binlerce afiş çıkartıp-kullandı, hemen tüm dillerden 20 binin üzerinde bülten basıp-dağıttı. Dahası başta Almanya’nın Hamburg, Köln, Stuttgart ve Frank-

furt kentlerinde olmak üzere, İsviçre’nin Zürih, İngiltere’nin Londra, Hollanda’nın Rotterdam, Avusturya’nın Viyana ve Fransa’nın Paris kentlerinde yüzlerce kişinin katıldığı paneller gerçekleştirdi, pek çok yerde bilgilendirme standları açıp, emperyalist NATO zirvesini teşhir faaliyeti yürüttü. Kampanya, yürütüldüğü tüm bu ülkelerde, yerli ve Türkiyeli başka ilerici ve devrimci parti ve örgütlerin de desteğini alarak, hem daha güçlendi ve hem de daha anlamlı hale geldi. Kampanya 26 Haziran’da Avrupa’nın belli başlı tüm metropollerinde (Köln, Stuttgart, Berlin, Paris, Strassburg, Zürih, Amsterdam ve Viyana) gerçekleştirilen yürüyüşler, mitingler ve 28 Haziran’da Belçika’nın Brüksel kentinde yapılan gösteri ve basın toplantısının ardından sona erdirildi.

RESİSTANBUL 2004 olarak kampan-

ya boyunca, her yerde ve herkese, NATO’nun uluslararası bir terör örgütü olduğunu, başta ABD başkanı Bush olmak üzere, İstanbul’daki NATO zirvesinde bir araya gelenlerin, halkların direnişini boğmak ve ilerici ve devrimci güçleri imha etmek amacıyla bu zirveyi topladıklarını anlattık. Bu kanlı ve karanlık örgütün bölgedeki tetikçisi faşist devleti ve onun polisini kullanarak bir kez daha, gözü dönmüşçesine ilerici ve devrimci güçlere saldıracağını ileri sürdük. Nitekim zirvenin toplandığı iki gün boyunca İstanbul’da yaşananlar tümüyle bizi doğrulamıştır. Dolayısıyla, istediğimiz hedeflere ulaşmasa da kampanya boyunca ortaya koyduğumuz çabalar boşa gitmemiştir ve dahası da gelecek açısından olumlu bir birikim ve deneyim olmuştur.

RESİSTANBUL 2004, girişte açıkladığımız amaçlar çerçevesinde kurulmuş, is-

mini de bu amaçtan hareketle almıştır. Geline yerde amaç gerçekleşmiş olup, birlikteliğin de artık bu isimle sürdürülmesi gereği kalmamıştır. Fakat buna karşın, RESİSTANBUL 2004 bileşenleri olarak, uzun bir aradan sonra oluşturduğumuz bu birlikteliğe bundan sonrası içinde ihtiyaç olduğunu düşünüyoruz. Hepimizin ortak çalışma konusunda taşıdığı samimi eğilimi somut ve gerçek bir çaba halinde geliştirsek eğer, bu tür birlikteliklerin hayli yararlı olacağını biliyoruz. Bu nedenle de, önümüzdeki dönemde başka bir isim altında ve başka çalışmalar için yine bir araya geleceğiz. Tüm temel demokratik hak ve özgürlüklerimizi korumak için gericiliğe ve emperyalizme karşı birlikteliğimiz sürecektir.

Alinteri, ATİK, AGİF, ADHK, BİR-KAR, HÖC

21. yüzyılda Halk Savaşı ve Prachanda Yolu

“Sürekli devrim istikametini zengin devrim ve karşı devrim deneyimlerine sahip olan dünya proleter devrimini bilimsel olarak sentezleyerek ilerletmek Marksizm Leninizm Maoizm dersinin temel özüdür.”

Başkan Yoldaş Prachanda

GİRİŞ

Yirminci yüzyıl, devrim ve karşı devrimin çok büyük met cezirleri arasında geçti ve insan medeniyetinin gelişiminde sayısız olasılıklarla artık yirmi birinci yüzyıldayız. Dünya insanlığı 21. yüzyılı iki yıkıcı büyük savaş ve büyük- lü küçük- lü sayısız bölgesel savaşla karşıladı. Keza, işçi sınıfının ideolojisi Marksizm’in incelenmesi temeli üzerinde durarak ve sömürücü ve zorbaların cennetine saldırarak işçi sınıfı, Rus Ekim Devrimiyle yüzyılın hemen başında başarıya ulaştı. Bununla beraber, Çin Devrimi 22 yıllık uzun bir iç savaş ve ulusal kurtuluş hareketi sonucunda zafer kazandı. Benzeri görülmemiş büyük devrimler başarı kazandı, büyük yetenekler doğdu, eşi görülmemiş olaylar yaşandı ve tutucu aristokratik egemenler ve kana susamış caniler de yine bu yüzyılın başında var oldu. Sosyalist, demokratik ve ulusal kurtuluş hareketleri akımı ayağa doğruldu ve bir zamanlar işçi kitlelerinin inancının büyük mirası olan Rus ve Çin de dahil tüm devrim modelleri bu yüzyılda çöktü. Bu nasıl mümkün olabildi? Bu konu üzerinde sayısız araştırma ve çalışma yapıldı, çalışmalar hala devam ediyor ve devam da edecek.

Kapitalist ve emperyalistler bunu komünizmin başarısızlığı olarak analiz etti, revizyonistler, kötümserler ve kaçkınlar ise bunu tasfiyecilik açısından kavradılar. Fakat **devrimciler bunu geçici bir ters akıntı ve ciddi bir ders olarak algıladılar.** Proletarya nerede hata yapmıştı? Dünya proleter sınıfı, bu konunun doğru değerlendirilmesi yoluyla işçi sınıfının yenilmez bir güç haline gelmesi için ideolojik ve pratik alanda yoğunlaşmakta. Bununla beraber Hindistan, Peru, Filipinler, Türkiye ve İran’dakiler de dahil komünist devrimciler ve Partimiz

Nepal’de sekiz yıldır Halk Savaşı yürüten ve stratejik denge aşamasında bulunduğunu ifade eden Nepal Komünist Partisi (Maoist) de ülkemiz Proletarya Partisi gibi Maoizm’i Marksizm-Leninizmin bir üst aşaması olarak kabul etmekte. Ancak bu belirlemenin yanında adını NKP(M) Başkanından alan Prachanda Yolu olarak ifade edilen teorik açılımlar da sunmakta. Aşağıdaki yazı Yoldaş Ananta tarafından yazılan ve Prachanda Yolu’nun açılımlarını sunan bir makaleden alıntıdır. Kardeş Partinin farklılıklarını da görmek açısından olumlu olacağını düşünerek yayınlıyoruz.

NKP(M), Halk Kurtuluş Ordusu ve Nepal halkı son sekiz yıldır Halk Savaşı zeminindedir. Bugün, emperyalizm ve proleter devrimler çağında ve Halk Savaşının ortasında Partimiz dünya devrim ve karşı devriminin derslerinin özünü çizerek MLM’ye katkıda bulunmuş ve zenginleşmiştir. Bu zaten Prachanda

Yolu biçiminde sentezlenmiş ve bu bilimsel teorinin devrimci pratikte uygulanması yoluyla, “**Yirmi birinci yüzyılda demokrasinin gelişmesi**” biçiminde ilerlemiştir. Felsefe, politik ekonomi, bilimsel sosyalizm ve diğer konularda derin inceleme ve açıklamalar yapılmıştır ve bu süreç devam etmektedir. Bu makalede, askeri alanda sekiz yıllık büyük Halk Savaşı sırasında kazanılmış kapsamlı bilginin bir parçası olan bilimsel sosyalizmin bir parçasında elde edilen Prachanda Yolunun temel katkıları ve karakteristikleri üzerinde bir tartışma yapılacaktır.

BUGÜNÜN EMPERYALİZMİ VE ASKERİ ÖZELLİĞİ

Lenin emperyalizmin ekonomik ve politik özellikleri üzerine şöyle demişti: “Emperyalizm finans kapital ve tekellilik çağıdır; her alanda, hegemonya kurma çabasını ortaya çıkarır, özgürlük çabasını değil” ve “Politik olarak emperyalizm genel olarak şiddet ve gerici yön- de ileri bir adımdır.” Aynı zamanda, Lenin emperyalizmin kapitalizmin en son ve can çekişen aşaması ve “sosyalist devrimin ön-aşaması” olduğunu söylemiştir. O, sömürge ve yarı sömürgeci- liğin yayılması, sanayi ve finans kapitalin ihracatı, dünyanın paylaşılması ve güce başvurma, emperyalizmin askeri, ekonomik ve politik özellikleri olduğu konusunda analiz sunmuştur. Bunun dışında, Mao’nun bürokratik ve komprador kapitalizmin gelişimi üzerine analizi ve açıklaması temel olarak doğrudur. Aynı şekilde, Mao’nun emperyalizmin ezilen ulusların gerici egemen sınıflarını yarıdakçıları olarak kullanarak halkı sömürdüğü ve ezdiği; bu ülkelerin ekonomisini kendisininmiş gibi kullandığı; hammaddelerini ve ucuz işgücünü yağmalayarak sınırsız kârı gasp ettiği; bu ülkelerin halklarına karşı politik, ekonomik, askeri ve kültürel baskı ve zulüm uyguladığı ve bunun sonucu olarak da, Asya, Latin Amerika ve Afrika’nın ulusal demokratik devrimlerin **fırtına merkezi** haline geldiği analizi bugün de fazlasıyla geçerlidir. Ve yine, Lenin’in emperyalizm ve proleter devrimler çağı

açıklaması ve yoldaş Mao’nun emperyalizm ve ezilen uluslar arasındaki çelişkiyi doğru tanımlayarak, ortaya çıkardığı **dünyada ana eğilimin devrim olduğu** önermesi de aynı oranda bilimseldir.

Bugün dünyada, bir yanda finans kapitalin hakimiyeti ve aşırı merkezleşmesi varken diğer yanda gelirin eşitsiz dağılımı, eşitsiz gelişme, işsizlik, zengin ve yoksul arasında büyük bir çelişki yaratılmıştır. Emperyalistlerin verileri şöyle diyor: “**Dünya nüfusunun % 15’ine sahip zengin ülkeler dünya kaynaklarının % 80’ine sahipken, nüfusun % 85’i sadece % 20’sine sahip**”. **Netice itibarıyla iki buçuk milyar insan kölece yoksulluğun kurbanıdır. Bir milyar insan tam yoksulluk sınırının altındadır. Bu işsizlik, yoksulluk eşzamanlı olarak öfke, anarşi ve isyanları yükseletmektedir.**

1980’lerden sonra bilim ve teknolojinin gelişimi, esas olarak da elektronik ve bilgi teknolojisinde yaşanan görülmemiş gelişme dünyayı küçük bir kasabaya çevirdi. Dünya süper güçleri arasındaki rekabet, Rus sosyal emperyalizminin çöküşü, küreselleşme ve liberalleşme gijysisi altındaki ABD emperyalizminin sözde tek kutuplu Yeni Dünya Düzeni sloganları arasında tekellci kapitalist faşizm, dünya çapında askeri müdahale, askeri kampların yayılması, ekonomik kaynakların sömürülmesi ve kendisine karşı küçük direniş ve isyanlara karşı çok büyük baskı biçiminde ilan etti. Amerika’nın tüm dünya kaynakları üzerindeki kötü niyetinin örnekleri Balkanlar üzerinde kanlı saldırı, eski Yugoslavya’ya kanlı saldırı ve petrol için Afganistan ve Irak’a saldırıdır. Aslında, bugünün emperyalizmi özelde ABD emperyalizmi mali sermaye ihracı, dünya çapında tefecilik, kitle imha silahlarının satışı, Dünya Bankası ve Uluslararası Para Fonu gibi mali kurumlarıyla üçüncü dünya ülkelerinin kaynaklarını ve emeğini yağmalamaya dayanmaktadır. **Böylece ABD emperyalizmi bugün tüm dünya işçilerinin, köylülerinin ve ezilen uluslarının bir numaralı düşmanı haline gelmiştir.**

Bugün emperyalistler arasında yağma ve talanın paylaşımı üzerindeki çelişki keskinleşmektedir. Almanya, Fransa ve Rusya’nın Irak Savaşında ABD ile açık rekabeti bunun örneğidir. Emperyalizmin kaçınılmaz karakterine göre, bu **dünya savaşını ve bölgesel savaşları** işaret etmektedir. Aynı şekilde ABD emperyalizminin yağma ve çıplak saldırı- ganlığına karşı üçüncü dünya ülkelerinin ve halkların karşıtlığı ve emperyalistle-

rin kendi ülkelerindeki kitlelerin öfkesi **dünya devrimini** işaret etmektedir. Marksizm, politikanın ekonomi temeli üzerinde durduğunu ve savaşın politikaların bir başka biçimi olduğunu açıklamıştı. Prusyalı bir askeri stratejist olan Karl Marie Von Clause Witz’in 1883’te yazdığı “Savaş Üzerine” adlı kitabındaki “**Savaş politikanın başka araçlarla sürdürülmesidir**” formülasyonu emperyalist yağma politikaları ve savaşlar tarafından mükemmel bir şekilde doğrulanmıştır. Dünya kaynaklarını ekonomik olarak yağmalamak, emperyalist rakiplerini askeri olarak sıkıştırmak ve politik olarak kontrol etmek, tüm dünya üzerindeki halkların anti-emperyalist öfkesinin, muhalefetinin, isyanının ve devriminin büyümesini engellemek için Amerika, askeri gücünü tüm dünyaya yaymıştır. Bir rapora göre ABD emperyalizmi (Irak dışında) “**yarım milyondan fazla askerini**”, “**8 milyondan fazla atom silahını**”, “**en az 22 bin diğer atom silahlarını**” üçüncü dünya ülkelerindeki “**395 askeri üste**” stoklamıştır. Dünya nüfusunun sadece % 5’ine sahip bir ülke, müttefikleri de dahil tüm dünya toplam askeri bütçesinin % 63.36’sını harcamaktadır. Pasifik Okyanusundaki deniz üssü veya Arap Denizindeki donanma üssü olsun, Afganistan’daki yüksek stratejik toprakların ele geçirilmesi veya Balkanlar, Kuveyt, Irak ve Suudi Arabistan’daki askeri saldırganlık ya da Güney Asya’daki hareketleri olsun tüm bunlar Asya, Afrika ve Latin Amerika’daki devrimleri bastırmak, buraların kaynaklarını ele geçirmek, emperyalist rakiplerini sıkıştırmak ve yeni nüfuz alanlarına yayılmak için süper güç hırslarından ileri gelmektedir. Bu yüzden, emperyalizmin yeni stratejisi, “liberalleşme”, “küreselleşme” ve “dünyanın askerileştirilmesi” haline gelmiştir. **Bu Dünya Savaşı ve Dünya Devriminin karşı karşıya gelmesine neden olmaktadır.**

Partimiz, emperyalizmin -özelde ABD emperyalizminin- ekonomik, politik ve askeri stratejisinin analizi temelinde, günümüz dünyasında var olan temel çelişkileri şöyle tanımlamaktadır:

- Emek ve Sermaye arasındaki çelişki olarak burjuva ve proleter sınıf arasındaki çelişki,
- Emperyalistler arası çelişki,
- Emperyalizmle ezilen ulus ve halklar arasındaki çelişki,
- Kapitalist ve sosyalist sistem arasındaki çelişki.

Bunların arasında, **emperyalizm ile ezilen ulus ve halklar arasındaki çelişki dünyadaki temel çelişkidir.**

Günümüz dünyasında üçüncü dünyadaki küçük bir olay, bir isyan veya devrim dahi direkt emperyalizmle karşı karşıya gelmek zorundadır. Bu gerçeklik nedeniyle, bir yanda emperyalizme teslim olma problemi, korkaklık ya da sağ revizyonizm, temel subjektif problem haline gelmiştir; diğer yanda emperyalizmin dünya çapındaki pozitif ve negatif görünüşlerini analiz etmeksizin ilerlemeye çalışan, üretici güçlerin gelişimi ve üretimin sosyal biçimindeki yoğunlaşması karşısında şok olan dogmato-revizyonist eğilim mevcuttur. Bu her iki eğilim de eşit derecede tehlikelidir. Bu nedenle, proletarya için 20. yüzyıldaki büyük Rus ve Çin devrimlerinin mirasını zenginleştirmek; karşı devrimlerin olumsuz örneklerinden çıkarılan ciddi dersleri almak ve kendi strateji ve taktiklerini geliştirmek ve zenginleştirmek gerekli hale gelmiştir. Prachanda Yolu bunu açıklayarak "Bu, aynı zamanda 1980 sonrası devrim modelinin geçerli konseptinde önemli bir değişim olduğunu göstermektedir. **Bugün silahlı ayaklanma ve uzun süreli Halk Savaşı stratejilerini birbirinin içinde eritmek (birleştirmek) elzemdir.** Bunu yapmaksızın, herhangi bir ülkede gerçek bir devrim imkansız görünmektedir."

Askeri, ekonomik ve politik olarak küreselleşmiş müdahale, emperyalizmin nasıl karakteri haline geldiyse aynı şekilde proleter sınıf cephesinde de birleşmiş ve koordine edilmiş saldırı acildir.

PRACHANDA YOLU VE NEPAL DEVRİMİNİN ÖZGÜNLÜKLERİ

Nepal Devriminin bayrağı Mao'nun öldüğü bir süreçte yükseltildi. Bu süreçte Çin dahil tüm dünya üzerinde bir karşı devrim dalgası, Peru devriminde gerileme, ulusal kurtuluş hareketlerinde geri çekilme, sözde "yeni dünya düzeni"nin hakimiyeti ve ABD emperyalizminin halk karşıtı ekonomik ve askeri hegemonyası mevcuttu. Bugün, emperyalistler arası çelişki ile birlikte tek kutuplu dünya işaretinin adım adım çok

kutupluya gitmesi, tüm dünyada anti-emperyalist düşüncenin yükselişi, emperyalist baskı, hegemonya ve sömürünün vahşiliği ve buna muhalefet, dünya proletaryası ve ezilen kitlelerinin isyan kıvılcıklarının doğuşu göreceli uygun bir durum yaratmıştır. Bu objektif ve subjektif durumun ortasında, Nepal devrimi ve Nepal halkının isyan bayrağının yükselişi sekiz yılı doldurmak üzere. Nepal devrimi özgünlükleri, yaratıcılığı, ihtişamı ve dünya çapındaki etkisiyle emperyalizmle, özellikle de ABD emperyalizmiyle karşı karşıyadır. Kesinlikle yaratıcılık ve bilim Nepal devriminin arkasında olduğu içindir ki, dünya proleter devrimindeki geri çekilme ve emperyalizmin tek taraflı hegemonya ve hakimiyeti ortasında politik ve askeri olarak denge aşamasına ulaşmayı başarmıştır.

İdeolojik olarak, Nepal devrimi sağ revizyonizme, reformizme ve parlamentarizme karşı uzun bir mücadele yürütmüştür. Marksizm'in evrensel teorisinin ölü bir nesne olarak değil; dinamik, gelişmeyle ilgili ve yaşayan bir rehber olarak anlayan devrimci diyalektiği kavrayarak başarılı oldu. Buna ek olarak, Partimiz ulusal ve uluslararası alanda geniş bir şekilde yaygın olan dogmato-revizyonizme karşı uzun bir mücadele verdi. Partimiz günümüz dünyaya emperyalizminin özgünlükleri, devrim biçimleri ve yeni strateji ve taktikleri üzerinde bir bakış geliştirmeyi başardı. Bunlar Nepal Halk Savaşının başarı ve gelişiminin temel faktörleridir. Yoldaş Mao der ki; "İdeolojik ve politik çizginin doğruluğu ya da yanlışlığı her şeyi belirler. Çizgi doğruysa her şeyi elde edersiniz, eğer yanlışsa daha önce sahip olduklarınızı da kaybedersiniz." Mao yoldaştan bu aktarım Nepal Halk Savaşında doğrulanmıştır. Nepal toplumunun analizi, devrim çizgisinin inşası, Halk Savaşının tarihi başlangıcı, sınıf savaşı ve iki çizgi mücadelesinde çelişkinin doğru ele alınışı, uzun süreli Halk Savaşının özgünlüğü temelinde temel kitleler ve kırsal bölgelerde çalışmanın yoğunlaştırılması, temel örgüt biçimi olarak ordu, savaş mücadelesinin ana

biçimi, küçük gerilla eylemleri ve merkezileşmiş saldırılar, ülke çapında gerilla mücadelesi ve bazı stratejik bölgelerde çalışmanın merkezileştirilmesi, ülke çapında mücadele, merkezileşmiş ani saldırılar ve kır işçileri, öğrenciler ve aydınlar arasında çalışma, propaganda çalışması ve ayaklanma stratejisi temelinde ülke çapında genel grevler, grevlerle ayaklanma provası vb. eş zamanlı olarak gerçekleştirildi. Tüm bu yeni devrimci pratik MLM'yi zenginleştiren Prachanda Yolu MLM'nin üç unsuru olan felsefe, politik ekonomi ve bilimsel sosyalizmi zenginleştirdi ve geliştirdi. **Proleter ve demokratik devrimin askeri bilim alanında ve strateji taktikleri geliştirerek uzun süreli Halk Savaşı ve Ayaklanmanın birbirinin içinde eritilmesi (birleştirilmesi) teorisi MLM'ye yeni bir katkıdır ve evrensel bir karakter kazanma yolunda ilerlemektedir.** Bu birleşmenin on taktik ilkesi Prachanda Yolu teorisini tam olarak açıklamaktadır:

- Köylerde çalışmaya öncelik ver, fakat şehirlerde çalışmayı da bırakma,
- İlegal mücadeleye öncelik ver, fakat legal mücadeleyi de bırakma,
- Belli stratejik bölgelerde çalışmaya öncelik ver, fakat diğer bölgeleri de bırakma,
- Savaş işine öncelik ver, fakat kitle hareketi işini de bırakma,
- Gizli çalışmaya öncelik ver, fakat açık çalışmayı da bırakma,
- Kırsal sınıf mücadelesine öncelik ver, fakat ülke çapında mücadeleyi de bırakma,
- Gerilla eylemine öncelik ver, fakat politik teşhir ve propaganda çalışmasını da bırakma,
- Ülke içinde çalışmaya öncelik ver, fakat dünya çapında propaganda çalışmasını da bırakma,
- Askeri örgüt çalışmasına öncelik ver, fakat cephe örgütlerinin inşası işini de bırakma,
- Kendi örgütlerine dayanmaya ve güçlendirmeye öncelik ver, fakat taktik birliği ve uluslararası kamuoyunun desteğini ve yardımını alma sorununu da

bırakma.

Kısaca, Nepal Halk Savaşının özgünlüğü şu noktalarda tartışılabilir: **Birincisi;** "Politik çizginin doğruluğu her şeyi belirler" kavramı temelinde doğru çizginin inşasının önemi ve bu yolla milyonlarca kitleyi eğitmek, örgütlemek, harekete geçirmek. **İkincisi;** MLM'yi bir rehber ideoloji olarak kabul ederek ve "tarihin yaratıcısı kitlelerdir" çıkış noktasından ileri ve geri, sağ ve sol için hazırlanmak, **Üçüncüsü;** kendi yaratıcılığı ile ve ülke çapında ani ayaklanma benzeri yolda halk savaşının tarihi başlangıcını gerçekleştirmek. **Dördüncüsü;** daha başlangıcından politik güç sorunu üzerinde ayaklanmayı merkezileştirmek. **Beşincisi;** düşman sınıf olarak feodal, komprador ve bürokrat burjuva sınıfı ve onun koruyucusu emperyalizme karşı esas saldırıları merkezileştirmek. **Altıncısı;** her şeyi, örgütün temel biçiminin ordu ve mücadelenin temel biçiminin savaş olduğunu kavrayarak merkezileştirmek ve ele almak. **Yedincisi;** yerel gücü ve üs bölgesi sorununu temel sorun olarak kabul ederek, iki kere yapılan ateşkes ve görüşme örneklerinde olduğu gibi kitle ajitasyonu pratiğine ve merkezi politik müdahaleye düzenli olarak devam etmek. **Sekizincisi;** ideolojiyi ve insanı ilkesel pozisyona ve silahları ikincil pozisyona yerleştirmek ve bunları doğru bir yöntemle diyalektik bir şekilde ele almak. **Dokuzuncusu;** halkın militanlığını geliştirerek silahlı bir kitle denizi inşa etmenin önemi üzerinde devrimci şiddet yoluyla devlet erkini ele geçirmek için kitle çizgisinin ve tarihte güç kullanımının vazgeçilmez rolünün kabulü. **Onuncusu;** ileri teknoloji karşısında geri teknolojinin üstünlüğünü, insan cesareti ve halkın iradesiyle nicelikten niteliğe doğru kazanmak. **Onbirincisi;** saldırı ve savunma, merkezileşme ve ademi merkezileşmeyi bilimsel bir şekilde uygulamak. **Onikincisi;** emperyalist savaşı ve teknolojisini üzerinde göreceli üstünlük ve zafer kazanan sekiz yıllık Halk Savaşı sırasında ideoloji, cesaret ve halk kitlelerinin savaşı sayesinde tüm savaşın doğru uygulanması. İşte Nepal Halk Savaşının temel özgünlükleri bunlardır.

Prachanda Yolu MLM'nin üç unsuru olan felsefe, politik ekonomi ve bilimsel sosyalizmi zenginleştirdi ve geliştirdi. Proleter ve demokratik devrimin askeri bilim alanında ve strateji taktikleri geliştirerek uzun süreli Halk Savaşı ve Ayaklanmanın birbirinin içinde eritilmesi (birleştirilmesi) teorisi MLM'ye yeni bir katkıdır ve evrensel bir karakter kazanma yolunda ilerlemektedir.

Emperyalizm ve NATO karşıtı mücadelede işçi sınıfı ve DEVRİMCİ DEMOKRATİK SENDİKAL BİRLİK ÜZERİNE

Geride bıraktığımız Haziran ayı, devrimci ve komünist hareketin pratik duruşu ve bu pratik duruş içerisinde de anti-emperyalist mücadeleyi algılama ve bu algılamayı pratiğe dökme açısından önemli gelişmeleri/yaklaşımları içerisinde barındırdı. **Bir kez daha özellikle işçi sınıfı içerisinde devrimci ve komünist anlayışların etkileri ve sınıfı yönlendirme kapasiteleri görüldü.** Denilebilir ki bu pratik süreç bizlere anti-emperyalist mücadele içinde kimlerle, ne kadar ve nereye kadar yürüyebileceğimizi, işçi sınıfı içerisindeki çalışma tempomuzu mutlaka ama mutlaka artırmamız gerektiğini ve yine kimi devrimci dostlarımızın geçmişten de bilinen hatalı yaklaşımlarını, bu kez pratiğin şaşmaz öğreticiliğinde bir kez daha göstermiş oldu. Ki elde edilen bu deneyimler, geliştirilen anti-emperyalist mücadelenin bilinç hanemize katkı sağlaması gereken önemli bir ögesi olarak ele alınmalı ve kavranmalıdır.

Her sınıf ve bu sınıfların siyasal arenadaki yansımaları olan parti ve örgütler, bu süreci değerlendirdi, değerlendiriyor. Hiç kuşkusuz ki bu değerlendirmeler bu parti ve örgütlerin temsil ettikleri sınıfların, sınıf mücadelesi karşısındaki duruşlarını yansıtıyor. Aylar öncesinden başlatılan emperyalizm ve onun askeri örgütü NATO'ya karşı eylemlilikler, NATO toplantısının yapıldığı günlerde, doruk noktasına ulaştı ve özellikle çelişkinin yoğunlaştığı/üst aşamaya sıçradığı ve faşist devletin kolluk güçleriyle çatışma noktasının kaçınılmaz olarak kendini dayattığı aşamaya vardığında, bu pratik duruşlar kendini iyiden iyiye belli etti.

Bu süreçte yaşanan saflaşma ve ayrışmaya belli yönleriyle geçen sayımızda değindiğimiz için burada tekrar değinme gereği duymuyoruz. Sürece ilişkin genel yaklaşımlarımız bir önceki sayımızda çeşitli yönleriyle ortaya konulmaya çalışıldı. Hiç kuşkusuz ki bu yaklaşımımızda açılması gereken, üzerinde tartışılması gereken pek çok nokta bulunmaktadır. İşte bu noktalardan biri de, anti-emperyalist mücadelede saf tutması, tavır geliştirilmesi olmazsa olmaz olan işçi sınıfının; emperyalizm ve NATO karşıtı geliştirilen harekette takındığı pratik tutumdur.

İşçi sınıfının bu süreçte tavrı nedir diye bir soru sorulacaksa eğer, bu soruya şöyle bir yanıt rahatlıkla verilebilir. İşçi sınıfı içerisinde mücadeleciler anlayışları ve ilerici devrimci çizgileriyle ileriye çıkmış sendikalar hariç, sendikaların, bu sürece ilişkin yapılan mitinglere ve basın açıklamalarına katılım dışında kayda değer bir karşı duruşu göstermediğini görüyoruz. Süreci büyük oranda devrimci anlayışlar örmüş ve yine bir önceki sayımızda da değindiğimiz üzere bu süreçte genel olarak üçlü bir saflaşma ortaya çıkmıştır. Bunlardan biri "NATO ve Bush Karşıtı Birlik", diğeri Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu (ÖDP) ve İşgale Karşı Komiteler (TKP) olmuştur. Bu saflaşmada kendisini büyük oranda "NATO ve Bush Karşıtı Birlik" içerisinde ifade eden devrimci anlayışlar, anti-emperyalist mücadelenin nasıl ve hangi yöntemlerle verilmesi gerektiği üzerinde ve özellikle de gerek Zirve'nin ilk günü olan 28 Haziran'da ve gerekse de ikinci günü olan 29 Haziran'da Okmeydanı'nda kurulan barikatlardaki eylem birliğinde yakalanan olumluluklarla önemszenmesi gereken bir de-

neyim sağlamışlardır. **Bu deneyimin önemi, ülkemizde gerçekleştirilen anti-emperyalist kitle gösterilerinin ve NATO karşıtı kurulan barikatların anlamının, dünyanın diğer yerlerinde gerçekleştirilen "küreselleşme karşıtı" hareketten önemli dersler çıkarmakla birlikte, öte yandan barikat başarılarında, direnişlerde gerçekleştirilen, devrim vurgusu, sosyalizmin dillendirilmesi ve bu olguların güçlü bir şekilde haykırılması nedeniyle önemli bir farklılık arzettiği açıktır.** Bu nedenle, bu direnişin muhtevasının "küreselleşme karşıtı" gösterilerden kat be kat daha ileride olduğunu görmek gerekiyor. Bu durumun esas yaratıcısı, ne reformistler,

ceğimiz bir nokta var ki; o da kendini 1 Mayıs sonrası değerlendirmelerde de açığa vuran ve oldukça çığ ele alışları içerisinde barındıran; bizlerin emperyalizm ve NATO karşıtı mücadelenin zarar görmemesi için ön plana çıkarak tartışmadığımız yaklaşımların, bu kez farklı biçimlerde devam ettirildiğine tanık olmaktadır. Bu yüzden esas olarak bu süreci değerlendirirken değerlendirmeye 1 Mayıs süreci ile başlamak yerinde ve doğru olacaktır. Bu nedenle, bu değerlendirmemizin konusu olmamakla beraber bu meseleye kısaca değinmek istiyoruz:

İŞÇİ SINIFI AÇISINDAN 1 MAYIS VE

Taksim Gezi Park

ne sivil toplumcu anlayıştan beslenerek, anti-emperyalist mücadelenin nasıl verildiğine "BAK"an kişi ve gruplar ne de isminden başka "komünistlikle" hiçbir alakası olmayan anlayışların yönlendirdiği "İşgale Karşı Komiteler"dir. Bu durumun esas örgütleyicisi devrimci ve komünist güçlerdir. **Bugün NATO'nun İstanbul Zirvesi'nden bahsedilirken aynı zamanda bir İstanbul Direnişi'nden de bahsediliyorsa, bunun nedeni, alternatif zirve yaparak, emperyalizme ve NATO karşıtı direnişe "BAK"anlar ve "Kapıları Kapayanlar" değil; tam aksine legal-illegal bütün olanaklarını ve güçlerini emperyalizme ve NATO toplantısına karşı harekete geçiren, eylem birliği yaparak NATO toplantısını gerçekten engellemeyi hedefleyen ancak asker ve polis azgın saldırısı sonrasında anti-emperyalist mücadelenin nasıl verilmesi gerektiğini göstererek barikat barikat savaşan devrimci ve komünist güçlerdir.**

Bu doğrular hiç kuşkusuz ki tarihe bir not olarak düşülmüştür. Bir bütün olarak süreci değerlendirdiğimizde; genel olarak devrimci hareketin, bu süreçte de özellikle son günlerde yoğunlaşan pratiklerde parçalı bir duruş sergilediğini, öte yandan bu parçalı duruşa rağmen devrimci hareketin önemli bileşenlerinin Okmeydanı'ndaki direnişte yerini aldığını belirtelim. Kendisini "Birlik" içinde ya da dışında ifade eden devrimci anlayışların, her ne kadar son günlerde çeşitli nedenlerle/kaygılarla parçalı bir duruş sergileseler de, bizim açımızdan bu tavırlar anlaşılabilir ve bundan sonraki süreçte birlikte yürümenin, birlikte iş yapmanın önünde bir engel teşkil etmemelidir.

Ancak burada yine değinmeden edemeye-

SONRASI SÜRECİ

1 Mayıs 2004 ülkemizde çeşitli illerde bütün güçlerin birlikte hareket etmesiyle yaygın bir biçimde kutlandı. 1 Mayıs'ın yaygın ve kitlesel kutlanması -özellikle İstanbul'da- demek; hemen arkasından geliştirilecek anti-emperyalist mücadelenin yaygınlığı ve kitleliliği, öte yandan ise militanlığı üzerinde etki bulunacaktır. Bu gerçeklik Türk hakim sınıflarının da farkında oldukları bir durumdur. 1 Mayıs hemen öncesinde kimi sendikaların, can siparane "Taksim" savunuculuğu, kimi sendikaların ise etliye sütlüye karışmayan ve adeta yasak savma anlayışından hareketle 1 Mayıs'ı geçiştirme girişimleri sonucunda, 1 Mayıs İstanbul'da 2 ayrı alanda güçler bölünerek kutlandı. Her iki alanda da devrimci kitle hareketinin bileşenlerinin olması, bizlere devrimci ve komünist hareketin süreci layıkıyla ele alamadığını, en azından içinden geçilen süreçte (Yerel seçimler, 1 Mayıs ve ardından NATO toplantısı, işçi sınıfını ve kitleleri harekete geçirmenin muazzam olanaklarını içinde barındırıyordu.) daha iyi değerlendirilmesi gereken bir süreci sonuçtan hareketle değerlendirdiğimizde, güçlerin ikiye bölünmesi ve her iki alanda da devrimci kitle hareketinin bileşenlerinin olması, devrimci ve komünist hareketin birlikte duruşu başaramadığını gösteriyordu. Böylesi bir süreçte bu durumu görerek daha iyi ele almak ve mümkün olduğunca güçleri birlikte hareket ettirmek gerekiyordu. **İşçi sınıfının kendi gücünü sımsayabilmesi ve Türk hakim sınıflarına net bir mesaj verebilmesi ve hemen ardından gelişecek emperyalizm ve NATO karşıtı mücadeleye daha güçlü yüklenebilmesi için, işçi sınıfı içerisindeki misyonlarının "Truva**

atı" oynamak olduğu onlarca kez ortaya çıkan sendikaların, işçi sınıfının, devrimci ve komünist hareketin güçlerini bölmesine izin vermemeliydik. Hiç kuşkusuz ki 1 Mayıs sonrası yapılan değerlendirmelerde, işçi sınıfı adına yapılan açıklamalarda meseleyi Saraçhane ve Çağlayan olarak ele almanın ve buradan bir tartışma yürütmenin doğru bir yaklaşım olmadığını görmek gerekiyor.

Nitekim bu parçalı duruş ve güçlerin bölünmesi, özellikle işçi sınıfının mücadelesi üzerinde bir olumluluk yaratma, işçi sınıfının kendi gücünü görme şansını yakalama fırsatı varken değerlendirilemedi. 1 Mayıs eğer layıkıyla ele alınabilseydi, parçalı bir duruş değil de tek bir vücut olarak değerlendirilebilseydi, hiç kuşkusuz bu durumun işçi sınıfı üzerinde bir moral motivasyon sağlayacağı ve ardından gelecek anti-emperyalist mücadele ve NATO karşıtı harekete olumlu bir etki yapacağı yadsınmaz bir gerçektir.

İşçi sınıfı açısından bu olumlu fırsat kaçırılmış oldu ve değerlendirilemedi. Özellikle 1 Mayıs sonrası kimi devrimci dostlarımızın büyük bir gayretle kendilerini devrimci, başkalarını icazetçi ve statükocu ilan etmeleri (hatta bazılarının daha da ileriye giderek sınıf işbirlikçisi ilan etmeleri) ve bunun üzerinden politika yapmaya çalışmaları, süreci anlak değerlendiren, meselelere ben merkezci bir yaklaşımla yaklaşan bir anlayışın ürünüydü. Ve devrimci hareketi ilerletmek, yanlışlarını göstermek bir yana, çeşitli reformist çevrelerin ve bu arada da sendika ağalarının ekmeğine yağ sürmekle eş anlamlıydı.

Başlıbaşına Saraçhane mitinginin nitel bir değişime, ilerlemeye yol açtığı, sınıf hareketinin yol ayrımında ilerici bir tavır olarak statükodan koptuğunu iddia etmek yanlıştır. Saraçhane devrimci-demokratik güçler için ne yeni bir mevziydi ve ne de burada gerçekleşen miting farklı bir niteliğe sahipti. Saraçhane'deki mitingün bütünlüklü olarak daha çokşulu olmasında, önceki tartışmaların, Taksim hedefinin vs. etkili olduğu doğrudur. Ancak, hazırlık tartışmalarında ilk başta ortaya konan amaçların gerçekleşmediği de unutulmamalıdır. Bu anlamda, bu mitingi gerçekleştiren DİSK ve KESK'in niteliği bir kez daha açığa çıkmıştır. Bu örgütleri statükocu karşıtı diye tanımlayarak Çağlayan mitingine katılan ve 1 Mayıs anlayışı öteden beri belli olan devrimci-demokratik güçleri statükocu ilan etmek, bunu da sınıf hareketinin yol ayrımındaki tercihler olarak propaganda etmek küçük burjuva ben-merkezci-liği idi, doğru değildir.

Nitekim emperyalizm ve NATO karşıtı pratik ve özellikle de son günlerde yaşanan Okmeydanı süreci bu söylediklerimizi bir kez daha doğrulamıştır. **Özellikle 1 Mayıs sonrası kimi dostlarımızca devrimci, statükoyu kıran ve bu propagandadan da hareketle hız kesmeyerek öncü sendikalar ilan edilen DİSK ve KESK'in, 1 Mayıs sonrası yürütülen anti-emperyalist mücadeleyi ele alışları da değerlendirildiğinde, bu ele alışlarının 1 Mayıs'tan bağımsız olmadığı, özellikle KESK ve DİSK'in bu süreçte attığı adımları ve duruşlarıyla süreci bölme konusunda azımsanmayacak bir pay sahibi oldukları görülmelidir.** Yapılan eylemlere kattıkları "güç", bunun yanısıra kendi hareket planları, bugün bu sendikaların ger-

çekliğini kavramak açısından bir aynadır. Hiç kuşkusuz ki bu genel bir doğrudur ve genel doğru içerisinde KESK ve DİSK içinde bulunan kimi sendikaların emperyalizm ve NATO karşıtı mücadelede çeşitli eylem ve etkinlikleri olmuştur. Ancak süreci yine devrimci dinamikler örmüş, işçi sınıfı içerisinde yer alan ilericiler devrimci kişi, grup ve sendikalar süreci göğüslemeye çalışmıştır. Bu süreci örenler arasında yıllardan beri sendikal mücadele içerisinde, yürütmüş olduğu mücadele nedeniyle saygın yerleri olan ama ne hikmetse, 1 Mayıs sürecinde anlık, günlük politikaların sonucu olarak statükocu ilan edilen, sınıf işbirlikçisi ilan edilen sendikalar da olmuştur.

1 Mayıs sürecinde kimi anlayışların sorumsuz, ben merkezci yaklaşımlarıyla karşı karşıya getirilmeye çalışılan devrimci kitle hareketinin bir kısım bileşeni, anti-emperyalist mücadele ve NATO karşıtı süreçte, özellikle de Okmeydanı sürecinde bir araya gelmiş, gerek barikatlar öncesinde ve gerekse de barikat başlarında omuz omuza birlikte mücadele etmişlerdir. Bu bizce özellikle devrimci hareketin bileşenleri açısından önemsenmesi ve büyütülmesi gereken bir pratik duruştur. Ancak bu önemsenmesi ve büyütülmesi gereken pratik duruş, devrimci hareketin birbirlerine yönelik hatalı ve eksik gördüğü yanlarını eleştirmeme anlayışına ve yaklaşımına da götürmemelidir. Bu konudaki yaklaşımlarımız 30 yılı aşkın bir geleneğin pratik sürecinde de görüleceği üzere tamamen olgun ve yapıcı bir tarzda olmalıdır.

Bu durum yine bildik ve hatalı yaklaşımlara feda edilmemelidir. Anti-emperyalist mücadele ve NATO karşıtı süreçte, özellikle de Okmeydanı sürecinde, birlikte hareket eden devrimci bileşenlerin ortak iş yapma, birlikte davranabilme ve eylem birliği olguları ön plana çıkarılmalı, direnişe önderlik edildiği ya da çeşitli neden ve gerekçelerle dışında kaldığı gibi yaklaşımlar ön plana çıkarılmamalıdır. Bu nedenle devrimci hareket ve özellikle devrimci hareketin ana bileşenleri, meselelere yaklaşırken her türlü grupçu kaygıdan, önderlik pozlarından uzak durmalıdır. Bu pratik duruş hiç kuşkusuz ki önümüzdeki süreçte devrimci harekete kazandırır. Bundan kimsenin kuşkusunu olmasın. Çünkü tarihsel deneyimler ve sınıf mücadelesi pratiği bizlere bunu öğretiyor.

Evet bizler burada kimin nasıl bir pratik duruş sergilediği, kimin anti-emperyalist mücadele ve NATO karşıtı süreçte, özellikle de Okmeydanı barikatlarına önderlik ettiği ya da kimin barikatların dışında kaldığını tartışmayaacağız. Ya da kimin en iyi anti-emperyalist mücadele verdiği gibi geri bir tartışma içerisine girmeyeceğiz. Değineceğimiz mesele çoğu anlayışın gözardı ettiği ya da şöylesine bir değindiği sınıf hareketinin daha doğrusu işçi sınıfının emperyalizm ve NATO karşıtı mücadeledeki pratik duruşudur. Yanlış anlaşılmasın kimi "işçi"ci devrimci dostlarımız sürece ilişkin, sürece yönelik işçi sınıfının tavrını ve pratik ele alışlarını yansıttılar. Bu konuda dostlarımıza bir lafımız yok zaten. Süreci başından itibaren yine kendi bildikleri "doğru"lar doğrultusunda ele aldılar. Ve bizlerin bu "doğru"lara yaklaşımımız öteden beri biliniyor zaten. O yüzden burada değinmeyeceğiz. Ancak değinmeden geçemeyeceğimiz bir nokta var ki o da çoğu devrimci dostlarımızın yayımlarında şöyle bir değindiği ya da gözardı ettiği nokta olan, işçi sınıfı içinde faaliyet sürdüren bazı sendikaların, emperyalizme ve NATO'ya karşı üretimden gelen güçlerinin kullanmasıydı. Ve bu anlamıyla sınıf sendikacılığının gerçek anlamda nasıl bir pratik işleve büründüğü-

nün bir kez daha ispatlanmasıydı.

ANTI-EMPERYALİST MÜCADELE, İŞÇİ SINIFININ PRATİĞİ VE ÖNEMSENMESİ GEREKEN BİR TAVIR ÜZERİNE

Emperyalizme ve NATO'ya karşı mücadele içerisinde yer alan sendikalardan **Belediye-İş 2 No'lu Şube, Deri-İş Tuzla Şubesi ve Yol-İş 1 No'lu Şube** iş bırakarak, üretimden gelen güçlerini kullanıp, emperyalizmi ve NATO toplantısını protesto etti. Belediye-İş 2 No'lu Şube, NATO Zirvesini protesto etmek amacıyla 28 Haziran Pazartesi günü 2 saatlik iş bırakma eylemi yaptı. Bakırköy ve Zeytinburnu işçilerinin iş bırakma eylemi ile yaptıkları basın açıklamasına Tüm-Bel-Sen Bakırköy Temsilciliği ile Eğitim-Sen 1 No'lu şube de destek verdi. Öte yandan Deri-İş Tuzla Şubesi'nin çağrısıyla 28 Haziran'da bir araya gelen deri işçileri de NATO Zirvesine yönelik yaptıkları basın açıklamasından sonra emperyalizme ve NATO'ya karşı 1 saatlik iş bırakma eylemi yaptılar.

Bunun dışında hiç kuşkusuz ki emperyalizm ve NATO'ya karşı pek çok sendika yapılan eylemliliklerin içerisinde yer aldı. Örneğin KESK ve yine yukarıda iş bırakma eylemi yapan sendika şubelerinin de yer aldığı **İstanbul Sendikalar Birliği**'nin "Bush ve NATO Karşıtı Birlik" içerisinde yer aldığı ve bu sendikaların, birliğin örgütlediği çeşitli eylemlerde yer aldığı belirtilmelidir. Ya da örneğin 28 Haziran günü KESK'in Unkapanı'ndan Saraçhane'ye kadar yürüyerek NATO Zirvesini protesto ettiğini, yine Eğitim-Sen 3 No'lu Şube'nin Mecidiyeköy'de gösterilerde yer aldığı ifade edelim. Bunun dışında örneğin 27 Haziran'da Kadıköy'de yapılan mitinge **TÜMTİS**, Emekli-Sen, **Limter-İş**, Sosyal-İş Sendikası, **DİSK Basın-İş**, Dev-Sağlık-İş, **Nakliyat-İş**, SES, **DİSK Genel-İş**, Birleşik Metal-İş, **Bank-Sen**, **BTS**, **Tüm-Bel-Sen**, **Lastik-İş**, **DİSK Gıda-İş** gibi adlarını burada saymadığımız pek çok sendikaların katıldığını ifade edebiliriz. Ve yine Türkiye'nin pek çok ilinde kurulan birlik ve platformlarda burada ifade ettiğimiz ya da ifade etmediğimiz pek çok sendikaların yer aldığı ve yapılan etkinlik ve eylemlerde şu veya bu boyutta yer aldığı ifade edebiliriz. **Ancak burada anlatmaya çalıştığımız işçi sınıfının ve onun örgütleri olan sendikaların anti-emperyalist mücadelede, hangi eylemlerde ve mitinglerde yer aldığı değil. Anlatmaya çalıştığımız, işçi sınıfının örgütleri olan sendikaların anti-emperyalist mücadelede nasıl bir tavır sergilediklerini, onların üretimden gelen güçlerini kullanarak kullanmadıklarıdır.** Bizim açımızdan önemsenmesi gereken nokta budur. Çünkü geride bıraktığımız süreçte NATO Zirvesi nedeniyle yoğunlaşan anti-emperyalist mücadelenin bizler açısından asıl gövdesini ya da daha doğru bir ifadeyle anti-emperyalist hareketin esas motor gücünü devrimci güçler yapmışlardır. Devrimci hareketlerin çabaları ve çalışmaları, süreçte ön plana çıkmış, anti-emperyalist mücadelenin kazanımlarının ya da başarısının belirleyeni devrimci güçler olmuştur.

İşte bu süreçte bazı sendikaların, yalnızca bu tür etkinliklerle, basın açıklaması, mitinge katılım vb. yetinmeyip aynı zamanda üretimden gelen güçlerini de kullanmalarına tanık olduk. İşçi sınıfının, üretimden gelen gücünün birkaç saatliğine de olsa gösterilmesi ve iş bırakılarak emperyalizmin saldırganlığının ve NATO'nun protesto edilmesi, politik bir duruş olarak algılanmalı ve küçümsenmemelidir. **İş bırakma süresinin kısalığı bir yana yapılan**

bu eylemin emperyalistlerin ve onların uşaklarının yaptıkları NATO Zirvesi'ni engellemeyeceği görünen bir gerçeklik. Ancak bu pratik duruş ve tavır alışın, işçi sınıfının yürümesi gereken yolun hangi yol olduğunu göstermesi açısından da önemsenmesi ve bir o kadar da propaganda edilmesi gereken bir yol olduğu da açıktır.

Evet; işçi sınıfının, emperyalizme ve onun yerli uşaklarına karşı üretimden gelen gücünü kullanmasının önemli ve diğer sendikalara göre "**farklı**" bir örneğini teşkil eden bu pratik duruş açıktır ki büyütülmesi ve süreklileştirilmesi gereken bir pratik duruştur. Ve hiç kuşkusuz ki bu duruşun bir **nedeni** vardır. İşte bizim açımızdan, bugün özellikle işçi sınıfı içerisinde yürütülen mücadelenin somut bir örneğini oluşturması açısından iyi bir örnek olan; işçi sınıfının anti-emperyalist mücadelede duruşunun nasıl olması gerektiğine dair önemli ancak hiç kuşkusuz ki yeterli olmayan bu pratik duruşun ve tavrın kavranması ve daha da büyütülmesi gerekmektedir. Hiç kuşkusuz ki bu pratik tavırlar içerisinde de eksiklikler vardır. Ancak bu eksikliklere burada değinmeyi gerekli görmüyoruz. **Bizim açımızdan süreç değerlendirildiğinde, emperyalizme ve NATO'ya karşı mücadelede, işçi sınıfı açısından en ileri duruşu temsil eden, bu iş bırakma eylemi ve bu eyleme yön veren anlayışın büyütülmesi ve yaygınlaştırılması aslıdır. İşte bu nedenle, anti-emperyalist mücadele ve NATO Zirvesine yönelik eylemlerde kendisini gösteren bu "ayrık" duruşun, esas nedeninin sınıf sendikacılığı anlayışı olduğunu görmek gerekiyor.** Çünkü biz biliyoruz ki sembolik de olsa üretimden gelen güçlerini kullanan ve iş bırakan, emperyalizme ve NATO toplantısına yönelik işçi sınıfının tavrının nasıl olması gerektiğine dair bu duruşu gösteren sendikal yapıların bazıları sınıf sendikacılığı anlayışını savunmakta ve pratiklerini de bu anlayış doğrultusunda şekillendirmeye çalışmaktadırlar.

Bu nedenle gerek son süreçte anti-emperyalist mücadele ve NATO toplantısına yönelik gerçekleştirilen eylemlerde ve gerekse de önceki yıllarda da gördüğümüz üzere toplumun diğer sorunlarına (örneğin Ölüm Orucu vb.) yönelik, gündeme ilişkin vb. siyasal tavırlar sergileyen ve mücadelelerini sadece ekonomik ve iş yaşamıyla ilgili kısmi demokratik haklara indirgemeyen bu sendikaların uygulamaya çalıştığı sınıf sendikacılığı anlayışının yaygınlaştırılması ve işçi sınıfının içinde bulunduğu durumdan kurtulmasının, sınıf mücadelesinde etkili bir rol oynayabilmesinin yolunun bu anlayıştan geçtiğini-toplumsal pratiğinde bir kez daha kanıtlandığı gibi- görmek ve bu çizgiyi daha üst boyutta hayata geçirmek, varolan mevzilerle yetinmeyerek yeni yeni mevziler kazanmasını sağlamak gerekiyor.

KISACA İŞÇİ SINIFI İÇİNDE ÇALIŞMA

Sendikalar en genel tanımıyla işçi sınıfının ekonomik-demokratik sınıf örgütleridir. Bu halleriyle işçi sınıfının her türlü sorununa ilişkin çözüm önerileri üretir, çözüm kaynağına dönük çalışmalar yapar, direnişler örgütler ve bunun için her türlü sınıfsal etkinliği gerçekleştirir. Oysa sınıfın sorunları sadece ekonomik-demokratik kaynaklı değildir. Bu ekonomik-demokratik sorunların kaynağı, bu sorunların yaratıcısı siyasal sistemdir. Öyleyse sorunların asıl kaynağı siyasaldır. Ekonomik hak ve çıkarlarını da, demokratik haklarını da doğrudan belirleyen, temel siyasal sistemin ta kendisidir. Dolayısıyla maaş artışları da, çalışma yaşamına ilişkin düzenlemeler de tama-

men siyasal sistemin belirleyiciliğindedir. Kaldı ki "**doğru bir siyasal önderlik olmadan yeterli bir ekonomik mücadele bile verilemeyeceği**" Marksist-Leninist-Maoist tezi dün olduğu gibi geçerliliğini bugün de korumaktadır.

Somutumuzda emperyalizmin askeri örgütü olan NATO'nun toplantısında alınan kararlar, yine işçi sınıfının yaşamak zorunda bırakılacağı pek çok hak gaspının nedeni de olacaktır. Haksız savaşların, işçi sınıfı ve emekçi halka yarardan çok zarar getirdiği ve bu savaşlardan en çok da işçi sınıfı ve emekçi halkların etkilendiği, öte yandan bu savaşların sorumlusu olan emperyalistlerin ve onların uşaklarının kazançlı çıktığını görüp, yaşıyoruz. İşçi sınıfı ve emekçi halk haksız savaşlara, emperyalist işgale ve saldırganlığa karşı durduğu oranda, haklı ve meşru savaşlarını geliştirdiği oranda başarılı olmuşlardır. Tıpkı bugün Irak halkının yaptığı gibi. Emperyalizmin emir eri olarak TC faşizminin askeri hareketlerde kullanılmasının ve bunun yaratacağı sorunların Türkiye işçi sınıfını ve emekçi halkını etkilemeyeceğini, dolarla maaş alan kiralık burjuva kalemşörler, işçi sınıfı ve emekçi halk düşmanları dışında kim iddia edebilir ki!

Bu nedenle bu gibi sorunlarda işçi sınıfının örgütleri olan sendikaların, sadece ekonomik ve demokratik haklarla mücadelesini sınırlandırmak doğru değildir. O halde sendikal mücadelenin bir hedefi de, kapsamı da bu ekseninde, yani siyasal eksende olmak zorundadır. **Bu nedenle işçi sınıfının örgütleri olan sendikaların yanı sıra başlarında gerçekleştirilen emperyalist pazarlıklara karşı duyarsız olmaları ya da yasak savma babında birkaç mitinge katılıp, daha "ileri boyutta" basın açıklaması yaparak süreci geçiştirmeleri beklenemez/beklenmemelidir. Yapılması gereken üretimden gelen güçlerinin kullanılarak, emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının bu tür toplantılarını ve pratiklerini engellemeye çalışmaktır.** Doğru olan tutum budur ve bu doğrultuda atılan her adım desteklenmeli ve büyütülmesinin çabası verilmelidir.

Ancak süreci değerlendirdiğimizde bu yönlü girişimlerin yetersiz olduğu açıktır. Bunun hiç kuşkusuz ki nedenleri bulunmaktadır. Bilinmektedir ki, işçi sınıfının ufku, bilincini sadece ekonomik çıkarlarla sınırlayan ve sadece alacağı maaşa baktıran da, ama sadece verilenle yetindiren de, yine siyasal rejimin kendisi ve yine rejimin işçi sınıfının başına çöreklediği kendi işbirlikçileri, uşakları, bürokrat sarı sendika yöneticileridir. Bu haliyle işçi sınıfının tek düşmanı sermaye değil, aynı zamanda bürokrat sarı sendikal yönetimlerdir de! O halde sorun **politik**dir. İşçi sınıfının mücadele anlayışını sadece ekonomik ve kısmi hak mücadelesine indirgeyen sendikal yönetimlerin, emperyalizm ve NATO karşıtı mücadele süresince de bu tarz bir pratik duruş sergilemeleri de beklenemezdi zaten.

Öte yandan hiç kuşkusuz ki işçi sınıfının ve sendikaların bu politik duruşları, bir ideolojik tavra da tekabül etmektedir. **Emperyalizm ve onun uşaklarının, sınıf kardeşlerine, emekçi halkların boğazlanmasına yönelik kararlar almasına, sadece mitinglerle ve basın açıklamalarıyla yanıt vermek, işçi sınıfının en büyük gücü olan üretimden gelen gücünü kullanmamak aynı zamanda ideolojik bir tercihtir de!** Çünkü her sınıf bir ideolojik formasyon üzerinden şekillenmektedir. İşçi sınıfının asıl sorunlarının temelinde ideolojik ve politik faktörler yatmaktadır.

Sınıf bilinçli işçilerin bu gerçekten hare-

ketle, sendikaları işçi sınıfının birer okulu olarak ele almaları gerekir. **Sendikaların sadece ekonomik mücadele araçları olmadığı gerçeğinden hareketle, işçi sınıfı ve kamu emekçileri içerisindeki çalışmalarımızda, yarı sömürge yarı feodal yapı üzerinden yükselen ülkemiz hakim sınıflarının sistemine ve bu sistemin nasıl yıkılacağına yönelik bize yol gösteren demokratik devrim programının da öğretilmesi gerekir.** Çünkü her şeyden önce bugün işçi sınıfının ve hiç kuşkusuz ki kamu emekçilerinin sorunlarının temelinde esas olarak demokratik devrimin hedeflediği sınıflar ve bu sınıfların gerici sistemi vardır. Örneğin bugün anti-emperyalist bir tepki gösterilecekse, bu tepkinin sadece "Bush" ile ya da ABD ile sınırlandırılmaması gerekir. Bu mücadele, içinde ABD ve AB emperyalizmi de olmak üzere, emperyalizm ve onun ülkemizdeki temsilcileri olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarına karşı da yönelmelidir. Bu örnekte de görüleceği üzere sendikaların ve sınıf bilinçli işçilerin mücadelesi sadece ekonomik taleplerle ve bir kısım emperyalist devletle sınırlandırılmamalıdır. **Asla ve asla revaçta olan biçimiyle bazı emperyalistleri (ABD) protesto etmek bazı emperyalistleri (AB) alkışlamak biçiminde olmamalıdır.**

O halde mücadelenin hedefi ve asıl sivri ucu ideolojik-politik mücadele eksenine oturmak zorundadır. Bu tespit, sendikaların varlık nedeniyle hiçbir biçimde çelişmez; tersine sermayenin giderek merkezleştiği günümüz dünyasında her sınıf kendi ideolojik-politik programı doğrultusunda diğer sınıfa karşı mevzilenir ve bu mevzilenişte kendi ideolojik programını hayata geçirir, ideolojik duruşunu netleştirir. Bundandır ki, işçi sınıfı da kendi bilimsel dünya görüşü doğrultusunda -ki bu bilimsel sosyalizmdir- mücadelesini şekillendirir. Bunu oluşturmak, hiç şüphesiz egemen sendikal yönetimlerin işi olamaz. Zira onların misyonu zaten bunun tam tersidir. Asıl görev işçi sınıfının bilimsel dünya görüşüne -bilimsel sosyalizme- inanmış politik partinin ve bu partinin devrim perspektifini benimseyen öncülerin omuzlarındadır. Yani sınıf bilinçli işçilerin, sınıf sendikacılığı yapma perspektifiyle hareket edenlerin omuzlarındadır!

Bu gerçek yıllar önce Proletarya Partisi tarafından yoruma açık bırakılmayacak bir biçimde ifade edilmiştir: *"Ülkemizde de sınıf sendikacılığının anlamı, yarı-sömürge yarı-feodal yapı ve onu taşıyacak olan Demokratik Halk Devrimi görevi ile belirlenmektedir. Ülkemizde, sınıfsal sendikaların doğrudan Parti'nin önderliğinde hareket etmesi ilkesi yine geçerlidir. Sendikal mücadelemiz bu koşulun gerçekleşmesine yönelecektir."* (İşçilerin Kitle Örgütü Olan Sendikalarda Çalışma; Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkezi Yayın Organı KOMÜNİST Sayı:3; AĞUSTOS 1978)

Bu nedenle eğer emperyalizme ve onun ülkemizdeki uşakları olan komprador burjuvaziye karşı doğru bir mücadele verilecekse; -ki bu doğruluk mücadelenin başarılı olmasının olmazsa olmazıdır- ülkemizdeki sınıf sendikacılığı, yarı-sömürge yarı-feodal üretim biçimine karşı ve bu üretim biçimi üzerinden yükselen siyasal sistemi tasfiye edecek olan Demokratik Halk Devrimi doğrultusunda şekillenmeli ve hiç kuşkusuz ki bu Demokratik Devrimin yapılmasına önderlik edecek olan Proletarya Partisi'nin tartışmasız önderliğini kabul etmelidir. Ancak sınıf sendikacılığı anlayışı birincil olarak bu görevi önüne koyarken şu görevini de unutmamalıdır: *"Ancak sendikal mücadele içinde işçi sınıfı sadece*

Demokratik Halk Devrimi'nin programı ve bilinci ile eğitilmeye yetinilemez. Sosyalizm bilincine ve Demokratik Halk Devrimi'nin sosyalizm için, proletaryanın kurtuluşu için mücadelede ilk adım olduğunun bilincine yönelmek sınıf sendikacılığının ikinci görevidir." (agy)

Yani Sınıf Sendikacılığı perspektifiyle yola çıkanlar sendikalar içinde çalışmalarında sadece işçileri demokratik devrim programı ve bilinciyle eğitmeye yetinmemeli, aynı zamanda sendikaları işçiler içinde sosyalizm bilincinin yaygınlaşması ve yerleşmesi için kullanmalı ve bunun yolunun da her şeyden önce demokratik devrimin gerçekleşmesi olduğunu ortaya koy-

Belediye-İş 2 No'lu Şube

malıdır.

İçinden geçtiğimiz süreç, sol harekete, devrimcilere ve komünistlere önemli görevler yüklüyor. Devrimci ve komünist hareketin işçi sınıfı ve işçi sınıfının örgütleri olan sendikalarda çalışmaları ve etkinlikleri yoruma açık bir kapı bırakmayacak kadar net. İşçi sınıfının halihazırda gösterdiği direnişler, bölük pörçük. Tek tek alanlarda önemsenmesi gereken direnişler söz konusu. Ancak bu direnişlerin bir türlü kendi kabuğunu kıramadığı, siyasal ve politik tavırlara dönüşemediğini/dönüşse bile bir örgütlülük yaratamadığını görüyoruz. Bunun nedeni hiç kuşkusuz ki işçi sınıfının kendiliğinden gelen eylemleri değil. İşçi sınıfı değil. Bunun nedeni başta komünistler olmak üzere devrimcilerdir. İşçi sınıfı içerisinde yeterli ve doğru çalışma yapılmadığı müddetçe ve var olan güçler de dar grupçu anlayışlarla, sendikal rekabetle bir araya getirilmeyip, aksine karşı karşıya getirildiği müddetçe bu durumun devam edeceği de görülmelidir. Bu nedenle işçi sınıfı içerisinde faaliyet sürdüren sınıf bilinçli işçiler, bu olguyu ve özellikle de işçi sınıfına önderlik etmeleri gerektiğini göz-

den kaçırmamalı ve işçi sınıfının kendiliğinden gelen eylemliliklerini, giderek siyasal ve politik tavra dönüştürmeli; ve en önemlisi de, bu bölük pörçük gerçekleştirilen işçi eylemlerinde öne çıkan işçileri sınıf sendikacılığıyla tanıştırmalıdır. Bunun için her yol ve yöntem kullanılmalıdır. Ancak en çok da rağbet edeceğimiz hiç kuşkusuz ki işçi sınıfının en büyük silahı olan üretimden gelen gücün kullanılmasıdır.

Somutumuzda örneğini verdiğimiz, emperyalizme ve NATO Zirvesine yönelik kısa süreli de olsa gerçekleştirilen iş bırakma eyleminin işçilerin ve emekçilerin bilincinde yaratmış olduğu etkiyi kim inkar edebilir? Bu tarz bir pratiğin onlarca basın

dinlediklerinde ve onların sorunlarının gerçek çözücüsünün Sınıf Sendikacılığı olduğunu gösterdiklerinde yanıtız ve karşılıksız kalmadıklarını kendi pratiklerinden de görmelidirler. Eğer hala bir tıkanıklıktan bahsedilecekse, bu tıkanıklık kendi kafamızdadır, bilinçlerimizde ve işçi sınıfının o muazzam gücüne güvenmeyen kendimizdeki güvensizliktedir. Sınıf sendikacılığının geçmişine bakıldığında ya da geçmiş bırakalım bugüne/ana baktığımızda bile, işçilerin örgütlenediklerini, sendikalarını sahiplendiklerini rahatlıkla görürüz. O zaman demek ki asıl sorunu kendimizde arayacağız. Asıl sorunu bilinçlerimizdeki gerici fikir ve değer yargılarını ve bunların oluşturduğu zincirlerde arayacağız.

Ve hiç kuşkusuz ki sendikalarda örgütlenen işçileri Sınıf Sendikacılığı doğrultusunda eğiteceğiz. Bunu yapmadığımız zaman işçi sınıfında değil ama Sınıf Sendikacılığında tıkanma yaşarız. Bugün açısından en önemli eksikliklerimizden birisi budur. İşçi sınıfını sınıf sendikacılığı doğrultusunda eğitmediğimiz sürece, çalışmamız sadece iyi niyetli, koşturan birkaç insanın olumlu çabasından öteye gitmez. Hiç kuşkusuz ki işçi sınıfının iyi niyete ihtiyacı yoktur. Onun ihtiyacı iktidardır ve onun yolunu da gösterecek olan Sınıf Sendikacılığı çizgisidir. Bu nedenle **işçi sınıfı içerisinde yürüttüğümüz çalışmalarda mutlaka ama mutlaka temel almamız gereken bazı kriterler vardır. Bunlar Sınıf Sendikacılığının temel ilkeleridir: 1) Sendikalar tüm sınıfı kapsamaları gereken örgütlerdir. 2) Sendikalar kitleleri, tüm sınıfın görevleri bilinci düzeyine yükselterek, onları sosyalizm ruhuyla eğitirler. 3) Sendikalar işçi sınıfı partisiyle kitleler arasındaki; yani öncüyle sınıf arasındaki ilişkileri kurarlar. 4) Sendikalar proletaryanın devrimci partisi önderliğinde sermayeye karşı mücadele yürütürler.**

İşte bu dört ilke sınıf sendikacılığının da temel ilkelerini oluştururlar. Bilinmelidir ki, sendikaların demokratik devrimi doğrultusunda işçileri şekillendirebilmesi ve bu alanların birer sosyalizm okulu olması bu ilkeler olmazsa gerçekleşirilemez.

SINIF SENDİKACILIĞI VE DEVRİMCİ DEMOKRATİK SENDİKAL BİRLİK

Önce bir alıntıyla şu gerçeğin altını çizelim: *"Sınıf sendikacılığı, işçi sınıfının her türlü sömürüye karşı ve kendi siyasi iktidarını kurma yolunda yürüttüğü mücadele; Marks ile başlayarak tüm komünist önderlerin ilke meselesi olarak gördükleri bir anlayıştır. Sınıf sendikacılığı hareketi, Marksist-Leninist partinin yürüttüğü bir mücadeledir ve genel muhtevası, 'sendikal hareketin kapitalist sömürüye karşı bir direniş ve örgütlenme merkezi; işçi sınıfının kesin kurtuluşu için bir kaldıraç ve proletaryanın sınıf mücadelesi okulu; genel devrimci cephenin bir bölümü; kapitalist sömürünün ortadan kaldırılması, burjuvazinin bozguna uğratılması ve işçi sınıfının zaferi için mücadelede önemli bir güç haline gelmesini isteyen anti-emperyalist ve devrimci sınıf çizgisidir. Sınıf sendikacılığı, proletaryanın önündeki görevlere (yani içinde bulunulan devrim aşamasına) göre somut muhtevasını kazanır. Milli kurtuluş için mücadelenin verildiği bir sömürge; Demokratik Halk Devriminin gündemde olduğu bir yarı-sömürge; sosyalist devrime hazırlanan kapitalist bir ülkede, ve sosyalizmin inşası mücadelesini veren proletarya diktatörlüğünde, sınıf sendikacılığının anlamı, genel muhtevası aynı olmakla birlikte, değişir."* (agy)

Buradan hareketle ülkemizde yürütülecek sınıf sendikacılığının, somut koşullarımız üzerinden yükselmesi gerektiğini rahatlıkla ifade edebiliriz. Ve somut koşullarımız Marksist-Leninist-Maoist partinin yöneliminden ayrı düşünülmemelidir. Eğer somut koşullarından hareket etmeyen bir sınıf sendikacılığı savunulursa, bu savununun hatalı yaklaşımları da içereceği bilinmelidir. Bütün kitle örgütleri gibi işçi sınıfının mesleki örgütlenme merkezleri olan sendikaların mücadele perspektifleri ve amaçları da toplumun içinde bulunduğu devrim sürecine göre değişir. Bu alıntıyı yapmamızın nedeni de işte tam da burada ortaya çıkmaktadır. Geçmişte Proletarya Partisi'nin bu yönlü yanlış, "sol" pratikleri olmuştur. Sınıf sendikacılığı deyince her şart altında kızıl sendikacılık anlaşılması için vurgulanması gereken bir noktadır.

Özellikle son yıllarda, işçi sınıfının ve işçi sınıfının örgütleri olan sendikaların içine düştüğü durum düşünüldüğünde ve de kimi çevrelerin bu durumu aşmak adına sendikal mücadelede yeni arayışlara girdiği koşullarda, bu durum yani sendikaların Sınıf Sendikacılığı perspektifiyle örgütlenmesi ve mücadele etmesi, daha bir önem kazanmaktadır. İşçi sınıfının ve tıkanan sendikal örgütlülüklerin hangi yoldan yürümesi gerektiği ve bu yoldan yürütülüklerinde, işçi sınıfının ve sendikal örgütlülüklerin gerçekten birer güç olabileceğini, işçi sınıfının bu "öncü bölükleri" göstermektedir. İşçi sınıfı ve işçi sınıfını örgütlemek diye yola çıkanların bu pratiklerden ve özellikle de Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışından öğrenmesi gerekir. Hiç kuşkusuz ki bunu söylerken esas olarak dışımızdaki anlayışlardan bahsetmiyoruz. Esas meselemiz ve derdimiz, demokratik devrim diye yola çıkanların, işçi sınıfını örgütlemekten başarılı olamayacağı gerçeğinden hareketle, buldukları her alanda işçi sınıfını örgütlemek için bir yөнelime girmeleri gerektiğini, yapmış oldukları çalışmaların başarısının devrimimiz açısından olmazsa olmaz olduğunu ve bu çalışmanın nasıl ve hangi araçlarla yapılacağına dair oldukça önemli ve inkar edilemez pratiklerimiz olduğunu görmeleridir.

Evet; işçi sınıfı içerisinde yadsınamaz ve önemsenmesi gereken bir çalışmamız vardır. (Ancak hiç kuşkusuz ki, şehirlerdeki örgütlenmelerde işçi sınıfı içinde örgütlenmeyi esas alan bizler açısından yeterli ve kabul edebileceğimiz bir çalışma olmadığı da açıktır.) Bunu şunun için söylüyoruz. Pek çok yerden ve ilden, işçi sınıfı içerisinde, sendikal çalışmaların nasıl yapılması gerektiğine dair sorularla ve daha da önemlisi kafa karışıklıklarıyla karşılaşılıyor. Bu kabul edilemez bir durumdur. Bizlerin işçi sınıfı içerisinde; denilebilir ki devrimci hareket içerisinde bir değerlendirme yaptığımızda önemsenmesi gereken deneyimlerimiz ve birikimlerimiz sözkonusudur. Bu deneyim ve birikim Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışında somutlanmıştır. Bu sorulara ilişkin yanıtlar bu anlayışımızda rahatlıkla bulunabilir.

Ancak hiç kuşkusuz ki bugün açısından değerlendirdiğimizde bizim açımızdan, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışının ve bu anlayış doğrultusunda gerçekleştirilen örgütlenmenin birçok yetersizliği bulunmaktadır. Bu yetmezliklerimiz bize ait olan yetmezliklerdir. DDSB anlayışının yetiştirdiği birçok işçi ve kamu emekçisi, buldukları illerdeki işkollarında suskun ve örgütsüz biçimde beklemektedir. Ve yine işçi sınıfı ve kamu emekçileri içerisinde DDSB anlayışını doğru gören, bu anlayışa sempati duyan birçok insan bulunmaktadır. Bu durum objektif bir gerçek-

lik olarak karşımızda durmaktadır. Bu durumu tersine çevirmeliyiz. **Varolan ve suskun olan güçlerimiz, mutlaka ama mutlaka harekete geçmelidir. Bunun için bir yerlerden talimat beklemek, açıktır ki doğru bir yaklaşım, öncü bir işçinin, sınıf bilinçli işçinin, kamu emekçisinin yapması ve takınması gereken bir tutum değildir.** Şu bir gerçektir; işçilerin, kamu emekçilerinin ve işsizlerin yani potansiyel işçilerin içinde çırpındıkları yoksulluk, umutsuzluk ve sessiz arayışlarından kaynaklanan hoşnutsuzluklarının patlama noktasına gelmesini devrimci zeminde örgütlemek için verili koşullar her zamankinden daha olgundur. Ve yine bu gerçeklik içerisinde, eksikliği yaşanan şey, iradi müdahale, yani devrimci müdahaledir. **İradi eylem ise örgütlülük koşullarında mümkündür.** İşçilerin ve kamu emekçilerinin haklı mücadelesinde lokomotif güç bellidir. Bu da şüphesiz ki 90'lı yılların işçi hareketine damgasını vurmuş, akabinde önemli ölçüde kan kaybına uğrasa da yaşadığı gerilemelerden ve yenililerden gerekli ders ve tecrübeleri çıkararak yanlışlarından arınma, doğrular ile donanma yolundaki Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'tir! İşte tüm gerçeklikler içerisinde, iradi müdahaleyi sağlayacak olan örgütlülükte kendini yeniden örgütlemektedir. Bu da bir gerçektir! Bu nedenle tüm illerdeki işkollarında bulunan Devrimci Demokratik Sendikal Birlik emekçilerinin ve bu anlayışa sempati duyanların harekete geçmeleri, örgütlenmeleri kaçınılmazdır. Bunun için bir yerlerden talimat beklemek ya da Godot'un geleceğini varsaymak doğru bir yaklaşım değildir! Hiç kuşkusuz ki gelmesi imkansız olan birilerini beklemiyoruz! Beklediğimiz Devrimci Demokratik Sendikal Birlik örgütlülüğüdür ve bu örgütlülüğü yaratacak olan da, "birileri" değil, **tüm işkollarında suskun bir biçimde bekleyen DDSB'li emekçilerdir.** Yani kendimiz!

Burada daha önceden de ifade ettiğimiz ancak yine kısaca belirtmekte fayda gördüğümüz sınıf sendikacılığının ne olduğuna dair yaklaşımımızı kısa başlıklar halinde yeniden ifade edelim. Bilinmelidir ki bu yaklaşımımız önümüzdeki süreçte Devrimci Demokratik Sendikal Birliğin programı şeklinde ele alınacak ve daha derli toplu bir biçimde yayınlanacaktır.

"Sendikal hareketin sermayeye karşı mücadelesinde başarılı olmasının birinci koşulu, bu harekete Devrimci Demokratik Sendikal anlayışın kılavuzluk yapmasıdır. Bütün toplumsal örgütlerde olduğu gibi sendikalarda da iki dünya görüşü, ya burjuvazinin dünya görüşü, ya da proletaryanın dünya görüşü kılavuzluk eder. Bu iki dünya görüşü arasında sendikalar, ne kadar iddia etseler de tarafsız kalmazlar ve her tarafsızlık iddiası, aslında işçi yığınlarının çıkarlarına karşı sermayenin dünya görüşünün savunulmasıdır.

Sendikalarda proletaryanın dünya görüşünü hakim kılmamanın ve bu hakimiyeti sürdürmenin ön şartı, sendikalarda proletarya partisinin önderliğinin tesis edilmesidir.

Sınıf sendikacılığı, sendika üyelerinin gönüllü olarak proletarya partisinin önderliğine ikna edilmesi, bu temelde eğitilmesi, proletarya partisine mümkün olan en büyük yakınlaşmayı sağlamak için çalışılması demektir.

Sarı sendikacılık ile sınıf sendikacılığı arasındaki temel fark, işçi sınıfının bütün kısmi talepler (ekonomik-demokratik) uğruna verdiği mücadelelerin devrim ve sosyalizm hedefine tabi olarak ele alınması ve örgütlenen işçi yığınlarının her kısmi mücadelede devrimci yaklaşım için çalışılmasıdır. Sınıf sendikacılığı, kendisini salt ekonomik-demokratik

ratik mücadele ile sınırlamaz; O aynı zamanda işçi sınıfını siyasal iktidar mücadelesi doğrultusunda da örgütler.

Sınıf Sendikacılığı, örgütlü işçileri öncünün şiarları etrafında örgütlemeyi ve işçilerin bilinç düzeyini yükseltmeyi hedeflemektedir.

Sınıf Sendikacılığı her türden şovenizme, milliyetçiliğe, dinsel dar görüşlülüğe karşı çetireli irklardan, dinlerden işçileri ortak sınıf çıkarları temelinde enternasyonalist ruhla eğitmek ve sınıf sendikalarında birleştirmektedir.

Sınıf Sendikacılığı perspektifi ile oluşturulan sınıf sendikaları, devrim ve sosyalizmin okuludur. Sınıf sendikaları, sömürü düzeni koşullarında kendi aralarında rekabet aracılığıyla birbirine düşürülmüş, düşman edilmiş, sermaye karşısında sindirilmiş işçi kitlelerini birleştiren, onların sınıf olarak hareket etmesinin önkoşullarını yaratan, sınıf düşmanlarına karşı ortak mücadele bilinciyle eğiten geniş sınıf örgütleridir.

Sınıf sendikaları, gücünü işçi sınıfının üretimden gelen gücünden alır. Sermaye karşısında kullanacağı yegane güç, üretim içinde aldığı pozisyonudur, ellerinin şaltare uzanacak mesafede olmasıdır."

Evet yukarıda kısaca belirttiğimiz gibi Sınıf Sendikacılığı, bilinen ve daha önceden de ifade ettiğimiz anlayışlar temelinde yükselmektedir. Hiç kuşkusuz ki bu anlayışların daha derli toplu ve **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik Programı** olarak netleştirilmesi ve kamuoyuna ilan edilmesi aciliyetini ve gerekliliğini korumaktadır. Bu görev yerine getirilmelidir.

ÖNÜMÜZDEKİ SÜREC

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışı, doğruluğunu pratikte kanıtlamıştır. Bu kanıtlama dün olduğu gibi bugün de devam etmektedir. Ve yine pratik kanıtlamıştır ki, bu anlayıştan taviz verdiğimizde, bu anlayışın emrettiği politik çizgiyi uygulamadığımızda, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışının darbe aldığını, gerilediğini gördük ve yaşadık. Şimdi, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'in yeniden işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin içerisinde bir güç olmasını sağlamalıyız.

Bilinmelidir ki devrimci hareketin işçi sınıfı içerisinde durumu değerlendirildiğinde olumlu görülen ancak bizim açımızdan asla ve asla kabul edemeyeceğimiz, sınıf sendikacılığı anlayışımıza uygun olmayan önemli oranda yetmezliklerimiz vardır. Ancak yine bilinmelidir ki; bu eksikliklerimiz, yetmezliklerimiz işçi sınıfı içerisinde Proletarya Partisi'nin çalışma perspektifi olmamasından, bu alana ilişkin doğru bir bakış açısı olmamasından kaynaklı değildir. Varolan güçlerimizi harekete geçirdiğimiz oranda, son anti-empyralist mücadele ve NATO karşıtı süreç değerlendirildiğinde görüleceği üzere bir olumluluk göze çarpacaktır. Ancak ısrarla değindiğimiz gibi bu durum bizim açımızdan abartılacak, büyütülecek bir durum değildir. Olumlu pratiklerdir ve büyütülmesi gerekir. Bunun yolunun da hiç kuşkusuz ki bu pratiklere yön veren anlayışın daha üst boyutta kavranmasından ve kimi hatalı ve eksik kavrayışların mahkum edilmesinden geçtiği açıktır.

Bu olumlu pratiğin nedenini sınıf sendikacılığı anlayışında aramalıyız. Ve genel olarak değerlendirdiğimizde, sendikal hareket içerisinde sınıf sendikacılığı anlayışının hakkettiği yerde olmadığını, bu çizginin eğer doğru bir biçimde hayata geçirildiğinde, olumlu olarak değerlendirilen pek çok pratiğinin, sendikal hareketin bütününe damgasını vurması gerektiğini görmeliyiz.

Bunun için de, dün olduğu gibi bugün de

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışının emrettiği biçimde işçi sınıfı içinde yoğunlaşmalı, onlar içinde örgütlenmeli ve bürokratik sendikal aygıtları parçalayacak bir öfke birikimini ortaya çıkarmalı ve bu öfke birikiminin içini sınıfın nihai kurtuluşuna hizmet edecek biçimde doldurmalıyız. Çünkü sınıfın nihai kurtuluşuna hizmet etmeyen, günlük ve ya anlık sorunların çözümü etrafında gerçekleştirilen örgütlenmelerin hiçbir kalıcılığı olmaz, hiçbir soruna **köklü çözüm** getiremez. Nihai kurtuluşa hizmet edecek sınıf örgütlenmeleri yaratmak ise ancak ve ancak sınıf sendikacılığı perspektifini hayata geçirmekle mümkündür.

Görev ilkin, durmanın teslimiyet olduğu bilincine sahip DDSB potansiyelini tekrar örgütlemek, harekete geçirmek, bunun için bizleri sınırlayan her türlü gerici değer yargısından, bize yani proletaryaya ait olmayan, bu anlamıyla burjuvaziye ait olan her türlü düşünceden sıyrılmakla, sınıfın o kahredici gücünü ilk başta kendimizde görmekten geçtiğini, işçi sınıfının bizden bunu beklediğini bilmekten geçtiğini kavramaktır. Bunu laf olsun ya da ajitasyon olsun diye söylemiyoruz. Üzerinde yükseldiğimiz zemin ve işçi sınıfı içerisinde yarattığımız değerler bizleri yani Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışını savununları ister istemez ön plana çıkarmaktadır. Örneğin geçtiğimiz aylarda işten atılan Çukurova işçilerinin pratiğini ele alalım; direnişteki işçilerin Devrimci Demokratik Sendikal Birlik ile temasa geçme, DDSB'yi tanıma ve anlama çabalarını kim red edebilir ya da bugün işçi sınıfı içerisinde herhangi bir işkolunda az çok bilinçlenmiş işçilerin, Deri işçilerinin mücadelelerinden etkilenmediğini, onları izlemediğini ve yüzlerinin ona dönük olmadığını kim iddia edebilir ki!

Bu nedenle bilinmelidir ki; işçi sınıfı içerisinde sınıf sendikacılığını ve Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışını yaygınlaştırmamızın esas nedeni kendimizdir. **Üzerimize düşen görevleri yerine getirmede hantal, edilgen ve yetersiz kaldığımız görülmektedir. Sınıfın örgütlenmesi ve eğitilmesi konusunda doğru perspektif ve programa sahip olunmasına rağmen, sınıfın öncü güçleri arasında da bürokratik eğilim, davranış ve tutumlar, bu görevlerin DDSB'li güçlerin etkin olduğu alanlarda da başarılmasını ve sınıfla yeterince bütünleşmesini edilemezleştirmekte ve bunların şahsında öncüye karşı güvensizlik eğilimleri doğurmaktadır.**

Sınıf sendikacılığına uygun görevlerin icrasından uzaklaşılması, sendikaların birer demokratik devrim perspektifiyle hareket ederek sosyalizm okulu olması yaklaşımından da uzaklaşmayı beraberinde getirebilmektedir. Bunun bir ön önce görülmesi ve işçi sınıfının ideolojisine, politik perspektifine uygun örgütlenme ve sınıfı eğitime görevlerinin yerine getirilmesi hayati önemdedir.

Teslimiyetçi, uzlaşmacı, ihanetçi, dalgakıranı sendikal rotadan ve özde sürecimizi önemli ölçüde etkileyen tasfiyeciler etkilerden kurtularak, kendimizde de olan yukarıda bahsini ettiğimiz yetmezliklerin ve eksikliklerin üzerine giderek, DDSB sürecini örgütlemeye devam etmemiz, tempomuzu artırmamız öncelikli hedefimizdir. Bunun başarılmasının yolu yeni Devrimci Demokratik Sendikal Birlik kadrolarının yaratılmasından geçmektedir. Önümüzdeki süreçte bunun üzerine yürümek, bu ihtiyacın yaşamsal önemde olduğunu görmek önemlidir. Çünkü doğru politika ancak sağlam kadrolarla hayata geçirilir.

1990 Harbiye'den 2004 Okmeydanı'na Devrimci Sokak Çatışmaları “BİLGİ PRATİKTEN, USTALIK ÇALIŞMAKTAN GELİR”

Çin devrim tarihi zengin sınıf savaşımının tecrübe ve deneyimleriyle doludur. Çin devriminin kurmay heyeti köylük bölgelerde “uzun süreli dağıntık halk gerilla savaşını örgütlerken” aynı zamanda şehirlerdeki devrimci çalışmayı da örgütleyerek, şehir çalışmasını köylük bölgelerdeki çalışmaya tabi kılmıştır. “Şehirlerde kitle çalışmasına gelince esas olarak (saldırıda değil) savunmada bulunmak, çalışmalarında mümkün olan bütün yasal olanakları kullanmak. Öyle ki parti örgütleri kitleler arasına girebilsinler. Üstü kapalı olarak, uzun süre çalışabilsinler ve güç toplansınlar ve köylük bölgelerde silahlı mücadeleyi başlatmak için adam göndermeye

de Parti önderliğinde gerilla birimleri içinde köylülüğün örgütlenmesini esas alırken, şehirlerdeki politikasını da “esas olarak güç toplamak ve fırsat kollamak” olarak belirlemiştir.

Halk Savaşı stratejisini bir devrim stratejisi olarak ele alırken, aynı zamanda silahlı halk kitleleri ile silahsız halk kitlelerinin mücadelesinin birleştirilmesini savunmuştur. Halk Savaşı stratejisi, devrim tarihindeki en kapsamlı stratejidir. Yıkma ile inşa etmenin ideolojik, politik, askeri, ekonomik-demokratik ve kültürel alandaki ifadesidir, özcesi yaşamın tüm alanlarına ilişkin proleter ideolojinin emrettiği tüm değişimlerin/devrimlerin gerçekleştirilmesidir. Halk Savaşı stratejisi, si-

DAHA YAYGIN DAHA KİTLESEL, MİLİTAN DİRENİŞLER ÖRGÜTLEMEK

Yıkılması gereken üç önemli gerici dağıtım feodalizm ve komprador kapitalizm ile birlikte emperyalizmdir. Emperyalizme karşı mücadele demek aynı zamanda feodalizme ve komprador kapitalizme karşı mücadele demektir. Emperyalizme karşı kalıcı ve sürekli mücadele güçlü anti-emperyalist bilinçle örgütlenir. **Bunun temelinde sınıf ve devrim bilinci vardır.** Demokratik Halk Devrimi'ni örgütlemenin önemli bir parçası olarak emperyalizme karşı mücadele etme zorunluluğunu kavramamış ve bu sınıf bilincini temel almayan ve bunun üzerinde yük-

nem en önemli temel görevlerinden biri olmuştur ve olmaya devam etmektedir.

Devrimci direniş eylemleri, barikat eylemleri legal, yarı-legal, illegal, silahlı-silahsız kitle eylemleri, partinin politik gücünü örgütsel güce dönüştürmek için muazzam olanaklar yaratır. İdeolojik-politik gücün maddi güce dönüşüm adımı (devrimci teorinin devrimci pratiğe) devrimci eylemlerdir. **Devrimci eylemler, politikanın maddi güce dönüşüm motorudur.** Her türlü legal, yarı-legal, illegal kitle eylemleri düşünsel sıçramanın ve devrimci dönüşümün okulu- dur. Her türden devrimci eylemler, militanların ve kitlelerin bilincinde sıçramalar yaratır, devrim ve parti gerçekliğini kavratır. Her bir devrimci direniş eyleminin örgütlenmesi aynı zamanda kitlelerin somut ve çok yönlü zengin desteğinin kazanılmasını yaratır. Moral ve motivasyonun, destek ve dayanışmanın, ideolojik sağlamlığın zeminidir, devrimci eylemler ileri doğru atılmış pratik adımlar her zaman vazgeçilmez önemdedir. Her türden devrimci hareket, devrimci eylem, hem bilinçte hem de örgütte önemli sıçramalar yaratır.

Devrimci eylemler, parti içi birliği güçlendirdiği gibi aynı zamanda kitlelerle partinin bağımlı da güçlendirir, kitlelerin kendi aralarındaki yabancılaşma ve kopukluğu giderdiği gibi kendi aralarında dayanışma ve örgütlenme ihtiyacını ve bilincini de güçlendirir.

Bir kampanya temelinde, basitten karmaşığa küçükten büyüğe doğru yükselen devrimci eylemler, direniş ve barikat eylemleri, illegal sokak gösterileri, partinin her türden legal, yarı-legal, illegal örgütlenmeleri arasında koordinenin, dayanışmanın artmasını sağlar, ortak hedefe yürüme noktasında sonuç alıcı adımların atılmasına ve harcanan emeğin maddi güce dönüşümüne güç katar. Bu faaliyet süreci, bilinçli ve planlı sürdürüldüğünde başarı kazanılır.

Her devrimci faaliyet ve çalışma sonrasında da faaliyetin kapsamlı ve çok yönlü değerlendirilmesi yapılmalı, ideolojik-politik sonuçları çıkarılarak, tecrübe ve deneyimler geleceğin örgütlenmesine sunulmalıdır. Devrimci eylem ve çalışma sonrası unutulmayan, önemsenmeyen, gereken itinanın gösterilmediği bir çalışma vardır ki o da eylem ve faaliyet raporunun çıkarılmamasıdır. En büyük öğretmen pratik ise bu öğretmenden azami derecede öğrenip, teorik sonuçlar çıkarmak bir o kadar önemlidir.

Bilgi pratikten, ustalık çalışmaktan gelir. Bilgi pratikten nasıl gelir? Eylem süreçlerinin öncesinin, anın ve sonrasında ideolojik-örgütsel-politik-pratik-askeri-kitle-dost ve düşman boyutunun değerlendirilmesi, hazırlanan raporların merkezileştirilmesi ve bunlardan doğru ve bilimsel sonuçlar çıkarılmasıyla gelir. Kitlelerden, anın devrimci eyleminden, geçmiş devrimci pratiklerden öğrenmesini bilmeyenin devrimci kitaplarından öğrenmesi beklenemez. **Sınıf savaşımının örsü kitlelerse, çekici de partidir.**

“Ustalık çalışmaktan gelir”. Örgütsel tecrübe ve deneyim devrimci pratiğin sürekliliğiyle elde edilir. Ustalaşma, sürekliliği sağlanmış çarıklık pratiğinin sıçramasıyla elde edilir.

Şehirlerde güç biriktirmek, fırsat kollamak, direnişler ve ayaklanmalar düzenlemek, şehir faaliyetinin temel göreviyse buna uygun devrimci pratik, buna uygun devrimci çalışmalar örgütlemek aslolandır.

her zaman hazır olabilsinler ve böylece kırsal alanlarda mücadele ile bağ kurup devrimci durumun gelişimini ilerletebilsinler”, “Çin devrimci hareketi köylük bölgelerdeki çalışmayı esas almalı, şehir çalışmasını ise buna tabi kılmalıdır.”

“Kitle çalışmasında ‘açık yasal yollardan olabildiğince yararlanırken’ Parti yeraltı örgütlerinin böyle kitle çalışmalarında, güçlerini uzun bir süre saklayabilmelerini, kitlelerin arasına nüfuz edebilmelerini, kitlelerin güç toplayıp, kuvvetlenebilmelerini ve onların siyasal bilinçlerini yükseltebilmelerini sağlamak üzere açık örgütlerinin sistemli olarak ve kesinlikle yeraltı örgütlerine dönüştürülmesini de savunmuştur.” ÇKP Kısa Tarihi

Kültür devriminin ve Çin devrim tarihinin tecrübe ve deneyimlerini en iyi tarzda özümseyen ve ülkemiz koşullarına yaratıcı bir şekilde doğru ve bilimsel tarzda uyarlayan hiç kuşku yoktur ki İbrahim Kaypakka- ya olmuştur.

Komünist önder Kaypakka-ya, özü olarak devrimi ve öz olarak bir köylü devrimi olan Demokratik Halk Devrimi'nin, uzun süreli niteliğini belirlerken, devrimin niteliğine uygun olarak “köylük bölgelerde faaliyet esas, şehirlerdeki faaliyeti tali” ele alarak örgütlenmeye başlarken şehirlerdeki devrimci çalışmayı asla ihmal etmemiştir. **Tali olanı esasın tamamlayıcısı ve bütünlücüsü olarak ele almış ve bu çalışmaya gereken önemi vermiştir.** Halk Savaşı stratejisinin, proletarya ideolojisi önderliğinde Demokratik Halk Devrimi'ni örgütleme stratejisi olduğunu ifade ederek, köylük bölgeler-

de Parti önderliğinde gerilla birimleri içinde köylülüğün örgütlenmesini esas alırken, şehirlerdeki politikasını da “esas olarak güç toplamak ve fırsat kollamak” olarak belirlemiştir.

Kaypakka-ya, şehirlerde zaman zaman silahlı-silahsız direnişler, boykotlar, politik grevler, barikat çatışmaları örgütlemeyi, ayaklanmalar düzenlemeyi, sonrasında köylük bölgelere çekilmeyi sınıf bilinçli proleterlerin önüne temel bir devrimci faaliyet ve çalışmayı örgütlemeyi görev olarak koymuştur.

Şehirlerde silahlı mücadeleye hizmet etmek ve Halk Savaşı'nın bir parçası olmak koşuluyla “kitle mitingleri, yürüyüşler, grevler düzenlemeyi, işçi köylü sendikaları kurmayı” sınıf bilinçli proleterlerin vazgeçilmez görevlerinden biri olarak tespit etmiştir. Şehirlerdeki devrimci çalışmaları örgütlemeyi, devrimin temel görevlerinden biri olarak tespit etmiş ve buna uygun devrimci çalışmalara girişmiştir.

Kaypakka-ya, köylük bölgelerdeki mücadeleye destek olmak koşuluyla şehirlerdeki çalışmalarda “güç biriktirme” araçlarından biri olarak gerilla eylemlerine girişilmesi gerektiğini de belirtmiştir.

Köylük bölgelerdeki Parti önderliğinde gerilla birimleri içinde köylülüğü örgütlemek demek, “mutsuz çoğunluğun” önemli bölümünün yoksulluk ve işsizlik içinde yaşadığı şehirlerdeki devrimci çalışmayı ihmal etmek, önemsememek olarak anlaşılmalıdır. Halk Savaşı'nı savunmayı, şehirlerdeki çalışmaları ihmal etmek, ciddiye almamak, önemsememek olarak algılamak ve buna uygun sol lafazanlık yapmak, devrimin politik görevlerini kavramamak demektir.

selmeyen “anti-emperyalist bilinç” geçici başarılar kazansa, geçici mevziler elde etse de zayıf ve cılız kalmaya mahkumdur.

Sürecin her gelişim dönemine uygun taktik politik belirlemeler yaparak, bu belirlemelere uygun kampanyalar örgütlemek keza bu politik belirlemeler ışığında sürece güçlü ve örgütlü tarzda müdahale etmek, daha fazla, daha yaygın, daha militan eylemler örgütlemek sınıf bilinçli proleterlerin omuzlarındadır.

Şehirlerde güç biriktirmek, fırsat kollamak, direnişler ve ayaklanmalar düzenlemek, şehir faaliyetinin temel göreviyse buna uygun devrimci pratik buna uygun devrimci çalışmalar örgütlemek aslolandır.

Şehirlerde güç biriktirmek ne demektir? Bundan ne anlamalıyız? Saldırıda bulunarak değil, savunmada bulunarak şehirlerde uzun süreli kitle çalışmasını örgütlemek. Çalışmalarda mümkün olan bütün yasal olanakları kullanmaktır. Yasal olanakların kullanılmasını reddetmemektir. Parti örgütleri, kitleler arasında illegal faaliyetten, yer altı çalışma ruhundan kopmadan, uzun süre sabırla çalışabilmek, güç toplamak ve köylük bölgelerde silahlı mücadeleyi başlatmak için adam göndermeye her zaman hazır olabilmektir.

Sürekliliği sağlanmış propaganda ve ajitasyon faaliyeti ile, illegal örgütlenmeyi esas alarak uzun erimli mücadele içinde kitleleri ve partiyi örgütlemektir. En geniş legal ve yarı-legal alanlarda uzun erimli proleter sabırla sürdürülen devrimci faaliyetlerle, kitleleri partinin politik etkisi içine almaya başlaktır. Bu politik etkiyi örgütsel güce dönüştürmek, sınıf bilinçli proleterlerin her dö-

Her devrimci eylem bir çıraklık sürecidir. Ustalaşma bir sıçramaysa, devrimci çalışmanın sürekliliği olmadan ustalığın kazanılması mümkün değildir. **Pratiğin ateşi, ustalaşmanın örsüdür.**

Her devrimci pratiğin örgütlenmesi devrimci fikirlerin devrimci eylemlere dönüşmesidir. Bu aynı zamanda her türden reformist, oportünist düşüncelerden ayrışmanın, arınmanın ve saflaşmanın da sürecidir. Kadroların eğitilmesi ve yetiştirilmesi, moral, irade ve örgütlenme gücünün artırılmasında devrimci eylemlerin örgütlenmesi ve sürekli kılınması yaşamsal önemdedir. Her türden düşünsel ve zihinsel yaratıcılığın ve üretkenliğin toprağı devrimci eylemlilerdir.

Devrim, kitlelerin ideolojik dönüşümüdür. Devrimci eylem, bu dönüşüm sürecindeki sıçrama ve kavrama noktalarıdır.

Partinin gündemi ile sınıf savaşımının gündemi farklı ve ayrı değildir, olmaz da. Sınıf savaşımının iç gelişim yasaları aynı zamanda partinin iç gelişim yasalarını etkiler. Aynı şekilde partinin iç gelişim yasaları sınıf savaşımının iç gelişim yasalarını doğru tarzda kavrayarak, güçlenir.

“Kitlelerden kitlelere” düşüncesinin gerçeğe, maddi güce dönüşmesinde her türden devrimci eylemlerin örgütlenmesinin büyük rolü vardır. Partinin iç gelişimini engelleyen, sınırlayan, daraltan her türden düşünce ve anlayışın panzehiri ideolojik mücadele ve

devrimci eylemlilerdir. Parti komiteleri ve militanları arasındaki ideolojik bağın ve dayanışma ve sahiplenmenin de devrimci eylemlerle güçleneceği fikri hiçbir zaman unutulmamalıdır. Zayıf, güçsüz, yetersiz ve netleşmeyen anlayış ve düşünceler devrimci pratiğin ateşinde tavlansın güçlenir, netlik kazanır. Devrimci direniş eylemleri kazanma ve başarı elde etmenin, kendine güvenin, düşünce ve bilincin gelişim kaynağıdır.

SİL BAŞTAN VE ANI YAŞAYARAK, GELECEK KAZANILAMAZ

Sürekli değişen devrimci pratik, geçmişinden kopararak, yalıtılarak, geçmişinden ders ve tecrübeler çıkarmaksızın gelecek kazanılamaz. Aktarılan ders ve tecrübeler sayesinde, kazanılmış eski değerlere yenileri eklenerek, gelişim ve sıçramalar yaşanır.

Devrimci kuşaklar arasında tecrübe ve deney aktarımının kopması, “anı yeniden yaşamak” olur. Oysa sınıf savaşımında tecrübe aktarımı, devrimci kuşaklar arası bilgi aktarımı olmadan ve bilgiler ışığında senteze varılmadan, “anı yeniden yaşarız”. Bu ne demektir? Hata ve zaafı yeniden ya-

şamak, hiç büyümek, gelişmemek, hep çocuk kalmaktır.

Gazi direnişinden, Kazlıçeşme/Tuzla direnişine oradan Harbiye ve Okmeydanı direnişine uzanan uzun sınıf savaşımının her bir kilometre taşında, şehir faaliyetlerinin önemli ideolojik-politik-askeri tecrübe ve deneyimleri yazılıdır. Süreci, mücadeleyi, devrimci pratiği doğru okumak gerekir. Bu yolda ideolojinin/teorinin, pratiğe/maddi güce dönüşüm süreci vardır. Bu yolda iradenin kararlı ve cesaretli sınılanması vardır. Bu yolda şehir faaliyetlerinde sınıf bilinçli proleterlerin kahramanca direnişi, yaratıcılığı ve feda ruhu vardır. Bu yolda sınıf ve devrim bilinciyile en yüksek düzeyde eylem disiplininin örgütlenmesi ve parti bilinciyile kazanmanın gücü ve iradesi vardır. Bu yol unutulmadan, yarattığı iradeyi, kazandırdığı değerleri kuşanarak partiyi, kitleleri ve devrimci savaşı örgütleyerek geleceği kazanmaya yüklenmelidir.

Unutmamak gerekir ki MLM temeller üzerinde kurulmuş sağlam bir çekirdeğin yönettiği devrimci bir pratik en başta parti çevresini ve en yakın ileri kitleleri örgütler. Bugün devrimci pratiklerin örgütlenmesine daha fazla ihtiyaç vardır.

PUSULA

ELEŞTİRİ VE ÖZ ELEŞTİRİ SİLAHINI KUŞANARAK GERÇEKLİĞİMİZİ KAVRAYALIM!

“Bir Parti’nin hataları karşısındaki tavrı, bu Parti’nin ciddiyet derecesi, sınıfı ve ezilen yığınlar karşısındaki yükümlülüklerini pratikte nasıl yerine getirdiği konusunda yargıya varmanın en önemli ve en güvenilir yönlerinden biridir. Bir hatayı içtenlikle kabul etmek, onun nedenlerini araştırmak, ona yol açan koşulları çözümlenmek ve onu gidermenin yollarını dikkatle incelemek; ciddi bir partinin özellikleri budur.” Lenin

Eleştiri ve öz eleştiri olmadan hiçbir parti, örgüt gelişmez, gelişmez. İleriye doğru adımlar atamaz, durgunlaşır ve hatta daha gerçekçi bir ifade ile geriler. Bu nedenle Proletarya Partisi’nde örgütlü olan her militanın eleştiri ve öz eleştiri konusunda kendinde ve Parti’de daha ciddi bir kavrayış yaratması zorunludur. **Çünkü her eleştiri aynı zamanda Parti’nin gelişimine hizmet edecek olan önemli bir pratik adımdır.** Komünist Partisi’nin bünyesinde bulunabilecek zaafı, küçük burjuva anlayışlar, bazı hatalar vb. hepsini aşmanın yolu başta eleştiri, öz eleştiri silahını doğru kullanmaktan geçer. Diğer bir açıdan bakıldığında her örgütlü birey aynı zamanda Parti’nin gelişiminden bu anlamda da sorumludur.

Özellikle yaşadığımız şu süreç açısından ve aslında genel olarak tüm süreçlerde Proletarya Partisi’nin sadece ve sadece gerçeklere ihtiyacı vardır. Bu açıdan yaptığımız eleştiriler, değerlendirmeler bir yandan kendi gerçekliğimizi tüm çarpıcılığıyla birlikte ortaya koymayı başarırken diğer yandan da sadece yanlışları ortaya koymakla kalmamalı, bu yanlışlara yol açan nedenleri de araştırmalı, incelemeli ve bu nedenleri ortadan kaldırmak için yol ve yöntem sunmalıdır.

Ancak bugün yaşadığımız somut durumumuz aslında üzerine çokça yazılıp çizilmesine rağmen eleştiri ve öz eleştiri mantığımızın tam olarak yerli yerine oturmadığını göstermektedir. **Eleştiride çekingen davranma ya da tam tersi sanki karşımızdakini yerin dibine batırma, somut koşulları dikkate almama, liberal davranma ve daha nicelerini sayabileceğimiz eksiklerimiz aslında eleştiri öz eleştiri yapmayı öğrenmemiz gerektiğini gösteren pratiklerdir.**

Ya da ezberlenmiş bir ödev gibi aynı eleştiri ve öz eleştirilerin tekrarlanması, iş işten geçtikten sonra aslında yapılması bizim için oldukça kolay olan şeylerin dahi genel geçer ya da “yeterince kavramadık” gibi

yuvarlak ifadeler ile geçiştirilmeye çalışılması da aynı kavrayışsızlığın ürünüdür.

Oysa biz gerçekten eleştiri ve öz eleştiriye örgütün, Parti’nin gelişiminde bir silah olarak kullanmayı istiyorsak o zaman bu silahı asıl olarak hataları tekrarlamamak ve ders çıkarmak yönünde kullanmalıyız. Amaç yanlış yapmayı yıpratmak, kendinden utandırmak değil; kavratmak ve yine bunun kadar önemli olarak daha sonraki dönemlerde aynı hatanın tekrarlanmasını önlemekte olmalıdır.

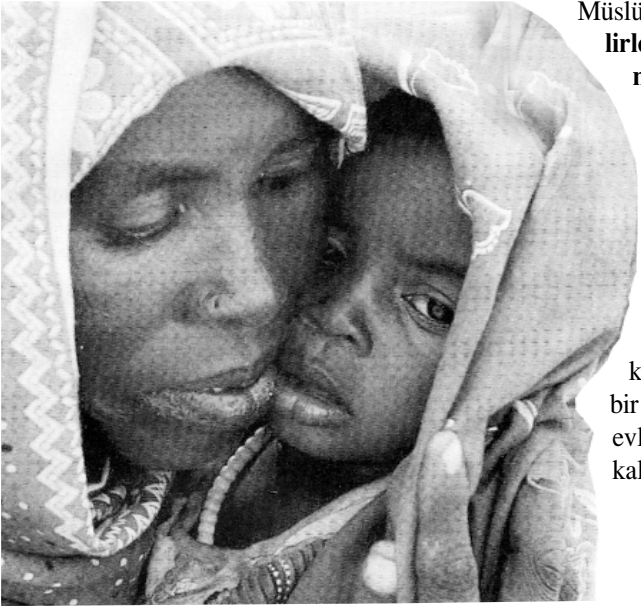
Eleştiride daha fazla duyarlılık, daha fazla özen

Yine dikkat etmemiz gereken noktalardan birisi de şudur; eleştirilerimiz ne kadar somut olmak zorunda ise öz eleştirilerimiz de o kadar somut olmalıdır. Bize yönelik eleştiriler karşısında kafa sallayıp “bir daha kesinlikle yapmayacağım” demek öz eleştiri vermek değil, geçiştirmeci bir mantıkla yaklaşmaktır. Sorun yapılan eleştirinin mantığını kavramak, neden yapıldığını somut ve acımasızca ortaya koymak ve bir daha yapılmaması için alınacak önlemleri kavrayarak “bir daha asla” sözünü verebilmektir.

Bunun yanında başka bir kavrayışsızlık durumu da yapılan eleştiri karşısında hemen koşullara ve gerekçelerimize sarılarak, onlarca gerekçe birden bularak yanıt verme durumudur. Böylesi durumlarda yapılması gereken ama yapılmayan her olayın altında “gerekçeler” yatmaktadır. Çünkü bu yoldaşlar eleştirinin

kendi kişiliklerine yapıldığını düşünmekte ve buna karşı hemen savunmaya geçmektedirler. Oysa yapılan eleştirilerin hepsi Parti’nin ve devrimin gelişimi içindir. O zaman hepimiz Parti’nin ve devrimin ilerlemesini yürekten isteyerek eleştirilerimizi somut gerçekler üzerinden yapmalı ve aynı gerçeklere dayanarak öz eleştirimizi vermeliyiz. Çünkü doğru bir eleştiri için cesaret, enerji, kararlılık, dikkat, beceri ve duyarlılığın yanında her şeyden önce sağlam temellere dayanmak; dikkatli ve özenli davranmak gerekir. Eleştirirken unutmamamız gereken en önemli noktalardan biridir, karşımızdakinin kim olduğu ve eleştiriye niye yaptığımız sorusu. **Eleştirilerimizle yerin dibine batırdığımızın kendi yoldaşlarımız, kendi faaliyetimiz olduğunu unutarak yaptığımız bu eleştiriler aslında çok fazla bir şey katmamaktadır.** Unutmamalıyız ki bir yoldaşımızın, bir alanımızın yapamadığı, yapmadığı, eleştiri konusu olan pratikleri aslında hepimizin, her yoldaşımızın, her alanımızın eksikleridir. Zaafıdır. Karşılaştığımız bu eksikler karşısında cesaretle ama ilkeli; özenli ama acımasız eleştirilerimiz Parti’nin ve bizlerin gelişiminin en önemli motorlarından birisi olacaktır. “Yakaladığımız” yanlışlar karşısında patlama noktasına gelen bir buhar kazanı gibi bağırıp çığırılmayı yeğlemeden soğukkanlı ve gerçekçi eleştiriler yapmak gerekmektedir. Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi ihtiyacımız olan tek şey gerçeklerdir.

Kara kıtada soykırım ve tecavüz

Müslüman milislerle, “petrol gelirlerinin ve toprak bölüşümünün daha adil yapılmasını” talep eden Amerikan ve İngiliz emperyalistlerince desteklendiği iddia edilen Sudan Kurtuluş Ordusu (SLA) ve Adalet ve Eşitlik Hareketi (JEM) gerillaları arasında yaşanan çatışmalarda bugüne kadar 50 bin kişinin öldüğü, bir milyondan fazla kişinin de evlerini terk etmek zorunda kaldığı bildiriliyor.

SOYKIRIM VE TECAVÜZ SİLAHI

Sudan’da nüfusun çoğunluğunu oluşturan yerli kabileler ülkeyi Araplaştırmaya çalışan hükümet ve ona bağlı milislerin bu konudaki en büyük silahını ise tecavüz oluşturuyor. Hükümet milisleri Darfur’un siyah halkı için ırkçı bir terim olan “Zurga”yı kullanıyor ve yaşadıkları köyleri basarak erkekleri öldürüyor, kadınlara ise tecavüz ediyor. Milisler, ka-

dınlara bazen kocalarının ve ailelerinin gözünün önünde, halkın içinde, meydanlarda tecavüz ediyor, kadınların tecavüzden kaçmalarını engellemek için bacaklarını kırıyor.

Sudan’da yaşanan çatışmalarda halk böylesi acılarla ve açlıkla boğuşurken; ülkenin önemine ve çatışan taraflara kısaca göz atmak (Ruanda’da olduğu gibi) kıtada yüzlerce kez oynana oyunu da ortaya çıkaracaktır. 2 milyon 500 bin km²’den fazla (Türkiye’nin yaklaşık 3 katı) toprağıyla Afrika’nın en geniş ülkesi olan Sudan’ın nüfusu sadece 40 milyon. Çok verimli topraklara sahip Sudan’dan Nil nehri geçiyor. Ayrıca Güney Sudan’dan sonra Darfur’da da yakın zamanda büyük petrol alanları bulunmuş. Ülkede 30’dan fazla silahlı grup, merkezi yönetime karşı çıkıyor. Bu grupları (özellikle sınır komşuları Etiyopya, Çad, Zaire, Orta Afrika Cumhuriyeti aracılığıyla) başta ABD emperyalistleri olmak üzere İsrail ve AB emperyalistlerinin desteklediği ifade ediliyor. Ayrıca SLA’nın petrol talebi de çatışmaların eksenini ortaya koyuyor. Bir süre önce çatışan taraflar arasında yapılan ancak uygulanmayan anlaşma

da Güneydeki petrolün büyük kısmını isyancı gruplara veriyordu. Ayrıca bölgede çıkan petrolün Kenya’dan dünya pazarlarına açılması planı ve bu plan için emperyalistlerin 3 milyar dolarlık yatırım sözü bulunuyor. Bunun yanında ABD’nin Bin Laden’in kimyasal silah üretimi yaptığını iddia ederek ülkenin başkenti Hartum’daki bir hastaneyi bombalaması da emperyalistlerin ülkeye olan ilgisini gösteriyor.

Sudan’daki çatışan diğer taraf olan Arap-Müslümanların soykırımı kadar uzanan katliamları, onların da amacının aynı olduğunu gösteriyor. Özellikle erkeklerin katledilmesi ve kadınlara tecavüz sırasında “Siyah köleler, sizden açık renkli bebek yapacağız” hakaretleri etnik bir temizliğe işaret ediyor.

Sudan’da yaşanan bu dram, emperyalistleri de derhal harekete geçirdi. BM kaynakları “çözüm” için 15-20 bin kişilik uluslararası bir askeri güce ihtiyaç olduğunu söylerken, İngiliz ordusu komutanı General Mike Jackson, Darfur’a 5 bin asker göndermeye hazır olduğunu açıkladı. Yani Sudan halkından bir kez daha bataklik gösterilerle sivrisineğe razı olması bekleniyor.

Kara Kıta Afrika, yine çatışma, katliam ve zulümle gündeme geliyor. Sudan’da aslında bir buçuk yıldır süren insanlık dramı bugün özellikle kabile kadınlara yönelik toplu tecavüzlerle gözler önüne serildi.

Ülkenin Darfur bölgesinde Devlet Başkanı Ömer El Beşir hükümetinin desteklediği ifade edilen Cancavid isimli Arap

ta kararlı görünüyorlar ve eylemlerinin büyüyeceği ve gider sektörlerine de yayılabileceği bekleniyor.

YUNAN BASINI GREVDE

Yunanistan’da basın emekçileri bir kez daha haklarını almak için greve çıktı. Grev süresince gazeteler çıkmadı, radyo ve televizyonlar sustu. Grev nedeniyle televizyonlarda haberlerin yerine eski diziler, filmler ve eğlence programları yayınlanırken, greve devlet denetimindeki radyo ve televizyonların yanında, haber ajansları da katıldı.

Basın emekçilerinin örgütlü olduğu sendika taleplerini şöyle sıraladı: Yeni işe başlayan basın mensuplarının sigortasız çalıştırılmaması, yeni gazetecilere eski çalışanlarla aynı hakların verilmesi, emeklilik süresi gelen basın mensuplarının her türlü haklarının verilmesi, sürekli kötüleşen çalışma koşullarının iyileştirilmesi, ücretlerin ve çalışma şartlarının AB ülkelerindeki ölçütlere göre ayarlanması.

Peru’da halk yine ayakta

Diktatör Fujimori’nin ardından Peru’da hükümete gelen ve “halkçı” misyonu yüklenen Toledo’nun uyguladığı ekonomik ve sosyal politikalar halkı isyana sürüklüyor. 14 Temmuz’da on binlerce emekçi, ülke çapında grev yaparak protesto gösterileri düzenlediler.

Ülkedeki en büyük sendika konfederasyonunun çağrısıyla yapılan bir günlük genel grev, başkent Lima başta olmak üzere ülkenin pek çok kentinde yaşamı felç etti. Lima’nın yoksul mahallelerinde de yolları kapatan eylemcilerle polis karşı karşıya geldi. Bazı yerlerde polisle çatışmalar yaşanırken 66 eylemci tutuklandı. Gösterilerde Toledo’nun üç yıllık hükümeti süresince uyguladığı serbest piyasa yanlısı ekonomi politikaları protesto edildi.

Sendikalar, Toledo’yu uyguladığı ekonomik politikayla ülkeyi yoksulluğa sürüklemekle suçluyor. Grev, aralarında eğitim emekçilerinin de bulunduğu 150 örgüt katıldı. Grev katılımı % 70 olarak açıklanırken, beş yıllık görev süresi 2006’da sona erecek olan Toledo’nun halk desteğinin de % 10’lara düştüğü bildirildi. Ayakkabı boyacılığında Dünya Bankası danışmanlığına kadar yükselen Alejandro Toledo, 2001 yılında devlet başkanı olmuştu. Büyük bir destekle işbaşına gelen Toledo, vaatlerini yerine getiremediğinden şu anda Latin Amerika’nın en az sevilen liderleri arasında bulunuyor.

Avrupalı emekçiler haklarını savunuyor

ALMANYA’DA İŞÇİLER HAREKETE GEÇTİ

Almanya’da yaklaşık 80 bin işçisi bulunan otomotiv sektörünün devlerinden DaimlerChrysler şirketinin almak istediği tasarruf önlemlerine karşı işçiler haklarını savunmak için harekete geçti. Alman-ABD ortaklığındaki şirketin Sindelfingen kasabesindeki fabrikasında 20 bin işçi, iki saatlik iş bırakma eylemi yaptı. Toplam 42 bine yakın işçi ve teknik elemanın çalıştığı Sindelfingen’de patron temsilcilerinin iş bırakmaya katılımı engellemek için ellerinden geleni yapmaları işe yaramazken işçilerin protestosu bir gece önceden Düsseldorf’taki fabrikada gece vardiyasında çalışan işçilerin meşale eylemleriyle başladı.

Düsseldorf, Hamburg ve Berlin’deki mercedes fabrikalarındaki işçiler iş bırakırken, Bremen kentinde binlerce işçi, fabrika önünde gösteri yaparak, “tasarruf tedbirlerini” protesto etti.

Mercedes’in C serisi üretiminde 2007 yılından itibaren her yıl 500 milyon Euro tasarruf yapılmadığı takdirde Sindelfingen kasabesindeki fabrikadaki işçilerin 6 bininin işten çıkarılabileceğini söylemişti. DaimlerChrysler yönetimi ayrıca, “uluslararası rekabet baskısı” nedeniyle eğer sendikalar ücretlerde indirim sağlayacak önlemleri kabul etmezse üretimin belli bölümünü Almanya dışına taşımaya kararlı olduğunu bildirmişti. Ancak onlar ne kadar kararlıysa işçiler de haklarına ve işlerine sahip çıkmak-

Hindistan'da Maoist liderlere işkence!

Nepal'de haftalık olarak yayınlanan Janastha ve Janadharana gazeteleri bir ay önce Hindistan'ın Patna kentinde tutuklanan 11 Maoist lider ve kadroya yönelik Hindistan rejiminin yaptığı işkenceler hakkında haberler yayınladı. Tutuklananlar 15 gün boyunca herhangi bir yargılama olmaksızın ve çeşitli işkenceler altında gözaltında tutulduktan sonra hapishaneye konmuştu.

Haftalık Janastha'nın yazdığına göre; "5 Maoist lider zalim bir işkenceyle karşı karşıya kalmış ve birçok yerlerinden yaralanmışlardır." Gözaltına alınan ve tutuklanan Maoist liderlerin durumu ile ilgili bir bilgi bugüne kadar alınabilmiş değildi.

Gazetenin haberine göre liderler psikolojik ve fiziksel işkence gördüler. Bu işkenceler sonucu Lokendra Bista urinal rahatsızlık oluşurken, Kumar Dahal'ın gözlerinin çevresinde derin yaralar

meydana geldi. Kula Prasad ise ellerini hiç oynatamıyor ve ayrıca sırt bölgesinde de derin yaralanmalar mevcut. Bir başka liderin de kulakları işkence sonrasında duymaz hale geldi. Anil Sharma adlı lider, Hindistan polisi tarafından elleri bir örsün üzerine konularak çekiç darbeleriyle parmakları kırıldığı için ellerini kullanamıyor. Tutuklanmadan önce de diabet hastası olan Sharma aynı zamanda dişlerinden ve gözlerinden de yaralandı.

15 gün sonra Maoist lider ve kadrolar polisin hücrelerinden çıkarılarak Kadamkuva Hapishanesine sevk edilmiş olsa da tutsakların durumu hala kritik bir noktada. Hapishanede kişi başına günlük 75 Ruppian değerindeki yiyecek verilmesi gerekirken günlük 10 Ruppian değerinde çürük yiyecek verilmekte.

Nepalli politik tutsaklara yönelik bu tür polis işkencelerine karşı tutsaklar

Patna Sivil Mahkemesine suç duyurusunda bulundu. Hindistan'daki Maoist devrimciler, Hindistan rejimini politik tutsakların haklarını tanımaları ve hapishanedeki Maoist liderlere insanca davranmaları konusunda uyardı.

Aynı hapishanede Nepalli Maoist liderlerin dışında Hindistanlı Maoist liderler de bulunmakta. HKP(M-L) (Halk Savaşı) merkezi lideri yoldaş Abhinkumar ve bölgesel lider Rabindra, **Nepalli tutsaklarla konuştuıkları suçlamasıyla Bhagalpur Hapishanesine sevk** edildiler.

Hindistan rejimi neden devrimcilere işkence yapmaktadır? Maoistler, Hindistan'ın Nepal üzerindeki hakimiyetine, sömürmesine ve müdahalelerine karşı oldukları için mi? Hindistan, Nepal topraklarını gasp etmektedir, sınırların çevresinde yüzden fazla yere tecavüz etmiştir. Nepal'in su kaynaklarını

gasp etmiş, böylece her yıl yüzlerce insanın ölümüne neden olmakta; Hindistan barajlarının neden olduğu seller sonucu araziler zarar görmektedir. Hindistan politikası Nepal'i kendi güvenlik şemsiyesi altında kabul etmekte ve böylece Nepal halkının politik, ekonomik ve askeri egemenliğini ve bağımsızlığını engellemektedir. Hindistan bu yaşamsal çıkarlarını korumak için, Nepal'deki vahşi feodal monarşiyi desteklemekte ve Nepalli gericilere silah, teçhizat ve mali destek sunmaktadır. Maoist devrimciler bu saldırılara ve Nepal halkı üzerindeki Hindistan hegemonyasına karşıdır. Hindistan'ın Maoist liderlere yönelik işkenceleri, insanlığa, insanlığın değerlerine karşı suçtur. Hindistan rejimi ideolojik ve politik olarak savaşımadığı için tutuklu lider ve kadrolardan öç alarak insanlık dışı ve acınacak hallerin ortaya koymaktadır.

Evrensel Bakış

EMPERYALİZME KARŞI EZİLEN HALKLARIN DAYANIŞMASINI VE MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM!

Emperyalist-kapitalist sistem içine düştüğü krizi aşmak için hamle üstüne hamle yapıyor. ABD emperyalistleri ve suç ortaklarının Afganistan ve Irak işgal serisi de, kriz içinde olan ekonomilerini canlandırmaya dönük bir hamleden ibarettir. Burada önemle görülmesi gereken noktalardan biri de, emperyalistler ve suç ortaklarının yaptıkları tüm saldırı ve işgal hareketlerine haklılık ve meşruluk kazandırmak için uydurdukları dizginli yalanlardır.

Irak halkının direnişi gerçeklerin açığa çıkmasına da hizmet ediyor.

"Terörizme karşı savaş" adı altında başta petrol olmak üzere bölgedeki zenginlik kaynakları üzerinde denetim kurmaya çalışan ABD emperyalistleri, Irak halkının yarattığı direniş barikatına çarptı. Bu direniş, yalanların ve gerçeklerin ayrışarak açığa çıkmasına hizmet etti. **Direniş, direnen halkların gücünü, emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişkinin temel niteliğini koruduğunu bir kez daha açığa çıkardı.** Direniş, emperyalizmin temel niteliklerinden biri olan emperyalistler arası rekabetin (Pazar kavgası) varlığını ve ezilenlere karşı çıkarlarından dolayı sergiledikleri ortak düşmanlığı da bir kez daha teyit etti. Son olarak İstanbul'da yapılan NATO Zirvesinin önemli gündem maddelerinden biri olan Irak işgali, işgal öncesi ve işgal sonrası yaşananlar yukarıda altını çizdiğimiz çelişkilerin adeta resmi niteliğindedir. Bu anlamıyla direnişçi güçlerin **objektif** olarak oynadıkları rol, sınıf niteliklerini oldukça aşan bir boyuttadır.

Irak halkının direnişi, ABD emperyalizminin aldığı yenilgi, bölgedeki ülkeler arasındaki ilişkiler bakımından da yeni gelişmelere yol açtı. Daha düne kadar "Terörizme" destek sunuyor diye

Irak'tan sonra hedef tahtasına oturtulan Suriye yönetiminin bölgede artan ABD gücünün oluşturduğu psikolojik baskı sonucunda iyice sindirildiği bir gerçektir. Diğer bir gerçek ise; Irak'ta direniş duvarına çarpan işgalcilerin, Suriye vb. ülkelere karşı askeri güçleriyle yarattıkları tehditler altında diplomatik ilişkileri sürdürmeyi çıkarlarına daha uygun gördükleridir. Dahası bunu yapmaya zorunlu kalmalarıdır. Bu politikanın sonuçlarını, yumuşayan ABD-Suriye ilişkilerinde, TC-Suriye ve İsrail-Suriye ilişkilerinde görmek mümkündür. Yine İsrail ile ilişkileri "normal" bir düzeye gelmiş olan Suriye hükümetinin Filistin sorununda "görmedim-duymadım" temelinde sessiz politika izlemesi daha bir ağırlık kazanmaktadır. Tüm bu veriler bize, zorbalıkla amacına ulaşamayan işgalcilerin askeri güçlerin tehdidi altında bölgedeki varlıklarını sürdürmeye, ağırlıklarını daha da artırmaya çalıştıklarını gösteriyor. Bunun için ABD emperyalistleri "bölge barışına" katkı sunma adına uşağı TC'ye de belli roller yükliyor. TC-Suriye ilişkilerinde Kürt faktörünün önemini göz ardı etmeden izlenen bu politikanın etkisi hesaba katılmalıdır. Yine Suriye ve İsrail ilişkilerinde de TC'ye yüklenen belli misyonların olduğu da unutulmamalıdır. Ve görünen o ki önümüzdeki süreçte emperyalist işgalciler ve uşakları bölgede bu eksensiz politika izlemeye devam edeceklerdir. Kuşkusuz bu politikanın özünde direngen Arap halkına, Kürt halkına, Türk halkına ve diğer tüm milliyetlerden emekçilere ve ezilenlere karşı düşmanlık vardır. Zaman zaman ortaya çıkan dönemsel farklılıklar bu gerçeği değiştirmiyor. Bu farklılıkların temelinde de emperyalistlerin ve uşak yönetimlerinin dönemsel çıkarları yatmaktadır.

Emperyalist yağma ve savaşa karşı enternasyonalist bir bilinçle mücadeleyi yükseltelim!

Irak halkının direnişi bir kez daha bize yenilmez denilen emperyalistlerin nasıl yenildiğini, 1990 yılından itibaren emperyalist-kapitalist sistem tarafından başlatılan "Yeni Dünya Düzeni"nin "savaşın" "yoksulluğun" son bulduğu "Adalet ve özgürlüğün" giderek arttığı bir dünya olmadığı, Afganistan ve Irak'ta yaşanan gerçeklerle bir kez daha ortaya çıktı ve bu demagojilere kanalar yeniden gerçeklerle yüzleşti.

"Yeni Dünya Düzeni" ideologlarının dağılan sosyalist maskeli bürokrat burjuva diktatörlüklerden hareketle, artık dünyada "savaşlar dönemi" kapandı demagojileri de sınıf savaşımının bilimsel yasaları karşısında bir kez daha çöktü. Çünkü sınıflar var oldukça sınıf mücadelesi sürer. Ve emperyalizm var oldukça daha fazla Pazar, daha fazla kâr hırsı emperyalist talana ve yağmaya dayalı haksız savaşları kaçınılmaz hale getirir. Son Afganistan ve Irak işgalleri yakın tarihimizin en son yaşanan somut örnekleridir.

Sınıf bilinçli proletarya ve dünya ezilen halkları, anti emperyalist mücadeleyi ABD perspektifine indirgememekle birlikte, her türlü teşhir faaliyetinde bir adım öne çıkan ABD emperyalistlerine daha sık vurgu yapılmalıdır. Bu yanlış değil, doğru bir yaklaşımdır, var olan nesnel duruma dikkat çekmektir. Yani **dünyada yapılan silah harcamalarının yarısını elinde bulunduran, bölgesel anlamda yapılan tüm saldırgan savaşların en başında bulunan ABD emperyalistlerinin dünya halklarının öfkesi ve tepkisinin başında olması anlaşılır bir şeydir.**

Burada "anlaşılmayan", anti-emperyalist mücadeleyi anti-ABD'ciliğe indirgeme yaklaşımıdır. Emperyalistlerin birliğinden başka bir anlam ifade etmeyen AB'yi "demokrasi" ve "özgürlükler" cenneti olarak ya da Çin ve Rusya'yı emperyalizmden farklı göstermeye çalı-

şan düşüncelerdir. Gücünü burjuva çöplüğünden alan bu anti-Marksist düşüncelere karşı enternasyonalist bir bilinçle ve sorumlulukla mücadele etme görevi en başta devrimcilere ve komünistlere düşmektedir.

Bu demokrasi ve özgürlük mücadelesini yerel, bölgesel ve uluslararası planda, emperyalist saldırganlığa, emperyalistlerin uluslararası kurumları olan IMF, DB, DTÖ'ye karşı enternasyonalist bir ruhla en geniş birliktelikler yaratmak bunları kalıcı örgütlenmelere dönüştürmek bugün enternasyonal alanda ki önemli görevlerden biridir.

Emperyalist-kapitalist sistemin çok yönlü ve kapsamlı saldırılarına karşı uluslararası planda enternasyonal dayanışmayı büyütme, daha geniş devrimci birliktelikler oluşturmanın ortaya daha güçlü devrimci bir iradenin çıkarılmasına hizmet edeceği açıktır. Bu devrimci iradenin bölgesel ayaklarını oluşturmak, uluslararası gelişmelere karşı ortak fikir ve pratik tutum geliştirmek için dar ve geniş kapsamlı toplantılar düzenleyerek tecrübe kazanmak. **Sergilenen bu ortak tutumun yaratacağı moral ve motivasyonun sınıf mücadelesinde atacağımız yeni adımlara sunulan güçlü bir destek niteliğinde olacağını asla unutmamalıyız.** Bu süreçte kazanılacak her yeni deney, karşılaştığımız ve yüz yüze olduğumuz sorunları aşmada bize pratik kolaylıklar sağlayacaktır. Sorunun bir yanı buyken, diğer yanı da dünyanın farklı bölgelerinde akan nehirleri, açığa çıkan enerjileri birleştirmek, aynı yöne ve hedeflere yönelmek hem ortaya kalıcı değerlerin çıkmasını sağlar hem de emperyalist ve kapitalist sisteme karşı mücadelede kazanma bilincini geliştirir, özgüvenin yaratılmasına hizmet eder ve zafere olan inancı pekiştirir. Bu anlamıyla dünyanın hangi coğrafyasında olursa olsun emperyalizme ve dünya gericiliğine karşı gelişen tüm mücadeleleri sahiplenmek, destek sunmak, yürütülen haklı ve meşru mücadelelerin propagandasını yapmak bizim görevimizdir.

“Ölümü yenenleri kimse yenemez”

1967 Sivas Divriği doğumludur. 1989'da Trakya Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü'nde okurken tanıştı TKP/ML'nin düşünceleri ile. 1992'de TMLGB içerisinde faaliyet yürüterek önemli katkılar sundu. 1999 yılının Ağustos ayında düşmana esir düştü. TKP/ML MK Yedek Üyesi olan Muharrem Horoz 2000 yılında F tiplerine karşı başlatılan Ölüm Orucu direnişinin 236. gününde 3 Ağustos 2001'de şehit düştü...

Peki yaşamı bir paragrafta sığdırılan bu özverili ve yaratıcı komünistin geride bıraktıkları kaç satırda anlatılabilir? Kaç cümleyle aktarılabilir mücadele yaşamıyla öğrettikleri? Sınıf düşmanlarını çok iyi tanıyan Muharrem yoldaş; gerek zindanda işkenceli sorgularda, gerekse bedeni adım adım tükenişe giderken aynı kararlılığı ve aynı yürekli duruşu gösterebilmişti. **Onu anmak kuşkusuz sayfalar dolusu yazıdan daha çok, devrettiği bayrağı daha yükseklerle kaldırmakla mümkün olacaktır.** Çünkü her anı ve her şeyiyle yaşamını partiye ve devrime adanmış bir komünistti o...

Şehit düştüğünde Kandıra F Tipi Zindanında bulunan TKP/ML dava tutsakları yayınladıkları bildiride şöyle anlatıyorlardı onu:

“Muharrem yoldaş yüzyüze olduğu gücün sınıf düşmanı olduğunu hiçbir zaman unutmadığı için ölümünü görkemli kıldı. Çünkü O, sınıf düşmanımızın ona karşı tutumunu da en net bilenlendendi... O bu bilinci militan, komünist ve savaşçı olarak birçok aktif pratikte sınıf düşmanıya savaşta, işkencede yargılandığı faşist mahkemelerde, sistemi yargılama pratiğinde ve parti içi ideolojik mücadelede bürokrat, düşkünleşmiş, küçük burjuva eğilimlerle sabırlı çatışmada edinmişti...

O devrime katılmak için Partiyeye katıldı. Devrim ise kendini ona adayanların tüm yeteneklerini, düşünsel ve beden emeğini, gün-gece ayırımı yapmaksızın,

yoruldum, tıkağım bencilliğine sarılmaksızın partimizin kanı-canı pahasına ortaya koydukları çabayla başlayıp biten “özel” bir yapısal eser durumudur. Ve O bu bütünlüğe hep uygun davrandı ve örnek oldu... **Kuşku yok ki yitirdiğimiz can Parti ve devrim açısından nadide bir değerdir.**

O partimizin bir kadrosu, partimizin Merkez Komitesi Yedek Üyesi olma sıfatıyla zaten büyük bir kayıptır. Ama Muharrem yoldaş aynı zamanda Halk Savaşımızın geliştirilip yaygınlaştırılmasında, yapabilecekleri ve katabilecekleri yönüyle sadece umut vadeden icracı bir komutan değil, yaratıcı bir kurmay olarak da kaybını büyüttü.

O ölümsüzleşene kadarki 236 gün boyunca gösterdiği büyük tahammülle o ideolojik, siyasi çizgimizin potasında tava durmuş çelikten iradeyle o iradesini zorla müdahale işkencesi altında tükenmiş biyolojisine teslim etmeyen hep partinin, devrimin ve zaferin hizmetine sunan kararlılığıyla bu keskin muharebe boyunca da her savaşın, her direnişin bağrında kendini göstermesi engellenmez olan güçlü ve zayıf diyalektiğinde **güçlünün**, yorulan ve durmaksızın ilerleyen diyalektiğinde **ilerleyen**, inançsızlık ve inanç diyalektiğinde **inancın**, ihanet eden ve zafere kilitlenen diyalektiğinde **zaferin** zirvesi oldu. Partiyi, değerleri, direnişi yüceltti. “Ölümü yenenleri kimse yenemez” şiarının gerçek bir kanıtlayıcısı oldu...”

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Tuncer Mengücek: Kars'ın Büyük Çatak köyünde yoksul bir Kürt ailenin çocuğu olarak doğdu. Öğrencilik yıllarında DHB (Devrimci Halkın Birliği) saflarında yer aldı. 1979'da TKP/ML'de örgütlendi. Köy, kent ve Mıntika komitelerinde yer aldı. Defalarca gözaltına alındı. 1981 yılında bağı koptu. İlişkisini tekrar sağlamışken çalıştığı inşaatta kullanılan malzemelerin eski olması nedeniyle 4 Ağustos 1985'te 8. kattan düşerek yaşamını yitirdi.

Hakan Karabulut: 1971 Balıkesir Bigadiç Akyar köyü doğumludur. 10 yaşında Almanya'daki abisinin yanına gönderilir. 1989'da Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanışır. '94 yılındaki darbeye doğrudan yana tavır alır. 1996 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi sürecinden oldukça etkilenir ve eylemlerde aktif rol alır. '98 Haziran'ında Türkiye'ye gelerek gerillaya katılır. Gerillanın Kenan'ı olan Hakan Karabulut, 9 Ağustos 1998 tarihinde TKP/ML TIKKO gerillaları ile TC askerleri arasında çıkan çatışmada Tokat Topçam Dedeliköy'de şehit düştü.

Düzgün Öztürk: 1937 Dersim Geçimli köyü doğumludur. Ailesi 1938 sürgününde Afyon'a göç ettirilmiştir. 1965'te Almanya'ya gitmiş, 1978'de TKP/ML'nin düşünceleriyle tanışmıştır. ATİF ve Ulm Halk Ocağı'nda faaliyet yürütmüş ve Ulm Tohum Kültür Merkezi kuruculuğu yapmıştır. 1999'da yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle 8 Ağustos 2001'de hayatını kaybetmiştir.

Onikiler devrimci iradenin, siperdaşlığın adıdır

İSTANBUL

96 ÖO ve SAG direnişi hapisanelerdeki siyasi tutsaklara dönük teslim alma, kimlikleştirme ve bir bütün olarak işçileri, emekçileri sindirme saldırısı karşısında verilen devrimci bir yanıt olmuştur. Direniş devrimci iradenin gücüyle zafere taşınırken devrimci erdem ve siper yoldaşlığıyla pekişti, 2001 büyük ÖO direnişi destanında da dillerde, nota nota yazılan türkü oldu, marş oldu.

96 ÖO ve SAG direnişinde şehit düşen **Aygün Uğur**, Altan Berdan Kerimgiller, **İlginç Özkeskin**, Hüseyin Demircioğlu, **Ali Ayata**, Müjdat Yanat, **Hicabi Küçük**, Ayçe İdil Erkmen, **Osman Akgün**, Yemliha Kaya, **Tahsin Yılmaz** ve Hayati Can, **TUYAB**'ın çağrısıyla 25 Temmuz 2004 tarihinde Karacaahmet mezarlığında **Hüseyin Demircioğlu**'nun mezarı başında anıldı.

Saat 12:00'de başlayan anma, mezarlık girişinde “Tecridi kaldırın ölümleri durdurun”, “Kaybedenler kaybedecek”, “**2001 ÖO şehitleri ölümsüzdür**”, “İnfaz yasa tasarısı geri çekilsin”, “**Kanla yazılan tarih silinemez**” dövizleri açılıp “**Zorunlu çalışmaya hayır**”, “**Tek tip elbiseye hayır**” önlükleri giyilerek “**96'dan 2001'e SAG ve ÖO şehitleri ölümsüzdür**” pankartı, 96 ÖO ve SAG direnişinde ve 2001 ÖO'nda şehit düşenlerin resimleriyle birlikte yürünmeye başlandı.

Yürüyüş esnasında sık sık “**Devrim şehitleri ölümsüzdür**”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz”, “**ÖO şehitleri ölümsüzdür**”, “**Tek tip elbise giymeyeceğiz**”, “**Anaların öfkesi katilleri boğacak**”, “Ce-

za infaz yasası geri çekilsin” sloganları atılarak 96 ÖO ve SAG direnişinde şehit düşen onikilerin isimleri okunarak hep bir ağızdan yaşıyor denildi.

Mezar başında okunan şiirlerle başlayan saygı duruşunun ardından TUYAB adına açıklamayı kendisi de 1996 ÖO Gazisi olan **Semiray Yılmaz** onikilerin 96'da 6 Mayıs genelgesi doğrultusunda **Eskişehir tabutluğunun** açılmasına karşı başlattıkları direnişte şehit düştüklerini hatırlattı.

Yılmaz, sistemin F tipi ve tecritle de yetinmeyerek siyasi tutsaklara yönelik D tipi, L tipi hapisaneler, Tek Tip Elbise dayatması, Yeni Ceza İnfaz Yasası ve zorunlu çalıştırma saldırısı gibi yöntemlerle devrimci iradenin bir kez daha sınanmak istendiğini ekleyerek “82, 84 ve 96 direnişinden ve onun öncesinden bugüne devrimci irade defalarca sınav vermiş ve insanlık onuru adına asla eğilmeyeceğini ilan etmiştir. 12'lerden devraldığımız siper yoldaşlığı ruhu, teslim olmama kararlılığı, kazanma azmiyle bir kez daha tarihe not düşmeye hazırız. Devrimcileri tutsak edebilirsiniz ama asla beynini ve yüreğini hapsedemez, teslim alamazsınız” dedi.

2001 ÖO Şehidi **Nergiz Gülmez**'in annesi **Gülmez Ana** da bir konuşma yaparak şehitlere seslendi. Ölümü hak edenlerin onlar olmadığını dışarıdaki sağır ve dilsizlerin olduğunu belirterek ÖO'larında şehit düşenler için “O nasıl bir iradedir ki o kadar zaman aç kaldınız, hiçbir şey sizi vazgeçiremedi” diyerek ağıt yaktı. Gülmez Ana'nın ardından sözü alan Hüseyin Demircioğlu'nun kardeşi **Muharrem Demir-**

cioglu ise abisinin devrimci yaşamını anlattı.

Anma etkinliği 96 ÖO için yazılmış olan şiirlerin okunmasının ardından 2001 ÖO Gazisi **Yusuf Can**'ın konuşmasıyla devam etti. Can, ÖO süreçlerinden bahsederken bugün için kendilerine daha çok görev ve sorumluluk düştüğünü vurguladı.

Hüseyin Demircioğlu'nun yazdığı bir yazının okunmasının ardından anma, Grup Vardiya'nın söylediği marş ve türkülerin sonrasında atılan “**Birlik, mücadele, zafer**” sloganıyla son buldu.

MERSİN

“96 Ölüm Orucu şehitleri 21 Temmuz Çarşamba günü Mersin'de yapılan eylemle anıldı. **Partizan**, Devrimci Demokrasi, **ESP** ve **HÖC** tarafından organize edilen eylem için saat 20:30'da **Taş Bina** önünde bir araya gelindi. Eylemde ‘96 Ölüm Orucu şehitlerinin resimleri ve karanfiller taşındı. Mum yakılarak başlanan eylemde kitle adına yapılan konuşmada; “Bugün 21 Temmuz 2004. Bundan 8 yıl önce hapisanelerdeki tecrit politikalarına karşı başlatılan Ölüm Oruçlarında 12 devrimci tutsak şehit düştü. Ve ‘96 yılında bedel ödenerek kazanıldı zafer” denildi. “**Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur**”, “Ceza İnfaz Yasası kaldırılmalı”, “**Tek Tip Elbise Giymeyeceğiz**”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz” yazılı dövizlerin taşındığı eylemde sık sık bu sloganlar atıldı. Sloganların ardından 5 dakika oturma eylemi yapan kitle eylemi bitirerek dağıldı.

A. Berdan Kerimgiller, yoldaşları ve dostları tarafından Yeşil Mahalle'de yapı-

lan bir yürüyüşle anıldı. 25 Temmuz Pazar günü saat 16:30'da Yeşil Mahalle Pakı Market önünde toplanan kitle, “**Kahramanlar ölmez halk yenilmez-TAYAD'lı aileler**” pankartı ve Berdan'ın resimleriyle Yeşil Mahalle Mezarlığı'na kadar yürüdü. Berdan'ın mezarı başında toplanan kitle burada tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yaptı. Ardından Berdan'ı ve 96 Ölüm Oruçlarını anlatan kısa bir konuşma yapıldı. Partizan ve Atılım okurlarının da katıldığı eylem mahalle halkı da katıldı.

İZMİR

96 ÖO ve SAG eyleminde ilk şehit **Aygün Uğur**'un ölüm yıldönümü olan 21 Temmuz 2004 tarihinde **İHD İzmir Şubesi** saat 11:00'de Şube binası önünden Konaq Sümerbank önüne kadar bir yürüyüş düzenledi. Yürüyüşte 82, 84, 96 ve 2000 yıllarında ölüm orucu ve SAG eylemlerinde şehit düşenlerin resimleri taşınırken yürüyüş boyunca megafondan şiirler okundu. Eyleme **Partizan**, **HÖC**, **TAYD-DER**, **ESP**, **SDP**, **ÖMP**, **DHP**, **BDSP** de katıldı.

Sümerbank önüne gelindiğinde 1 dakikalık saygı duruşu yapılarak şiirler okundu. Ardından İHD İzmir Şube Sekreteri **Mihriban Karakaya** basın metnini okudu. Karakaya Eskişehir tabutluğu ve 6, 8, 10 Mayıs Genelgelerine karşı başlatılan Ölüm Orucu ve SAG eyleminde 12 kişinin yaşamını yitirdiğini belirterek “Hapisanelerde yeni ölümlere sebep olacak mantık ortadan kalkmalıdır” dedi. 5 dakikalık oturma eyleminin ardından şiirler okundu. Eylem alkış ve sloganlarla bitirildi.

1 Ağustos Şehitleri

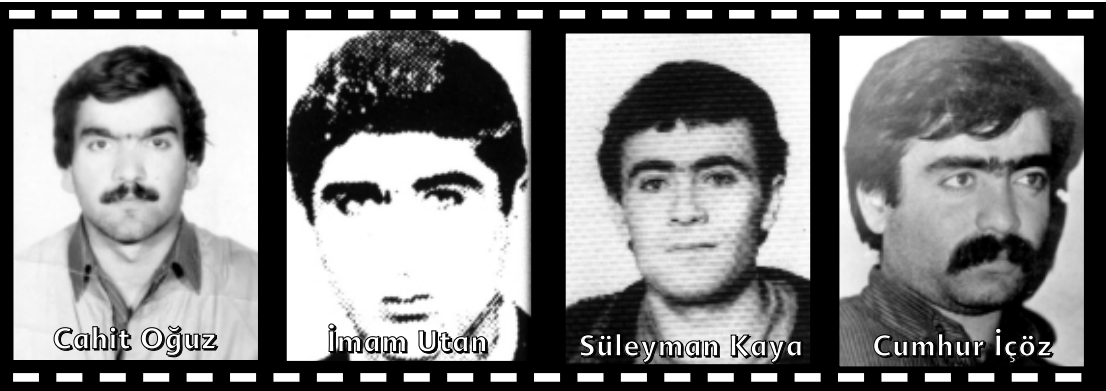

28 Temmuz 1986'da **Doğan Memeçil** komutasındaki 10 kişilik gerilla birliği Sivas-Erzincan-Dersim'in kesiştiği noktaya yakın bir bölgeden hareket ederek **Yeşilyazı**'dan geçerek **Söğüt-lü**'ye uğrar. Birlik, gerillaya katılmak üzere yeni gelen yoldaşlarını aldıktan sonra diğer birliklere katılmak için yola çıkarken **Topuzlar Köyü**'nde konaklayacaktır. Mola verdikleri bir yerde köylüler askerlerin köye yığınak yaptığını, dikkatli olmaları gerektiğini iletir. Tarih **1 Ağustos 1986**'dır. Ancak bu arada askerler gerillaları görmüş, köyün et-

rafına yığınak yapmaya başlamıştır bile. Konferans yapılacağı duyumlarını alan devlet kendince büyük bir darbe yapmanın hazırlığı içindedir. Dersim'de yoğun bir abluka vardır. Bu arada gerillalar da düşmanın yoğunlaşmasının farkına varmış ve çekilmeye başlamışlardır. Ancak düşman daha önceden gerillanın geleceğini tahmin ettiği alanlarda da pusuya yattığı için, geri çekilmekte olan gerilla birliği askerlerce taranmaya başlanır. TC askerlerinin çok yakından ateş etmelerine rağmen gerillalar bu ateş bombardımanı altında köye

çekilmeyi başarır. Düşman bu kez de köyü abluka altına alır. Köyün içinde devam eden çatışmada önce **Doğan Memeçil**, ardından da **İsmail Kaya** şehit düşer. Onların ardından düşman karşısında kahramanca direnen **Yusuf Yıldırım, Ali Demir, Cahit Oğuz, İmam Utan, Süleyman Kaya, Yusuf Tosun ve Cumhuriyet İyöz** şehit düşerler.

9 can, 9 kızıl karanfil olur düştükleri yerde. Umutla düşmüşlerdi yola ve düştüklerinden beri umutla devam ettiriyorlar ardılları kavgalarını, sevdalarını...

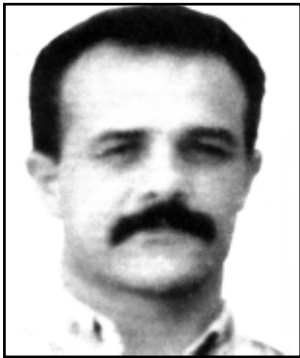

"Benim ve arkadaşlarımın onurlu direnişini saygıyla karşılayın"

1996 yılında hapishanelerdeki tutsaklara uygulanmak istenen tecrit politikasına ve tabutluklara karşı bedenini açığa yatırarak 23 Temmuz 1996 tarihinde şehit düşen **Altan Berdan Kerimgiller**'in abisi **Bülent Kerimgiller**'le yaptığımız söyleşi yayınyoruz.

-Bize Berdan'ı anlatır mısınız?

B. Kerimgiller: Hayatı ve insanları seven bir yapısı vardı. Lise döneminde kendinden büyük arkadaşları vardı. Kendisini onlara sevdirmiş, kabul ettirmişti. Onunla üniversiteye kadar olan yıllarında beraber olabildik. Üniversite döneminde telefon dışında onunla görüşmemiz olmadı. Daha sonra aileye bir mektup yazdı. **Devrimci mücadeleye katıldığını, neden mücadeleye gerek duyduğunu hatta ölüm bile olabileceğini belirtmişti. Aile olarak bizden destek olmasak bile, köstek olmamamızı istemişti. Daha sonra arandığını öğrendik. Benim neden, neden sorularına çok net ve açık konuşuyordu. "Bizler vergi kaçırmadık, bizler halyali ihracat yapmadık, bizler vatanın satılmasına göz yumanlara alkış tutmadık, bizler sadece insanları sevdik ve bu olumsuzluklara karşı çıktık. Biz utanılacak bir şey yapmadık. Utanması gerekenler varsa pervasızca halkı satanlar utansın. Biz sadece halkı sevdik, halkın çıkarlarını istedik ve tutsak düştük. Bu halka en büyük kötülü-**

ğü yapan onursuz insanlar kendi çıkar mekanizmalarını korumak için içerde olan tutsakları sindirmek ve yok etmek gayretine girdiler. Abi, bizleri tek tek hücrelere atmak istiyorlar. Şuursuz, bilinçsiz, suskun hale getirip, yok etmek istiyorlar. Hiçbir yüz kızartıcı suçu olmayan onurlu, şerefli, vatanseverleri susturmaya çalışıyorlar. İşte bunun içindir ki, devrimci insan koşulu, yeri ve zamanı ne olursa olsun mücadelesini sürdürür ve teslim olmaz. Asıl amacımız ölüm olsaydı esrar, zehir içer bu kadar uzatmazdık. Abi senden ricam cenazemi aile dışında kimseye vermeyin ve benim ile arkadaşlarımın bu onurlu direnişine saygı duyun. Tarsus'ta bulunan tüm akraba ve dostlarımı saygıyla selamlıyorum. İnanıyorum ki bizlerin ölümüne sebebiyet verenler, bu yasaların çıkmasını sağlayanlar bu namussuz ve hırsızlar, hortumcular ve onların çanak yalayıcıları layık oldukları cezayı göreceklidir" diyordu.

-Gazetemiz aracılığı ile iletmek istediğiniz herhangi bir mesajınız var mı?

B. Kerimgiller: Berdan ve nezdinde tüm devrim şehitlerini saygıyla selamlıyorum. Hayatlarının en güzel çağını, dünyanın bütün güzelliklerini, nimetlerini ellerinin tersiyle iten ve bu uğurda bedel ödemiş, ödeyen ve ödeyecek olan halk kahramanlarını canı gönülden saygı ile selamlıyorum.

GÜN'DE DÜN...

30 Temmuz

1811. Meksika'da **Rahip Hidalgo** kurşuna dizildi. Hidalgo bir yıl önce Meksika'da bağımsızlık hareketini başlatmıştı.

1908. İstanbul **Cibali Tütün Fabrikası** işçileri greve çıktı.

1978. Balıkesir Hapishanesi'nde devrimcilerin kaldığı koğuşa basan faşistler 2 tutsağı öldürdüler.

1981. Mamak Askeri Hapishanesi'nde açlık grevi yapanlardan 16'sı hastaneye kaldırıldı.

1992. İstanbul, Ankara, Adana büyük şehir ve ilçe belediyeleri ile **Trabzon Belediyesi**'nde çalışan yaklaşık 43 bin işçi greve başladı.

31 Temmuz

1914. Demokratik sosyalizmin kurucularından **Jean Jaures** öldürüldü.

1959. Kısa adı ETA olan **Bask Yurdu ve Özgürlüğü** örgütü kuruldu.

1987. Askeri hapishane ve tutukevlerindeki baskıları protesto için tutsakların devam ettirdiği açlık grevine destek için tutsak aileleri Adalet Bakanlığı önünde oturma eylemi başlattı.

1 Ağustos

1969. İstanbul'da işçiler **Türk Demir Döküm Fabrikası**'nı işgal etti.

1989. Açlık grevinin 35. gününde Eskişehir Özel Tıp hapishanesi'nden 312 tutsak Nazilli ve Aydın hapishanelerine nakledildiler. Nakilde 2 tutsak öldü, 4 tutsak yaralandı.

3 Ağustos

1972. Yazar **Sevgi Soysal** orduya hakaret suçundan 10 ay ağır hapse mahkum oldu.

1990. **Harb-İş Sendikası** üyesi 4 bin işçi 26 Amerikan işyerinde greve başladı.

4 Ağustos

1958. Uluslararası Para Fonu IMF, baskısıyla, Cumhuriyet tarihinin en yüksek devalüasyonu yapıldı. 1 dolar 2 lira 80 kuruştan 9 liraya çıktı. Devalüasyon oranı yüzde 221 idi.

5 Ağustos

1927. New York'ta Sacco-Vanzetti'nin ölüm cezasına çarptırılmalarına karşı gösteriler yapıldı. İtalyan asıllı Amerikalı anarşistler **Nicola Sacco** ve **Bartolomeo Vanzetti** işlemedikleri soygun ve cinayet suçlarından 1921'de ölüme mahkum edilmişlerdi.

1969. İstanbul **Silahtarğa Demirdöküm Fabrikası**'nda işçiler fabrikayı işgal ettiler. Polis saldırı; 64 polis ve 14 işçi yaralandı.

1978. Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği, **TÖB-DER**, 5 yılda dernek üyesi 37 öğretmenin öldürüldüğünü açıkladı.

6 Ağustos

1945. ABD ilk atom bombasını Japonya'nın **Hiroşima** kentine attı. 80 bine yakın insan öldü. Bütün kent yok oldu. Zamanla radyoaktivitenin yol açtığı kanserler de dahil ölü sayısı 200 binin üstüne çıktı.

1975. İstanbul Alibeyköy'deki **Sungurlar Fabrikası**'nda işçiler direnişe geçti.

7 Ağustos

1871. Paris Komünü sonrası Komünçülerin yargılandığı ilk dava başladı. Yargılanmayı bekleyen 36 bin politik tutuklu vardı.

1960. Küba lideri **Fidel Castro** Amerika'nın ekonomik saldırılarına misilleme yaptı; Küba'daki Amerikan mallarını kamulaştırdı.

8 Ağustos

2000. İspanya'da kısa adı ETA olan Bask Yurdu ve Özgürlüğü'nün komutanı **Patxi Rementería**, hazırladığı bombanın elinde patlaması sonucu öldü.

9 Ağustos

1945. İkinci Amerikan atom bombasının Japonya'nın **Nagazaki** kentine atılmasıyla imparator **Hirohito** müttefiklere teslim olmak zorunda kaldı. Nagazaki'de en az 40 bin kişinin öldüğü tahmin ediliyor.

10 Ağustos

1992. Özgür Gündem gazetesi köşe yazarı **Hüseyin Deniz** Ceylanpınar'da vurularak öldürüldü.

11 Ağustos

1975. Bereç Pili Fabrikası'nda direniş başladı.

1978. Sağmalcılar Hapishanesi'nde faşistler, devrimci tutsaklara saldırı; 1 kişi şehit düştü.

1987. Eskişehir, Gaziantep ve **Sağmalcılar**'dan sonra Çanakkale ve **Erzincan** hapishanelerinde de 300 tutsak açlık grevine başladı.

12 Ağustos

1927. Boliviya'da 80 bin yerli hükümete başkaldırdı.

1964. Good Year Lastik Fabrikası'nda işçiler greve gittiler.

1969. Ereğli Demir-Çelik İşletmeleri'nde 4 bin 400 işçi greve gitti.

1989. 12 Ağustos 1989'da hapishanelerdeki açlık grevinin 45. gününde 4 tutsak hastaneye kaldırıldı.

1990. İstanbul, Ankara, Adana, İzmir ve Trabzon'da 43 bin belediye işçisinin 30 Temmuz 1990'da başlattığı grev, "halk sağlığı için tehlike oluşturduğu" gerekçesiyle 60 gün ertelendi.

Kadınlar yaşamına, geleceğine sahip çıkmalı...

Kadının gerçekliği televizyonların yani sistemin gösterdiği gibi değildir ya da gösterdiği kadar basit olmadığı gibi bunları yaratan gerçekliği gizlemeye yöneliktir. Yani ülke gerçekliğinden bağımsız bir şekilde ulaşır sorunlar kadınlara.

1a. Kadının içinde bulunduğu zor durumları kullanarak sisteme entegre etmeye çalışır.

Kadınlar sınıflı toplumun karakteri gereği hor görülmüş, baskı altında tutularak kimlikleri, kişilikleri ellerinden alınmış ikinci sınıf, ikinci cins konumlarını dünden bugüne koruyagelmislerdir. Sistem, kadını baskı altında tutmanın aracı olarak birçok yol ve yöntem denemeye devam ederken, her türlü olanağını bunun için seferber ediyor. Kadın ise haklarından ve hatta insanlığından habersizleştirilmiş bir şekilde yaşamını sürdürmeye devam ediyor. **Ve bu bilinçsiz yaşam, insanları çeşitli programlarla ekran başına toplayan televizyonlar tarafından daha da pekiştiriliyor.** Yaşamın gerçekliği birkaç dramatik olayla sis perdesi arkasına gizlenmeye çalışılıyor. Kadınlar ise kendilerine yönelik yapılan programların derlerine çare olduğunu/olacağını düşünerek gerçeklikten uzak bir yaşam sürüyor. Kendilerini dizilerde gösterilen, kendilerine dayatılan yaşamların yerine koruyarak avuntu bir yaşam sürüyorlar. **Belki hiç ulaşamayacakları ya-**

şamların avuntusuyla. Başarılı iş kadını, başarılı anne ve eş... Tabii evinde erkeğin sözünün geçtiği feodal yapının devamını sağlayacak bir yaşam. Ya da kötü muamele gördüğü halde kocasına bağlılığını sürdüren, evi ayakta tutan kadının rolüne bürünen kadınlarımız. Yani kendi yaşamlarını değil başkalarının, sanal bir dünyanın yaşamlarını yaşarlar bilimsizce. Biliyoruz ki diziler ve televizyonlarda gösterilen programlar sahibinin sesini duyurur halka. Yani sistemin sürmesi için gerekli yoz kültürü ilklere dek işletir. Hem de çeşitli dramatik programlar-

lerini hapsedikleri televizyonun dışına çıktıklarında gerçek yaşamı görmekte gecikmeyeceklerdir.

Her gün birçok kadın töre cinayetlerine kurban gidiyor. Namus adı altında kadınlarımız intihara zorlanıyor...
* Yoksulluk, açlık, sefalet kadının kat be kat ezilmesini beraberinde getiriyor... Yaşanan zorunlu göçler, işsizlik ailelerin temellerini sarsıyor...
* Her gün birçok genç kız ve kadın aile bireylerinin şiddetiyle karşı karşıya... Uluslararası Af Örgütü'nün hazırladığı raporda; her 5 kadından birisinin şiddete maruz kaldığını ve bu oranın kırsal kesimlerde yüzde 49, kentsel kesimde ise yüzde 62 oranında olduğu belirtiliyor.
* Hayat kadınlarımızın sayısı tahmin edebileceğimizden çok daha fazla. Ekonomik koşullar kadınları, girdikleri çıkmazda bedenlerini satmaya götürüyor... ATO'nun yaptığı araştırmaya göre Türkiye'de faaliyet gösteren 56 genelevde kayıtlı yaklaşık 3 bin hayat kadını çalışıyor. Tescilli hayat kadını sayısı ise 15 bini geçiyor. Araştırmada Türkiye genelinde hayat kadınlarının sayısının yüzüne ulaştığı açıklanıyor.

Peki ya devletin bu köhne düşüncü ve anlayışlara karşı duruşu ne-

dir; elbette ki sistemin sürmesi için gerici, feodal, yoz anlayışların varlığını koruması gerekiyor. Bu anlayışları koruması ise devletin kendisini koruması anlamına geliyor, ki devlet de bunu çeşitli araçlarla en etkili şekilde halka empoze etmeyi başarıyor. Çıkardığı yasalarla, kamuoyuna yansıttıkları görüşleriyle, direkt olarak basın ve medya aracılığıyla da bu görüşlerini halka ulaştırıyorlar.

Bunları çoğaltmak mümkün... Zaman zaman kadının çilesini yansıtmaya çalışıyoruz sayfalarımızda... Elbette yeterli değil. Tek başına yazıp çizmenin ötesinde kadınların içinde olmak, onlarla yaşadıkları sorunları paylaşmak, yol göstermek gerekli.

Sözde kadınların sorunlarıyla ilgilenen programların kadınlara hiçbir şey katmadığını tam tersine çok şey alıp götürdüğünü, onları gerçek dünyadan uzaklaştırdığını onlara ulaşılabiliyor. Birçoğumuz onların arasından çıkıp geldik, **küçük dünyalardaki zincirlerimizi kırıp, sistemin yüzünü görerek dünyayı değiştirmeye soyunduğumuza göre onlara da ulaşabiliriz.** Yoksulluklarımızın, yoksulluklarımızın aslında sistemden kaynaklı olduğunu gösterip, öfkelerini sisteme yönlendirebiliriz.

Kadınlar evlerinin dışına, kendilerini gösterdiği kadar basit olmadığı gibi bunları yaratan gerçekliği gizlemeye yöneliktir. Yani ülke gerçekliğinden bağımsız bir şekilde ulaşır sorunlar kadınlara.

Kadınlar evlerinin dışına, kendilerini

Adana'da son dönemde artan namus cinayetlerine dur demek için bir araya gelen DEHAP, EMEP, Tutuklu ve Hükümlü Aileleriyle Yardımlaşma Derneği, İHD, ESP ve EKB'liler 21

Temmuz günü İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması yaptılar.

Ellerinde, "Namus cinayetlerine son", "Cinsel sınıfsal toplumsal sömürüye son" yazılı dövizler taşıyan

Namus cinayetlerine son

kadınlar sık sık, "Cinsel, sınıfsal, toplumsal sömürüye son", "Namus cinayetlerine son" sloganlarını attı.

Açıklamaya katılan kurumlar adına konuşan EKB Sözcüsü **Yasemin Tuğcu**, işsizliğin, yoksulluğun alabildiğine arttığı bu süreçte **ezilenin ezilene** olan kadınların namus cinayetlerine kurban gittiğini ifade ederek, "Bu yıl sadece bu döneme kadar töre ve namus adına 35 kadın öldürüldü" dedi.

Bu olayların, kadın örgütlerinin "namus cinayetlerini önleyecek düzenlemeler yapılması" isteğine, TCK tasarısı görüşmelerinde Meclis'te ayak diretilirken yaşandığını hatırlatan Tuğcu, "Mardin'deki Şemse Allak'tan, Güldünya Tören'e, İstanbul'da babası tarafından boğularak öldürülen Nu-

ran'dan bugüne kadar namus cinayetleri artarak tarihin kirli sayfasına yazılıyor" diye konuştu.

Tuğcu, erkek egemen sistemin belirlediği yasaların kadını mülkiyetin bir parçası olarak görmekte ve erkeğe mülkünü nasıl koruyorsa kadını da koruma görevi yüklemekte olduğunu kaydederek "Edep ve töre cinayetleri ayrıca bir düzenlemeyle yasaklamadan namus etkeniyle kadının öldürülmesi meşru görülmektedir" dedi.

Namus cinayetlerinin son bulması için gereken caydırıcı yasal düzenlemelerin yapılmasını isteyen Tuğcu, "Toplumu bir bütün olarak bu sorun etrafında birleşerek mücadele etmeye çağırıyoruz" diye ekledi.

(H. Merkezi)

Ewel Temmuz (Temmuz Öncesi) Festivali yapıldı

Yoğunluklu olarak Arap milliyetine mensup insanların yaşadığı Hatay'ın Samandağ ilçesinde 2 yıldır düzenlenen **Ewel Temmuz** (Temmuz Öncesi) şenliklerinin 3.'sü bu yıl da 12-13-14 Temmuz tarihleri arasında yapıldı. **Samandağ Kalkındırma Ve Dayanışma Derneği** tarafından organize edilen ve üç gün süren etkinliklerde çeşitli paneller, söyleşiler, satranç turnuvası, uçurtma şenliği ve konserler yapıldı.

Festival'in ilk günü sabah saat

10:00'da **Eğitim-Sen Samandağ Şubesi** tarafından organize edilen satranç turnuvası yapıldı. Saat 13:00'de ise şair **Sezai Sarı** "Dil ve Şiir" adlı bir panel verdi. Dil'in insanlık açısından önemi, kültürle ilişkisi, şiirdeki yeri ve emperyalist, kapitalist sistemin dil üzerindeki baskıcı politikalarına değinilen panele

yaklaşık 60 kişi katıldı. Akşam ise festival alanına toplanan kitlenin Türkçe, Arapça, Kürtçe ve Ermenice selamlanmasının ardından söz alan **Samandağ Kalkındırma ve Dayanışma Derneği Başkanı Adil Mıral**; "Kültürümüzün ve dilimizin emperyalizmin tekeline sunulmak istendiği bir süreçte, insanlığın baskı ve zulüm altında olduğu, Irak'ta, Filistin'de, Afganistan'da çocukların

öldürüldüğü günümüzde, ülkemizde de bir yandan demokrasi-den bahsedilirken diğer yandan emeğinin karşılığını isteyen insanlara azgınca saldırılıyor. Biz kültürümüzün baskı altına alınmaya çalışıldığı bir süreçte buna karşı 2 yıldır düzenlediğimiz festivalin bu yıl üçüncüsünü düzenliyoruz. Hepiniz tekrar hoş geldiniz. Selam ya ihvan (selam ey dostlar)" dedi. Konuşmanın ardından davul-zurna ekibi sahne aldı. Son

olarak **Sadık Gürbüz**'ün söylediği türkülerle ilk gün etkinlikleri sona erdi. Etkinlik sırasında **Yeni Demokrat Gençlik, Sosyalist Gençlik Derneği** ve **Kızılbayrak** gazetesi okurları "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Irak halkı yalnız değildir" vb. sloganlar attı.

İkinci gün ise etkinlikler akşam saat 20:00'de başladı. İlk olarak Samandağ Halkevi şiir grubu bir şiir dinletisi verdi. Özellikle 28-29 Haziran'da yapılan NATO Zirvesi'ni anlatan bir konuşmanın ardından okunan şiir, kitle tarafından da dakikalarca alkışlandı. Şiir dinletisinin ardından yerel gruplar müzik dinletileri verdiler.

Üçüncü ve son gün ise uçurtma şenliğinin ardından, havai fişek gösterisi yapıldı. Daha sonra sahneye çıkan

Moğollar söylediği parçalarla kitleyi coşturdu. Festival'in son günü **Yeni Demokrat Gençlik dergisi okurları** "İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür", "18 Mayıs'ı Unutmadık, unutturmayacağız", "Dün Afganistan, Filistin bugün Irak İzin verme", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" yazılı kuşlamalar yaptı.

Festivalde **Atılım, Kızılbayrak, Ekmek ve Adalet** ile **Atak** dergilerinin yanısıra **Umut Yayımcılık** olarak da stand açıldı. **Partizan** flamaları ve **İbrahim Kaypakkaya** afişlerinin asılı olduğu **Umut Yayımcılık** standı kitlenin ilgisini çekti. Festival boyunca **İşçi-Köylü** ve **YDG** dağıtımı yapıldı. İlginin yoğun olduğu Festival **Adil Mıral**'ın yaptığı kapanış konuşmasıyla son buldu. (Mersin)

Tunceli Derneklerinden 6. Buluşma Şenliği

emperyalizminin ve onların yerli uşaklarının bize reva gördüğü politikalar sonucudur. Yakın tarihimizde yani 28-29 Haziran 2004'te NATO Zirvesinde nasıl bir uygulamayla karşı karşıya kaldığımız hepimiz tarafından da bilinmektedir. İşte dostlar kendi kültürümüzü yaşayamamanın tek nedeni budur. Bunun için örgütlenmeliyiz, örgütlenelim diyoruz. Gerçek budur" dedi.

Gündoğdu'nun konuşmasının ardından sahneye çıkan **Barış Belli** ve arkadaşları söylediği Türkçe ve Kürtçe türkülerle kitleyi coşturdu. **Kadıköy Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Semah Ekibi, davul-zurna, Vedat Baran, Aydın Kaya ve Rüzgar**'ın sahne aldığı şenlikte **Grup Nisan Güneşi** "F Tipi'ne hayır", "Ceza infaz tasarısına hayır" yazılı önlükler giyerek sahneye çıktı. Munzur suyu üzerinde yapılması planlanan barajların Dersim halkının birlik ve beraberliğini parçalamaya dönük bir proje olduğunu dile

getiren grup elemanları konuşmalarına **Mao Zedung**'ün "Emperyalizm kağıttan kaplandır" sözleriyle başladı. 12 Eylül'den beri hapisanelerde uygulanmaya çalışılan tek tip elbise ve zorunlu çalışmanın F tipleriyle birlikte yeniden dayatıldığı bu süreçte buna karşı koymanın başta ABD emperyalizmi olma üzere dünyadaki emperyalist saldırganlığa karşı durmak olduğunu dile getirip "Biz ceza infaz tasarısının geçmesini istemiyoruz" diyerek giydikleri önlükleri parçaladılar.

Genel olarak durgun ve sönük geçen şenlik, davul-zurna eşliğinde halaylar çekilirken **Kocaeli Tunceliler Derneği Başkanı Ruhi Çelik**, **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Kadıköy Şubesi Başkanı Fethi Bölükçüoğlu**, **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri ve Partizan-İşçi Köylü-Yeni Demokrat Gençlik**'in gönderdiği dayanışma mesajları ve okunan şiirlerle renklendi. (İstanbul)

Kadıköy Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Semah Ekibi, davul-zurna, Vedat Baran, Aydın Kaya ve Rüzgar'ın sahne aldığı şenlikte **Grup Nisan Güneşi** "F Tipi'ne hayır", "Ceza infaz tasarısına hayır" yazılı önlükler giyerek sahneye çıktı.

18 Temmuz 2004 tarihinde Gebze Tunceliler Derneği ve Kadıköy Tunceliler Derneğinin düzenlediği "6. Buluşma Şenliği" Gebze Yumrukaya piknik alanında gerçekleştirildi.

Piknik Gebze Tunceliler Derneği başkanı **Hasan Gündoğdu**'nun yaptığı açılış konuşmasıyla başladı. Gündoğdu yaptığı konuşmada, örgütlenmenin önemine değinerek halkın ancak onların umut, amaç ve çıkarlarına uygun davranmakla örgütlenebileceğini vurguladı. 29 Temmuz 2004 tarihinde başlayıp 1 Ağustos 2004'te sona erecek ve bu yıl dördüncüsü düzenlenecek olan "Munzur Kültür ve Doğa Festivali"ne katılım çağrısı da yapan Gündoğdu "Eğer bugün biz Dersimliler ülkenin birçok kentine göç etmiş ve zoraki göç ettirilmişsek başta ABD

Bu soruna karşı koymanın tek yolu Bergama köylüsü gibi birlik olup direnmek

Mersin'in Karaduvar Mahallesi'nde yeni bir doğa katliamı yaratma riski çok yüksek olan iki önemli fabrikaya göz yumulmaktadır. Yoğunlukla Arap emekçi halkımızın yaşadığı ve geçimlerini balıkçılık ile tarımla sürdüren bu mahallenin yanbaşıda kurulan OPET-TUTA petrol dolum tesisleri ile AKGÜBRE Fabrikası mahalle halkının yaşamını tehdit etmektedir. Bir taraftan OPET-TUTA petrol dolum tesislerinin boru hatlarından sızan petrol, artezyen sularına ve toprağa karışarak tarım hayatını yok ederken yine bu petrolerin yaydığı kötü kokular ile AKGÜBRE fabrikasının bacalarından bırakılan kükürtdioksit dumanı ve kokusu insan hayatını tehdit etmektedir.

Doğası ve yasası yok etmek olan, emperyalist-kapitalist sömürücü sistem gazıyla, bombasıyla, tankı, tüfeğiyle varlığını sürdürebilmek için ezilen emekçi halkımızı katlederken, diğer taraftan yine servetlerine servet katılmak için insanlığı ve doğayı katletme pahasına çeşitli fabrikaların, santrallerin, rafinerilerin ve doğayı tehdit edecek, insan sağlığını etkileyecek her türlü projenin altına imza atıyorlar.

Yaşadığımız çağdaki teknolojik gelişimi ön plana çıkararak yaptıkları bu projeler, bugün itibarıyla baktığımızda yarardan çok zararıyla gündeme oturmaktadır. Çok değil bundan kısa bir süre önce Çernobil'deki nükleer patlamanın bugün hala doğa ve insan hayatındaki olumsuz etkileri gözardı edilerek, ülkeyi emperyalizme peşkeş çekebilmek için aynı tehlikeyle karşı karşıya kalma pahasına **Mersin'in Akkuyu beldesinde** nükleer santral projesi hayata geçirilmek istenmektedir. AB emperyalistlerinin, böyle bir projeyi kendi ülkelerinde hayata geçirmeyeceklerini belirtmelerine rağmen Fransız emperyalizmi tarafından gündeme getirilen böyle bir talebe Türkiye'den olumlu bir yanıt verilmesi ülkemiz egemenlerinin insan hayatını ne kadar "**ciddiye aldıklarının**" bir göstergesi. Üstelik de ülkemizde daha tehlikesiz enerji kaynakları kurma fırsatı olmasına rağmen. Yine dün İzmir'in Bergama ilçesinde, bugün Artvin'de kanser hastalığını yayma riski çok yüksek olan siyanürlü altın alma projesinin hayata geçirilme çabaları, bu bakış açısının başka bir kanıtı. Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. **Çünkü kâr amacı güden bu sömürücü sistem için insan ve doğal hayatı çok önemsiz.**

Tüm bunlara bir yenisi daha eklendi. Mersin'in **Karaduvar Mahallesi'**nde yeni bir doğa katliamı yaratma riski çok yüksek olan iki önemli fabrikaya göz yumulmaktadır. Yoğunlukla Arap emekçi halkımızın yaşadığı ve geçimlerini balıkçılık ile tarımla sürdüren bu mahallenin yanbaşıda kurulan **OPET-TUTA** petrol dolum tesisleri ile

AKGÜBRE Fabrikası mahalle halkının yaşamını tehdit etmektedir. Bir taraftan **OPET-TUTA** petrol dolum tesislerinin boru hatlarından sızan petrol, artezyen sularına ve toprağa karışarak tarım hayatını yok ederken yine bu petrolerin yaydığı kötü kokular ile **AKGÜBRE** fabrikasının bacalarından bırakılan kükürtdioksit dumanı ve kokusu insan hayatını tehdit etmektedir. Aynı zamanda hemen mahallenin yanbaşıdaki denize kadar uzanan bu borular balıkçılık sahasını daraltırken, balıkçıların denize attıkları ağların çoğunun borulara takılarak yırtılması balıkçılara maddi zararlar vermektedir. Yine **AKGÜBRE** tarafından denize bırakılan atıklar ile bu borulardan sızan petrol deniz yaşamını etkilemektedir.

Seçim öncesi mahalleden çıkan, bu sorunu çözeceğine söz verip içlerinden biri olduğunu iddia eden ve halkın, oylarını güvenerek verdiği Mersin Büyükşehir Belediye Başkanı **Macit Özcan** ise koltuğa oturduktan sonra gerçek yüzünü göstererek sermayeden yana tavrını koymuştur. Bu da yetmezmiş gibi halkı hiçe sayarak "**bu tesisleri kapattırmayacağız, gerekirse Karaduvar'ı taşırız**" gibi bir açıklama yapmıştır. Şu anda mahalle halkı tüm bu siyaset aldatmacasının farkına vararak artık kendi çabalarıyla mahallelerinin bu sorunlarına sahip çıkmaya çalışıyorlar ve herkesi bu mücadeleye sahip çıkmaya çağırıyorlar. Duvarlara yazdıkları "**OPET-TUTA defol**", "**Mahımızı aldınız canımızı asla**" sloganları ise tepkilerinin en önemli yansımalarından biri...

Yıllardır Karaduvar halkını ve doğayı tehdit eden **ATAŞ Rafinerisi'**nde **25 Temmuz** Pazar günü çıkan yangında 102 No'lu Petrol Deposu tamamen yandı. Gelen itfaiye ekipleri yangını söndüremeyince deponun içindeki petrolün bitmesi beklendi. Çok fazla zarara yol açmayan ancak diğer depolara sıçradığı takdirde tüm Mersin'i tehdit edecek bir konuma sahip olan **ATAŞ Rafinerisi'**ndeki bu yangın aylardır seslerini duyurmaya çalışan Karaduvar halkını bir kez daha haklı çıkardı.

EROL İNAN: Ben Balıkçılar Derneği yönetim kurulu üyesiyim. Balıkçıyım. Geçimimizi denizden sağlıyoruz. Şu anda mahallemizde bir sürü sorun var. Mesela ilk başta **AKGÜBRE** fabrikası var, **ATAŞ** rafinerisi var, **OPET-TUTA** var. Gerçi şimdi **ATAŞ** rafinerisi dolum tesisi olarak kullanılacak ama yine de sorun. Ama burada en son mahallemizin toprakları değişik isimlerde satın alınarak aynı işlevi gören, aynı işe hizmet eden petrol dolum tesisleri kuruldu. Bunların da uzantıları borularla denize açılıp, gemiler de yanaşıp petrollerini oraya pompalıyorlar. Şu aşamada çok fazla bir tehlike arzetmiyor ama ilerleyen süreçlerde çok büyük bir tehlikenin arz edeceğini düşünüyorum. Çünkü geçenlerde bir petrol sızıntısı oldu. Tarlalarımızdaki ekinler kurudu. Sulama sondajlarından çıkan su, mazotlu çıktı. Ve yanmaya başladı. İnsanlar suya kibrit çakıp yakıyor ve herkese gösteriyordu. Yine petrol sızıntısı sonucu oluşan gaz sıkışması sonucu 10 kilo ağırlığındaki kanalizasyon kapakları metrelerce havaya uçtu. Yani oradan bir insan geçseydi ne olacaktı? Hatta o an ateş alacak bir yer olsaydı ortalık alevlenecekti. Yetkililer de "**bu konuyla ilgili olarak gerekeni yapıyoruz**" diyorlar ama bu adamlar yine faaliyetler. Belediye bu konuda duyarsız kalıyor mesele. Yani burada 20-25 bin insanın hayatı söz konusu ve halk dikkate alınmıyor. Hiçbir tedbir alınmıyor. Yetkililere soruyoruz, "**buralar ruhsatsız diyorlar, kapattıracağız**" diyorlar ama hiçbir gelişme yok. Hatta bu konuyla ilgilerinin kalmadığını söyleyen yetkililer bile var. Bizim de yapacağımız tek şey kalıyor geriye, konuyu basın mensuplarına anlatmak, onlar da duyarlı olurlarsa. Şu anda denizimizde 8-10 tane petrol boru hattı var. Bu balıkçılık sektörünü de çok etkiliyor. Ağlarımızı atıyoruz boru hatlarına takılıyor yırtılıyor. Bizim av alanlarımızı da daralttılar. Artık yeterli verim alamıyoruz. Ayrıca ileride doğacak herhangi bir petrol sızıntısı deniz yaşamını da bitirecek. Buna bir önlem alınmalı. Yani **bunun tek bir yolu var, Bergama Köylüsü gibi birlik olup di-**

renmek. Öncelikle bu olayın ciddiyetinin kavranması gerekmektedir. Şu anda geniş halk kitlesi olayın ciddiyetini kavramış değil. Hatta bu işyerleri mahallemizden insanları buralarda çalıştırarak bize karşı koz olarak kullanıyorlar. **Burada böl, parçala, yönet taktiğini uyguluyorlar.** Buraya **OPET** tarafından birkaç tane daha platform kurulacak. Yani bunlar balıkçılık ve tarım sahasını bitiriyorlar. İşte yaşarsan bunların içinde yaşarsın. Bugüne kadar basın açıklamaları yaptık konuyla ilgili, çeşitli toplantılar yapıldı. Şu anda da mahkemeye suç duyurusunda bulunulacak. Hatta gerekirse konu **AİHM'e** kadar taşınacak. **Şimdi mahallemizde bu konuda çok fazla birlik yok. Biz bu sorunu yaşıyoruz.** Bu sorun ne zaman gündeme geliyor, ancak bu konuyla ilgili bir sorun yaşandığında gündeme geliyor. Yoksa bu yokmuş gibi tavır koyabiliyoruz. Ve şu anda gördüğümüz gibi denizimiz çok kirlidir. Biz artık denizimize giremiyoruz. Bu borular direkt denizden gelerek mahallemizin altından geçiyor ve rafineriye ulaşıyor. Yani şu anda herhangi bir tehlike karşısında mahalle havaya uçabilecek kadar riskli bir durumda. **Bizim son olarak söyleyeceğimiz, biz bu işin peşini bırakmayacağız. Yasal olarak bütün haklarımızı kullanacağız.** Belediye Başkanı seçimden önce sürekli "**ben içinizden biriyim**", "**bu sorunu çözeceğim**" diyordu. Ama seçimden sonra bir daha buraya uğramadı. Yani bu mahallenin oy potansiyelinin % 70'ini almasına rağmen böyle bir şey yaptı. Ama bir dahaki seçimlerde tekrar gelip ben içinizden biriyim diyebilecek mi? Zaten bu işler bir avuç sermayenin elinde.

NECMI SİRKECİ: Ben balıkçılık yapıyorum. Bizim yaşadığımız sorunlar şunlar. Biz avlanmak için denize gidiyoruz. Ağımızı attığımızda ağlarımız boru hatlarına takılıp yırtılıyor. Ben daha yeni denizden geliyorum. Yeni aldığım ağım borulara takıldı yırtıldı. Parasını bile daha ödeyemedim. Şimdi hangi yüzle gidip yenisini alacağım? Bir de denize koydukları platformların, boruların herhangi bir ışıklı belirtisi yok.

Akşam balığa çıktığımızda bunlardan birine çarpsan 15 milyarlık tekneyi batıracağı yetmiyormuş gibi canından da olursun. Bizim başka geçim kaynağımız yok. Çalışmadıktan sonra borcumuzu ödeyemez duruma geldik. Çoluk çocuk perişan olduk. Yani elimden gelse gücüm olsa bu boru hatlarını ateşe vereceğim. O dereceye gelmiş artık. Bir de kurdukları tesisat yüzünden av alanlarımızı da daralttılar. Artık fazla balık çıkaramıyoruz. Yeterli verim alamıyoruz. Biz eskiden çoluk çocuk suya girerdik. Artık suya da giremiyoruz. Üstelikte daralttıkları alanlarda balık avlanılmaz deniyor. Hadi büyük motorlar derine açılabilir ama bizim gibi küçük balıkçı ne yaparsın?

HASAN ERSOY: Biz evimizde, bahçemizde kokudan duramıyoruz. Her taraftan mazot, petrol kokuları geliyor. Yani ekme yapıyoruz ama koruyoruz bunları çocuklarımıza yedirmeye. Ben çiftçilikle uğraşıyorum.

ni artık Karaduvar halkı birlik olmalı. Yani sorunlarımız çok büyük bizim. Soruyoruz yetkililere ne olacak bizim halimiz?

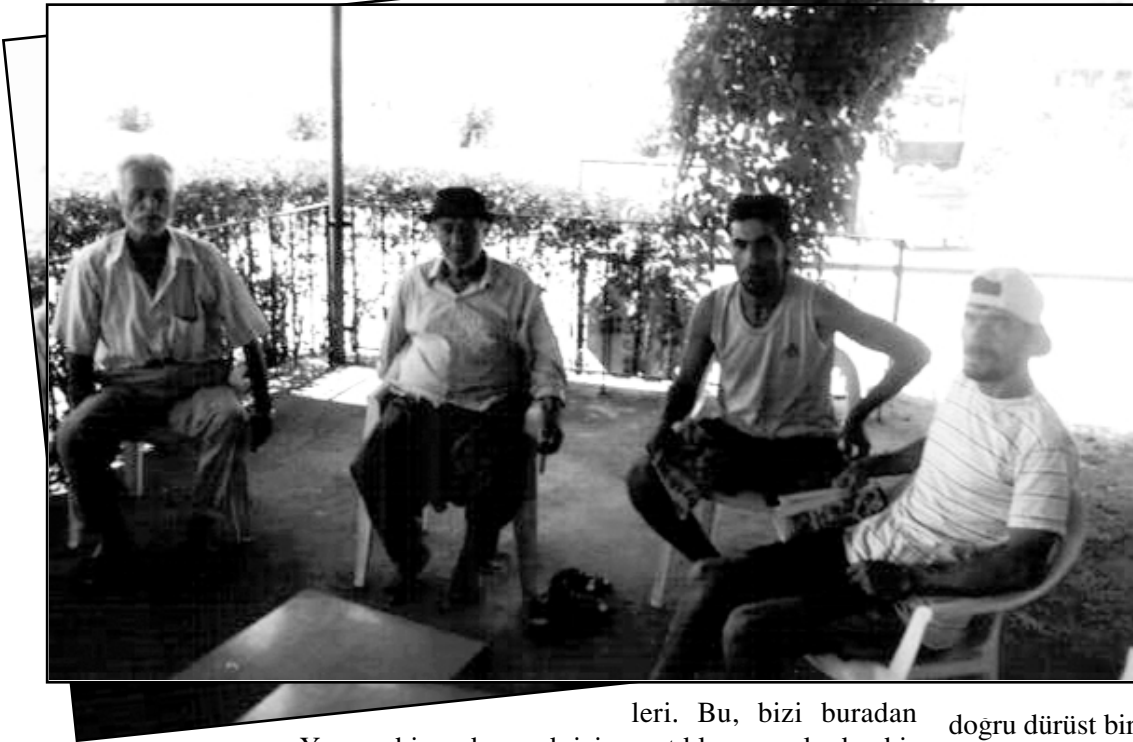
SÜHEYL A ERSOY: Kesinlikle 5 yıl sonra bu mahalleden bir sürü kanserli hasta çıkacak. Belki beş yıla kadar kalmaz bile. Şu an bile mahalleyi gezin bu hastalığa yakalanan bir sürü insan var. Biz geceleri yatarken kokulardan kaynaklı pencerelerimizi açmıyoruz. Bizim geçimimiz bu tarlalardandı. Bu topraklardan boru hattı geçecek diye toprağımızı elimizden aldılar. Ayrıca şu an elimizde olan tarlaları ektiğimizde sulama yüzünden ekinlerimiz ölüyor. Çünkü sular hep mazotlu. Böyle bir şeyden çok şikayetçiyiz. Ama bizi dinleyen yok. Tüm bu sorunlar yetmezmiş gibi birkaç ay sonra doğalgaz boruları döşenecekmiş. Bir o eksikti yani. Biz bu sorunları dile getirdikten sonra fabrikalar makinelerin seslerini açmaya başladılar gece-

lik. Akşamları çok pis kokular yayılıyor ortalığa. Bu petrol sızıntıları ve AKGÜBRE atıkları deniz yaşamını, tarımı yok etmeye başladı. Doğal olarak mahalle halkının çalışmaması biz esnafı da olumsuz etkiliyor. Bu insanlar çalışmayınca paraları olmuyor, olmayınca da her şeyi veresiye almak zorunda kalıyorlar. Bu da bizi zor durumda bırakıyor. Ayrıca temiz bir hava soluyamıyoruz, sularımızı içemiyoruz, denizimizi kullanamıyoruz. Şu ana kadar bu konu-

Öncelikle bu olayın ciddiyetinin kavranması gerekmektedir. Şu anda geniş halk kitlesi olayın ciddiyetini kavramış değil. Hatta bu işyerleri mahallemizden insanları buralarda çalıştırarak bize karşı koz olarak kullanıyorlar. Burada böl, parçala, yönet taktiğini uyguluyorlar.

dan nereye sürecekle? Ben burada Belediye Başkanı Macit Özcan'ı kuyorum bu sözlerinden kaynaklı. Çünkü seçim öncesi verdiği sözlerde durmadı. Ben seçim öncesi onun sa- zanması için çok koşturdum. Bize sa- hilimizi düzelterceğine ve bu soru çözeceğine söz vermişti. Ama şu ana kadar hiçbir gelişme yok. Bir de u- gün çıkmış Karaduvar'ı gerekirse taşı- rız diyor. Yazık yani. Biz evlerin izi terk etmeyiz. Ben canım pahasına da olsa her türlü eylemi yaparım. Bizim sorunlarımızı çözmüyorlarsa bile en azından bizi rahat bıraksınlar.

Yarın bir- gün bu tarlalarda bir sızıntı olursa ben 15 nüfus besliyorum ne olacak bu 15 nüfusun hali? Nasıl beslenecek nereden geçineceğiz? Sızıntılar yeraltı kaynaklarımıza, artezyen sularımıza karışıyor. Ekinlerimizi suladığımızda onları kurutuyor. Geçenlerde gaz sıkışması yüzünden kanalizasyon kapakları havaya uçtu. Bugüne kadar eylemler oldu, toplantılar yapıldı ama Karaduvar halkı gitmedi ki. Ta Silifke'den gelip bizi destekleyenler var ama Karaduvar halkı sessiz kaldı. Ya-

leri. Bu, bizi buradan kovmak için yaptıkları oyunlardan biri. Geçenlerde Büyükşehir Belediye Başkanı bir açıklama yapmış gazetelere, "bu fabrikaları taşımamız, gerekirse Karaduvar'ı taşırız" şeklinde. Eskiden burada belediye ekmeği satılıyordu, belediye otobüsleri çalışıyordu, artık çalışmıyor. Biz bunlardan vazgeçtik, yeter ki bu insanlar bizi bize bıraksınlar. Bizim yıllar önce denizlerimiz o kadar güzeldi ki şimdi yanına yaklaşılmıyor.

YILDIZ MUTLUAY: Ben esnafım. Bizler denizlerimizi kullanamaz hale

dogru dürüst bir eylemimiz olmadı aslında. Ama ben istiyorum şöyle ses getiren bir eylem olsun. Geçen yerel gazetelerde bizi buradan süreceklelerini yazmış. İnsanlık bu kadar mı ölmüş ya? Bu kadar insanı evinden barkın-

Şu ana kadar bu konuyla ilgili olarak doğru dürüst bir eylemimiz olmadı aslında. Ama ben istiyorum şöyle ses getiren bir eylem olsun. Geçen yerel gazetelerde bizi buradan süreceklelerini yazmış. Yazık yani. Biz evlerimizi terk etmeyiz. Ben canım pahasına da olsa her türlü eylemi yaparım. Bizim sorunlarımızı çözmüyorlarsa bile en azından bizi rahat bıraksınlar.

İşçi-köylü'den

**Dünya Ezilenlerini Birleştiren Ortak Fotoğraf;
Yoksulluk, Fuhuş, Uyuşturucu
SINIF SAVAŞIMI ORTAK KADERİN ORTAK KURTULUŞU**

Emperyalistlerin ve onların yerli işbirlikçi ve uşaklarının dünya halklarına yönelik gerçekleştirdiği azgın saldırıların yeni örneklerini görüyor ve yaşıyoruz her gün. Kara Kıta Afrika'da yaşanan yoksulluk ve tecavüz, Irak'ta işgalden dolayı alt üst olmuş yaşamların açlık ve yoksullukla yürüttüğü mücadele, ülkemizde her gün biraz daha büyüyen sefalet dünya ezilenlerinin ortak fotoğraf karelerini oluşturuyor.

Ülkemizdeki yoksulluğun fotoğrafı her gün biraz daha büyüyor ve korkunç boyutlara varıyor. **Ankara Ticaret Odası** tarafından hazırlanan ve geçtiğimiz günlerde yayınlanan **"Bize Neler Oluyor?"** başlıklı rapor oldukça çarpıcı veri ve bilgileri içeriyor. Türkiye'deki fuhuş sektörünün incelenerek belli verilerin ortaya konulduğu raporda, ülkemizdeki hayat kadınlarının sayısının 100 bine yaklaştığı belirtiliyor. Her 350 kadından birinin fuhuş batağında olduğu belirtilirken, fuhuş yapma yaşının 15'e kadar düştüğünü ve yaş ortalamasının 15-40 yaş arası olduğu belirtiliyor. Bu yaş aralığında ülkemizde bulunan kadınların yaklaşık 17 milyon civarında olduğu düşünüldüğünde ortaya çıkan bilanço oldukça çarpıcı ve ürkütücü.

"Çocuk hayat kadınları" olarak ifade edilen 15 yaş sınırdakilerin oranı ise her gün biraz daha artıyor. Rapor da incelenen ve ortaya konulan bilgiler mevcut resmi bilgiler üzerinden hazırlanarak ortaya konulmuş durumda. Bir de bu resmi bilgilerin dışında özellikle de yoksul semtler başta olmak üzere bu bataktaki olanların sayısının yüzlerin üzerinde ifade edilebilecek bir durum mevcut. Yaş ortalamasının 15 olarak belirtildiği raporda bu yaş sınırının altında çalıştırılan **"çocuk hayat kadınları"** var. Ve fuhuş bugün ülkemizde dev bir sektör olma özelliğini kazanmış durumda. Vergi rekortmenleri arasında geçen genelev sahiplerinden, fuhuş mafyasına dönen milyonlarca dolar pa-

ra fuhuş pazarının bir sektör haline gelmesindeki en önemli faktör.

Daha önce yapılan araştırmalardan da hatırlanacağı üzere özellikle de küçük yaşta kız çocuklarının yabancı ülkelere para karşılığı satıldığı da ortaya konulan gerçekler arasında. Tüm bunlarla birlikte düşünüldüğünde olayın uluslararası boyutuyla birlikte çizilen tablosu bizlere aynı zamanda yoksulluğun da derin tablosunu veriyor. Açlık sınırının gün geçtikçe büyüdüğü ülkemizde ve daha bir dizi ülkede fuhuşun bu korkunç boyutlara ulaşmasının zemini hazırlanıyor. Açlığın ve yoksulluğun umut kapısı haline getirilen fuhuş pazarı **"garantili ekmek kapağı"** olarak bakılan bir yer durumuna getirildi. Bugün 30 bin kadın İstanbul, Ankara ve İzmir'de genelevde çalışmak için vesika bekliyor. Kızlarını küçük yaşta bu sektörün içine atanlar ya da bizzat kendisi yapan ailelerin sayısı yine azımsanmayacak boyutlarda. Yine eşleri tarafından bizzat bu bataklığın içine sürüklenenler... toplumsal yozlaşmanın ve çürümenin bu anlamda ortaya çıkan boyutuna TV'lerin kınayan tablosuyla bakıp, hayretler içine düşüldüğünde iflas eden sistemin çıplak aynasıdır aslında karşımızda olan.

Yine yoksulluğun çarpıcı bir fotoğrafı olan uyuşturucu madde bağımlılığı ülkemizdeki temel sorunlar arasında yer alıyor. Sokaklarda bali çeken çocukların oranı artarken yaş sınırı da buna paralel sürekli düşüyor. Sokak çocukları bu çarpıcı fotoğraflar arasındaki yerini hiç kaybetmiyor.

Ankara Ticaret Odası'nın hazırladığı raporun diğer bir çarpıcı alt başlığı ise dilencilik sektörü. Dilenmesi için yoksul ailelerden kiralanan çocukların, dilencilik yapmaları için kolları ve bacakları kırılan çocukların oranı hayli yüksek. Oldukça yüklü miktarda para-

ların döndüğü dilencilikte, kurulan dilencilik mafyası insanların onurlarını ayaklar altına alarak topladıkları paraların tümüne el koyuyor. Bu sektörde dönen paranın oranı ise raporun çalışma sonucuna göre yarım katrilyon lira. Sayıları 15 bine yaklaşan dilencilerin oranındaki bu artışın nedeni ise yine yoksulluk. Artan işsizlik ve pahalılık, geçim sıkıntısı vb. nedenler insanların bu yola başvurmasının temel nedeni.

Her gün raya girdiği iddia edilen ekonominin raydan feci şekilde çıktığının fotoğrafları sadece bunlarla da sınırlı değil. Son 30 yılda 40 bin insanın intihar ettiği gerçeği **"raya giren"** ekonominin bir sonucu. 2003 yılında intihar edenlerin sayısı ise 10 binin üzerinde. Araştırmalar sonucu her dört evden birinde silah olduğu belirtiliyor. Boşanma olaylarında yaşanan artış ise yine **"raya giren"** ekonominin çarpıcı fotoğraflarından biri.

ATO'nun hazırladığı raporda ekonomik krizin neden olduğu boşanma oranları şöyle açıklanıyor:

"1998 yılında 115 bin 265 boşanma davası açıldı. 1999 yılında bu rakam yüzde 6 artış göstererek 123 bin 271'e yükseldi.

2000'de bir önceki yıla göre yüzde 7 artan boşanma davaları 131 bin 814'e, 2001 yılında da bir önceki yıla göre yüzde 14 artışla 150 bin 110'a yükseldi. 2002 yılında bir önceki yıla göre yüzde 2 artışla 153 bin 409'a yükselen boşanma davalarında, 2003 yılında adeta patlama yaşandı. Söz konusu yılda bir önceki yıla göre yüzde 21 arttı."

İnsanların en küçük tartışmalarda dahi karşılıklı çektiği silahların basına yansıyan oranı hiçte küçümsenecek boyutta değil. Kendini koruma güdüsünün vardığı boyut korkutmak veya göz dağı vermek için kıyımların yaşanması, yüzlerce ailenin parçalanması vb. Burjuva basınının magazin sayfalarını dolduran bu haberler ve yaşanmışlıkların her gün bir yenisini okuyoruz, izliyoruz. 12 yaş sınırı altına düşen toplumsal işkence vakaları raporda yer almayan diğer bir gerçek. Antalya'da arkadaşlarını ağaca bağlayarak saatlerce döven, vücudunda sigara söndüren bu toplumun çocukları geleceğe bakıyor! İnsani dür-

tülerin değil, çocuksu masumiyetimin yitirilmesine zorlandığımız bu çağrıda bunun gibi onlarca örneği çok yakın zamanda okuduk. Tanınmayacak ve yürüyemez hale getirdiklerinden emin olduktan sonra işkence yapmayı bırakan 12'sindeki yaşam ve ruh halinin bu olmadığı bir gerçekse, bu ruh hali ve psikolojinin yaşanmasının her türlü koşulunun mevcut sistem tarafından yaratıldığı da bir o kadar gerçek olan durum. Devlet için kurşun sıkkan katillerin şeref madalyası ile onurlandırıldığı ülkemizde, şiddetin körüklendiği ve silahların konuştuğu dünyamızda şiddetin bu denli boyutlu bir oran almasını kaçınılmaz sonuç olarak kim inkar edebilir.

Ekonomik sistemin yıkımlar yarattığı toplumsal yaşamda ortaya konulacak bir dizi tablonun sadece bir kaçını bunlar. İvmesi yükselen açlık ve yoksulluk öyküleri bir dram olmanın ötesinde bir yandan çürümeye ve yozlaşmaya neden olurken diğer taftan sisteme tepkinin ve öfkenin birikmesinin de zeminini yaratıyor. Gece kondu yıkımlarına karşı ellerinde sopalarla direnen emekçi halkın, sendika hakkı için direnen işçinin, demokratik hakları için mücadele eden tüm ezilenlerin öfkesi dün olduğundan daha fazla.

Ancak şu bir gerçek ki bu tepkinin kendiliğinden birikimi ve yarattığı öfke örgütlenmedikçe bir sonuç elde etmek mümkün değildir. Fuhuş bataklığına sürüklenen yoksullar, uyuşturucu müptelası yapılan gençler ve 12'sine indirilen işkence fotoğrafları inkar edilemez gerçekler. Bu gerçekliği görerek ve bilerek müdahale ise bizler için temel nokta. Özellikle bugün emekçi semtlerde boy gösteren fuhuş mafyası, uyuşturucu mafyası ve daha bir dizileri.

Bunlara karşı mücadele ve halkın bu noktadaki tepki ve öfkesini dillendirmek ve bunun için somut adımlar atmak önemli. **Günümüz koşulları ve yaşanan gelişmeler müdahalesizliği ve iradesizliği kaldıramayacak kadar ağır ve hızlı.** Sürüklenen değil, müdahaleci ve değiştirici olmak, olabilmek için rolümüzün ve görevlerimizin ağır sorumluluğuyla hareket etmek durumundayız.

Socotop tütün işçileri direnişte

14 Temmuz 2004 tarihinde Konak Meydanı eski Sümerbank önünde bir araya gelen yaklaşık 200 Socotop tütün işçisi, **"Haklıyız Kazanacağız"** yazılı pankart ile **"9 gün iş değil haklarımızı istiyoruz"**, "Sonuna kadar birlik sonuna kadar mücadele", **"Socotop tütün işçileri direniyor"** yazılı dövizler açarak, "Emeğin gücü sermayeyi yenecek", **"İşçiyiz haklıyız kazanacağız"** şeklinde slogan attılar.

Burada işçiler adına konuşan **Kadir Dereli**, patronların kendilerinden bir yılı 9 günlük çalışma ile geçirmelerini istediğini belirtti.

"Socotop patronu ve onun

işbirlikçi müdürleri, işçi sayısını azaltarak, kalan işçilerin çalışma kapasitesini artırarak sömürüyü ve kârı çoğaltmak istiyor" diyor Dereli şöyle konuştu:

"Emeğimizi sömürerek trilyonlar kazananların gözü doymuyor. Bu yüzden Bornova fabrikasını satmak istiyorlar. Ancak sadece bununla da yetinilmiyor. Bornova fabrikasını kapatmak isteyen Socotop patronu, bizi 9 gün gibi komik bir süre çalıştırmakla kalmayıp, kıdem ve ihbar tazminatlarımızı da vermek istemiyor. Socotop patronu 9 gün çalıştırıp, hiçbir hakkımızı vermeyip işletmeyi kapatarak bizim emeğimizle, bizim emeğimizle oynuyor. Ancak şunu bilmeleri

gerekir ki, ne emeğimiz ne de ekmeğimiz çocuk oyuncağı değildir. Emeğimiz ve ekmeğimiz onurumuzdur ve kimsenin onurumuzla oynamasına izin veremeyiz."

"Halkımıza sesleniyoruz, bize destek olun" diyor Dereli, **Philip Morris** mallarının binlerce işçinin alınterinin gaspıyla üretildiğini ifade ederek, halka Philip Morris sigaralarını almamaları çağrısında bulundu.

İşçilerle konuşan Tek Gıda-İş Ege Bölge Şubesi Sekreteri **Gürsel Köse**, kendilerinin işçi temsilcisi olduğunu, işçilerden talepleri aldıklarını ve gerekli girişimlerde bulunacaklarını belirtti. (H. Merkezi)

Dersim'den İzlenimler... Dersim'den İzlenimler... Dersim'den İzlenimler... Dersim'den İzlenimler...

"Bizden selam yoldaşlara"

Halkın umudu, düşmanın korkusu olan, sevdamızın tohumlarının atıldığı, boy verip serpildiği Dersim'deyiz. Büyük bir coşku ve heyecanla çıkıyoruz yola. Uzun bir yolculuktan sonra tüm heybeti ve görkemiyle karşılamakta bizi **Munzur**; tüm zorlamalara, baskılara rağmen... Bu kez yüreğimiz biraz buruk. Geçtiğimiz aylarda şehit düşen **Ahmet** (Rıza) ve **Sevda** (Barbara) yoldaşlarımızın silueti geziniyor Munzur'un hırçın kayalıklarında. **Onları selamlıyor ve and içiyoruz devraldığımız bayrağı daha da yükseltmeye...**

Evet hırçın kabına sığmayan Munzur'un suyunu kesmek istiyorlar. Kendi çıkardıkları yasalarda "Milli Park" kapsamına girmesine ve uluslararası yasalarda da milli parkların tahrip edilemez olmasına rağmen; bin bir çeşit bitkinin yetiştiği doğa harikasını barajlarla yok etmek istiyorlar. Oysa Munzur coşkundur, oysa Munzur tarihe tanıklık etmiş bir direnişin sembolüdür. 38 Dersim katliamını yaşamış bir amcamızın dediği gibi "Kan akıyordu Munzur haftalar boyu" ve bu sevdayı engellemeye çalışanlara inat deli gibi, döşünü döve döve

akmaya devam ediyor Munzur ve akmaya da devam edecek.

Bu yıl 5.si düzenleniyor "**Munzur Kültür ve Doğa Festivali**"nin. Her yıl yeni bir sloganla yola çıkmakta on binlerce Dersimli. Dersim halkı yukarıda sıraladığımız özelliklerden kaynaklı dolu dolu geçmesini istiyorlar festivallerinin. Sadece 3-4 gün değil, her zaman sahiplenmeyi, miraslarına sahip çıkılmasını istiyorlar. Tam da devletin operasyonlarını hiç kesmeden arttırarak sürdürdüğü, şehit düşen gerillaların kulaklarını kestiği, cesetlerine işkence yaparak tanınmaz hale getirdiği, gerilla cesetlerini ailelerine vermediği bugünlerde. Gerillanın ana kucağı olan, yıllarca ev sahipliği yapan, düşmana karşı koruyarak gerillaya güç veren, omuz veren Dersim'de. Munzur'da bu yılki festivalin şiarı; yaşanan tüm baskılara rağmen "**Munzur barajlara değil, barışa aksın**" oldu.

Yıllarca uygulanan ambargolarla, başlarına yıkılan evleriyle, yerinden yurdundan zorla kopartılıp göç ettirilen Dersim halkı "barış" sloganını kabul etmedi, içine sindiremedi. Konuştuğumuz

bütün insanlar belirlenen slogana karşı tepkilerini dile getirirken, geçtiğimiz yılın sloganı olan "**Munzura sahip çık, köyüne geri dön**" şiarının slogandan öteye gitmediğini; bu yıl bunun daha kapsamlı işlenmesi gerektiğini dile getiriyorlar...

Bizler de bu yıl 21 Temmuz'da standların kurulmasıyla beraber **Partizan** olarak çalışmalarımıza geçen yıllardan edindiğimiz deneyimler ışığında başlıyoruz. Çalışmalarımızın esasını kitlelere ulaşmak ve onlarla bağ kurmak oluşturmaktadır...

Standımızı açıp Partizan Flamaları, pankartları ve afişlerimizle donatıyoruz. Standımıza ilgi yoğun. Özlem yüklü yürekler kucaklıyor bizleri; bir grup arkadaşımız standı gelenleri karşılarken, diğerlerimiz köyleri geziyor. Yayınlarımız aracılığıyla ajitasyon-propaganda yaparken aynı zamanda şehit, tutsak yakınlarımızı ziyaret ederek mezar anmaları yapıyoruz. Yayınlarımıza olan ilgi oldukça yoğun.

Daha köy girişlerinde "**hoş geldiniz kirvem**" diyerek sarıyor halk etrafımızı; önce aldıkları gazeteye dalıyorlar adeta susamışçasına ve düzenli okuyamıyoruz diyorlar sitemkar bir şekilde. Köy meydanındaki kahveye oturuyoruz yaşlı bir amca çöküyor yanımıza "**Biz Partizancıları severiz, onları tanırız. Aha bu çocuklar onların kucaklarında büyüdü. Ama şimdi buraları bırakıp gittiler. Çocuklarımızı yalnız koydular**" diyerek başlıyor gerillayla ilgili anılarını anlatmaya... Ve ekliyor arkasından "**Bizden selam söyleyin tüm yoldaşlara**"... Bir kez daha özlem dolu gözlerden yüreğimize yansıyan ışık umut veriyor bize.

Girdiğimiz kimi ilçelerde dikkatimizi çeken bir nokta ise birçok yayının bulunmasına rağmen İşçi-Köylü gazetesinin olmaması ve bir kez daha anlıyoruz haklılığımızın düşmanın bilincinde ne

derin bir korku olarak yansıdığını...

Girdiğimiz köylerden biri de geçtiğimiz aylarda düşmanla girdiği çatışmada şehit düşen yoldaşımızın, Sevdamızın köyü. Önce aileyi ziyaret ediyoruz. **Anamız bizleri gözleri yaşlı ancak yüreği umut dolu karşılıyor.** Kızına olan sevgisini yoldaşlarına akıtıyor. "**Kalk Barbaram yoldaşların geldi**" diyor. Ardından bize Barbara'yı anlatmaya "Benim kızım devrimciydi, insanları severdi. Ben ne desem de kâr etmedi. Ben bu yolda öleceğim dedi ve istediği gibi öldü." Hep birlikte mezara gidiyoruz. Ve Sevda nezdinde bir kez daha yumruklarımızı kaldırarak tüm şehitlerimizi anıyoruz...

Neredeyse girdiğimiz her köyden bir şehit yoldaşımız var. Köy halkının şehitlerimizden övgüyle bahsetmeleri; 15-16 yaşlarında gençlerin adeta tanıyormuşçasına anlatmaları onların destansı yaşam ve direnişlerinin nesiller boyu dillerden dillere büyüerek aktığının kanıtı.

Yol güzergahındaki tüm köylere giriyoruz. **Kimiyle geçen yıldan tanışıyoruz. Kucaklaşıp hasret gideriyoruz. "Geleceğinizi biliyorduk ama biz Partizancıları hep çevremizde görmek istiyoruz" diyor bir teyzemiz.** Yazın gelmesiyle beraber köyler biraz daha canlanmış ancak kimi köylerde karşımıza sadece yıkık ve terkedilmiş evler çıkıyor. Bu durum yüreğimizi burksa da bir gün yeniden sahiplerine kavuşacakları düşüncesi heyecanlandırıyor bizleri...

Girdiğimiz her köyde Partizancı olmanın ayrıcalığı iliklerimize kadar işliyor ve bunu bize hissettiriyor. Dersim halkı; her köyden arkamızdan umutla bakan, bekleyen gözler ve "Bizden selam söyleyin tüm yoldaşlara" sözleri kulaklarımızda çınlayarak ayrılıyor. Yeniden görüşmek üzere yüreğimizdeki inancımızla...

İŞÇİ-KÖYLÜ

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: **Numan BOZER**
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR

KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI KOÇAŞ İŞHANI NO: 87. DAİRE:318 KONAK, TELEFAKS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
SAMSUN: KALE MAH. YUSUF KEPELİ İŞHANI, KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERSİN
AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

Dersim ra xeveri...Dersim ra xeveri...Dersim ra xeveri...

"Simaré selam hevalené!"

Ma Dersim derime, cao ke omidé miletio, cao ke toximé sewda ma yeno, beno pil, Sewda mawa ke tersé dîsmenia. Eve qéret kume 'ra rae. Raa de derge ra tepia, Muzır, çıqa ke zorliğeni bıvo ki, vera ma yeno. Nafa zerré made dez esto, asmuné virénu de ma **Hemed** (Rıza) u **Sevda** (Barbara) seid dé. **Ma inu sılam kéme u sond weme ke bayrağa ke ma inura gureta daina avé beme...**

Ya, wazené ke uwa Çhemé Muziri bıbirné, çıqaşı ke eve qanununé ho kerdo ve "**parko Milli**" çıqaşı ke qanununé miletu ra gore na park werte ra wedardene tometevo ki... wazené ke na cao cenet, na cao ke hazar u zu baveti dar u çiçeği tey resené ra, wedaré. Halbıke Çhemé Muziri zu sembola, tarixi ré, sarre wedardene ré saadani kerda. Çituri ke zu apé mao ké qırr kerdena 38i diya vano "Çhemé Muziri eve heftuna goni şiyené" o, iyé ke wazené ke na sewda bıvıdarné inuré inat raa hora devam keno, rézeno, nae ra tepia ki rézeno sono.

Esmer "**Festivalé kultur u Taviaté Muziri**" yé 5ine cérino de. Her serre eve des hazaruna dersimiji eve slogano de newe kuné 'ra rae. Saré Dersimi wazeno ke,seveta hususiyetuné corenu,festivalé horé teyna 3-4 roji né, her waxt wair vejıyo,vazeno ke méresé horé wairvo.Hem ki na rozuné ke devlete operasyonuné ho jédnena,na rozuné ke gerilaé ke seid bené ,gosune dine cıra kena u cendegu ré seşıat kena u i nasnébene.

Na rozuné ke cendegu wairu nédana.

Cao ke gerillau ré vırara ho kerda ra, phoşti da ve cı ,dısmeni ra xelesné, Dersim de, siaré festivali, çıqaşı ke zorbajéni bıvo, "Çhemé Muziri golu nérézo, haşıtiyeré birézo vi!?"

Eve serru ambargo na ve ro, boné qomé ma rızınay sero, eve zora welaté hora Kerdi tever, day goc kerdene, go-

mé ma qomé ma na slogan "Haşıtiye" qewıl nékerda. Miletu ke ma tey qeseykerd péroine a slogan qewıl nékerd, vake slogano parén "Muziri ré wair vejıye, peyser dewa ho racé" qese ra dot néşi" vake "esmer na slogan tenena hira bicériyo dest".

Ma ki, **Partizanu** ki asma themuze de standé ho na ro. Ma par na kar ra tenena derse qureta.

Ma wazeme ke eve na karé ho, eve mileti ra zuvime. Standé ho kéme ra eve filamuné Partizani, eve pankart u afisuné ho neqesneme. Esmer oncia alaqué mılati standé maré zofo.

Taé olvozé ma, aé ke yené standé ma, vera dinu soné, taé ki dewu ra feteliné propaganda kené u taé ki hem ki soné, aé ke hepıs deré, aé ke seid biyé, diaré ma u piyé dinu u. soné mezela dinu.

Alaqué mileté ma zofo, eke some dewu vané "Kewra xére ama" yené dormé ma. Qazantuné ma céné, vané ni her

waxt ma dest nékuné." Qewa ke meydané dewe de uza niseme ro, apo de kokim yeno leé made niseme ro vano ma "**Partizanciu ra has keme, nas keme, aha na domoni vırara dinu de pi ve pili. Hama nıka tha caverday şı**" vano u heqa gerillau de qesey keno... dıma vano "**Sılamé ma cıré vazé**" reyna diyağ dano ma...

Taé qezu de niadame ke. Leé taé qazantu de qazanta "İşçi-Köylü" çına. Reyna some ser ke heqenia ma mezgê dısmenuné ma de ca qureto.

Dewé ke şime cı, cıra jiiye ki dewa olvoza mawo ke, waxto ke dısmeni de do péro seid biya, dewa dawa. Veré coy some çé dae. Maa kokime vera ma yena vana "raurze Barbara m' olvozé to amey" dıma maré heqa Barbara de qesey kena. Vana "Çéna mı newedare viye, miletu ra zof has kerdené, mı ke se vake ki fayde ho nébi, vake 'ez na rae ra mirenune' çituri ke wast heni ki merde" Péro pia şime mezele. Ma gırmiké

ho fışti hewa seidé ma péro ardi 'ra ho viri.

Hama hama dewa ke ma şime cı péroine ra olvozé maé seidi bi. Qomé ma heqa seiduné made qeseykerd, domoné ke 15-16 serri deré inu heni ke qal ardené ra tıvana belkia naskené. Na ki mısna ke sarre werdardena dine az ve aji zon ra ve zon devam kena.

Dewé ke dormé rau de some dinu, taine par ra nat nas keme. Yeme télewe zumını perskeme. Niajniya de kokime vana "**ma zona ke sima yené, ma wazeme ke sima her waxt dormé hode bıvinime**" Ommon ke ame dewi bené khéwe hama ma some ke boni rıjiaiyé. Terk biyé. Zerré ma zondano, hama omidé ma esto ke rozé wairi cérené ra dewuné ho.

Dewé ke ma some cı Partizanciu deşti sero cériné. Vengé saré Dersim hona gosé madero vané "olvozuné maré selam vazé" u dewu ra bırimera. Hata reyna...

Emel Kılıç'ın mezarını ziyaret

Ali Uçar'ın mezarını ziyaret

Sevda Yıldız'ın mezarını ziyaret